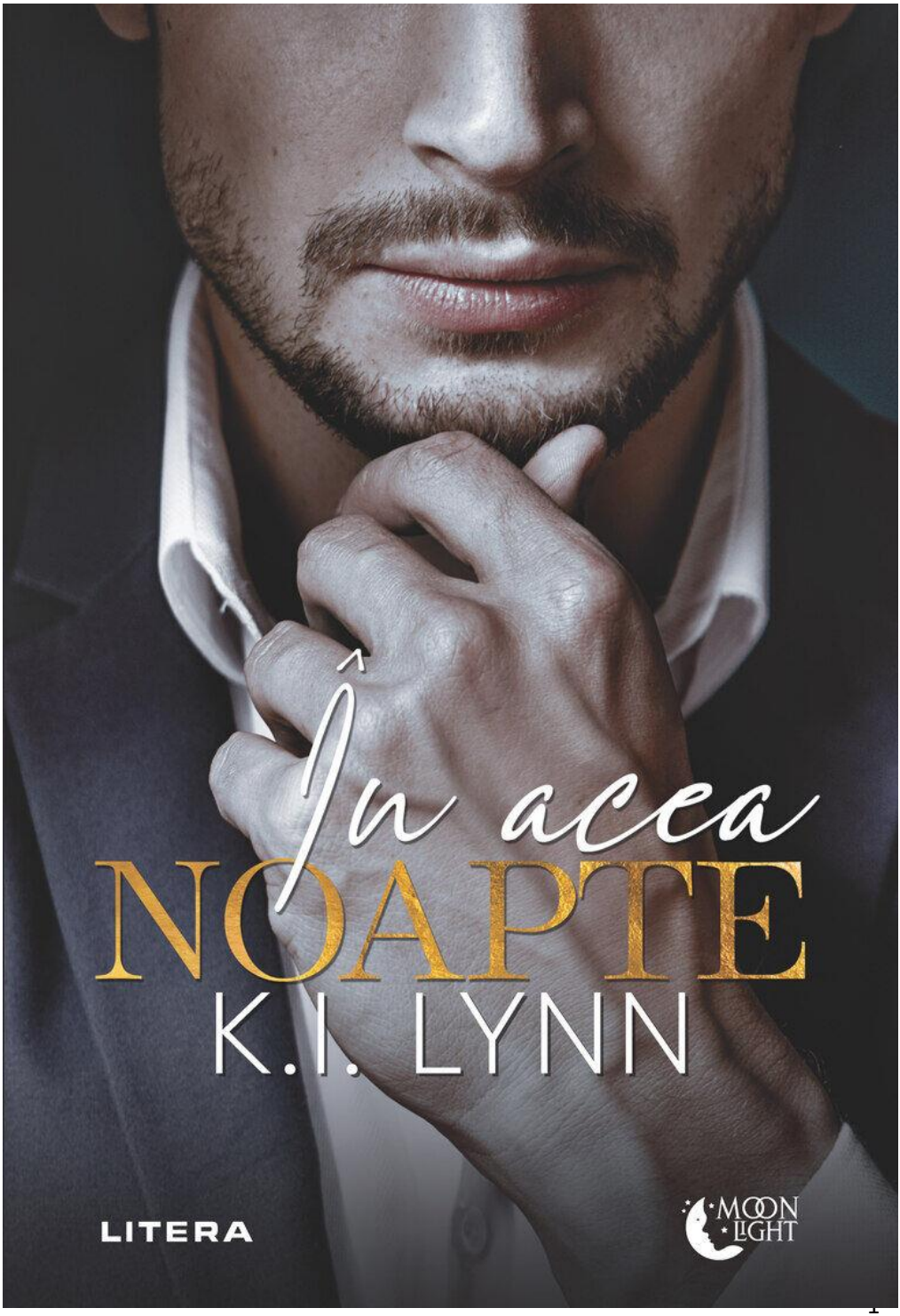
În acea
NOAPTE
K.I. LYNN
LITERA
MOON LIGHT

K.I. LYNN

În acea NOAPTE

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

That Night
K.I. Lynn
Copyright © 2020 THAT NIGHT K.I. Lynn
Autoarea şi-a declarat drepturile morale asupra acestei cărţi.
Toate drepturile rezervate.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

În acea noapte
K.I. Lynn

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lynn, K.I.
În acea noapte / K.I. Lynn;
trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978–606–33–8791–3
I. Macoviciuc, Elena (trad.)
821.111

Pentru Massy – asta este din vina ta. Te iubesc, fir-ar să fie!

Îi mulţumesc lui Danielle pentru că m-a salvat când mă înecam.

Prolog

M-a cuprins un val de greaţă, şi asta doar pentru că încălzea cineva nişte cârnaţi în sala de mese. În mod normal, era un miros care mi-ar fi făcut poftă, dar nu şi în ultima săptămână. Stomacul mi s-a încordat înainte să îmi vărs micul dejun în toaletă.

— Nat, eşti bine? m-a întrebat Jenna, prietena mea cea mai bună, când a bătut la uşa toaletei.

M-am şters repede la gură şi am tras apa în timp ce m-am ridicat.

— Da. Am tras zăvorul şi m-am lovit de ochii căprui ai Jennei, care mă privea ţinând o periuţă de dinţi şi un tub de pastă de dinţi în mână. Te iubesc, i-am spus în timp ce i le luam din mână.

— Arăţi ca naiba.

— Aşa mă şi simt.

Stomacul mi s-a încordat din nou, dar am reuşit să respir. Din cauza acţiunilor mele din acea noapte, acum înghiţeam valuri întregi de greaţă.

— Poţi să anulezi întâlnirea?

Am clătinat din cap.

— Nu.

Jenna era mereu pregătită, iar eu eram recunoscătoare că puteam să mă spăl pe dinţi. I-am privit reflexia în oglindă în timp ce şi-a ţuguiat buzele, apoi şi-a scos elasticul de prins părul de la mână. Mi-a

strâns părul şaten, lung şi drept şi l-a prins într-o coadă perfectă. Cu ajutorul degetelor, a tras câteva şuviţe din vârf, ridicându-le un pic.

După ce m-am spălat pe dinţi, am luat rujul pe care mi l-a dat, în timp ce mă ciupea de obraji.

— Nu suport când faci asta, am ripostat eu în timp ce îmi aranjam puloverul şi fusta.

— Arăţi ca şi cum ai fi moartă. Încerc să te readuc la viaţă.

Avea dreptate şi sigur asta m-a ajutat.

— Mulţumesc.

M-am întors şi am ieşit pe uşă, îndreptându-mă spre birou ca să-mi iau dosarul pentru întâlnirea cu directorii de finanţe.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? a întrebat Jenna în timp ce venea după mine.

Biroul ei era aproape de al meu.

Telefonul meu a ales exact acel moment ca să sune, un număr oarecare apărând pe ecran: „La mulţi ani de Sfântul Valentin!”

Era al doilea mesaj vag pe care-l primeam de la un număr ciudat în ultimele săptămâni, dar nu ştiam mai multe informaţii sau altceva ca să-l identific pe expeditor, aşa că l-am ignorat.

— Nu chiar acum.

Am luat dosarul împreună cu un carnet şi un pix şi m-am întors spre locul unde avea să înceapă întâlnirea în câteva minute.

Jenna m-a prins de braţ, voioşia pe care o avea de obicei în ochi fiind întunecată de îngrijorare. De zile întregi ştia că era ceva în neregulă şi era evident că nu avea să mai mă lase să evit discuţia.

— Ţi-a fost rău toată săptămâna. Spune tot!

Am pufnit şi m-am uitat în jur ca să mă asigur că nu ascultă nimeni.

— Nu acum.

— Draga mea, îmi fac griji pentru tine şi…

— Sunt însărcinată.

Jenna a făcut ochii mari.

— Stai, ce?

— M-ai auzit.

M-am întors şi am luat-o spre sala de conferinţe, dar Jenna era chiar în urma mea.

— Cum? Când? De ce nu mi-ai spus?

Am pufnit. Nu era chiar cel mai bun plan să vorbesc despre sarcina mea surpriză în birou. Însă Jenna mă prinsese vomitând în baie şi m-a ajutat din nou să mă aranjez. Nu era ca şi cum aveam să-i ascund asta celei mai bune prietene ale mele. Voiam să-i spun a doua zi la micul dejun, nu în mijlocul zilei de muncă.

Vestea era proaspătă şi pentru mine. O procesam şi încercam să o accept, în timp ce mă gândeam dacă exista vreun mod prin care să-i găsesc tatăl. Inima mi se strângea la acest gând, unul pe care încercasem din răsputeri să-l alung, ca să nu simt pierderea a ceea ce

ar fi putut să fie.

Fusese o noapte magică, glorioasă, probabil cu bărbatul visurilor mele. Dar nu mai auzisem nimic de el de atunci şi nu aveam cum să-l contactez. Nu-i ştiam nici măcar numele de familie. Şi mă simţeam ca o idioată din cauza asta.

Îi dădusem numărul meu înainte să ne despărţim, dar poate că el nu simţise acea conexiune pe care am simţit-o eu. Iar asta doar mi-a înrăutăţit situaţia, deoarece voiam mai mult decât o singură noapte şi eram convinsă că şi el voia acelaşi lucru.

— Ajunul Anului Nou.

Era un mesaj criptic, dar ea era singura care avea să înţeleagă, singura din clădire care fusese acolo.

Jenna a făcut ochii mari.

— Richard? Serios?

Am încuviinţat din cap şi am continuat să merg spre sala de conferinţe. Richard, cu zâmbetul lui diavolesc, părul castaniu perfect aranjat şi ochii albaştri plini de viaţă. Braţe puternice şi o inteligenţă perversă, care a concurat cu a mea. Un gentleman în esenţă şi o atracţie pe care niciunul dintre noi nu o putea nega. Combinată cu inteligenţa, a creat nişte conversaţii pline de flirturi, care l-au adus apoi între coapsele mele.

— Nu-mi vine să cred că ai rămas însărcinată în Ajunul Anului Nou! a şoptit Jenna cam răstit când am intrat în sala de conferinţe.

— Jenna! am şuierat, fixând-o cu privirea.

Şi-a ridicat mâna la gură când şi-a dat seama că nu mai eram singure.

— Dumnezeule! a bombănit ea printre degete.

Întreaga cameră auzise, iar toate discuţiile se opriseră. Grozav!

Mi s-a încordat maxilarul şi am inspirat adânc înainte să mă întorc spre directorii din cameră. Era prima mea întâlnire cu ei în noua mea funcţie de contabil-şef şi manager temporar în timp ce managerul meu, Nina, era, în mod ironic, în concediu de maternitate.

Cei mai mulţi din încăpere veniseră din Chicago şi deja lăsasem cea mai proastă primă impresie posibilă. Întorcându-mă spre ei, m-am asigurat că ţineam capul sus, ignorând ceea ce Jenna tocmai spusese în gura mare.

Unele priviri s-au dezlipit cu greu de mine, iar eu eram gata să continui întâlnirea, dar am îngheţat când l-am văzut pe bărbatul care stătea în capul mesei. Privirile ni s-au întâlnit şi am simţit cum am făcut ochii mari. El a avut aceeaşi reacţie, dar apoi şi-a controlat repede expresia, deşi am observat că buzele încă îi erau întredeschise din cauza surprinderii.

— Natasha?

— Richard?

L-am privit absolut şocată.

Era el. Bărbatul visurilor mele şi tatăl copilului

care creştea în mine avea un nume de familie şi era nimeni altul decât Richard Bennett, vicepreşedinte la Finanţe. Şeful şefului şefului şefului meu.

„La naiba!”

În cameră se aşternuse tăcerea în timp ce ne uitam unul la celălalt. Privirea i se duse spre abdomenul meu şi rămase acolo o clipă, după care se uită din nou la ochii mei.

— La mulţi ani de Sfântul Valentin?

Mi-a scăpat un râset.

— Mai vedem.

— Cină? Ora 19.00? a întrebat el, iar eu am ştiut că era o recunoaştere a ceea ce spusese Jenna.

Ceilalţi directori ne priveau nedumeriţi.

— Sună grozav.

I-am zâmbit încordată. În tot acest timp, inima îmi bătea cu putere, simţind un amestec de teamă, nelinişte şi o urmă de speranţă. Îşi amintea de mine. Nu eram uşor de uitat. Mai mult, voia să mă vadă cât mai repede, iar eu cumva ştiam că nu voia asta doar pentru noua informaţie pe care tocmai o scăpase Jenna.

Faptul că l-am revăzut mi-a adus brusc în minte totul legat de *acea noapte*…

Partea întâi

Ajunul Anului Nou

M-am uitat la reflexia mea, analizând fiecare unghi. Ochii mei căprui-deschis ieşeau în evidenţă datorită machiajului smokey eye, iar faţa îmi era încadrată de ceea ce numesc buclele miraculoase ale părului meu de culoarea cafelei. Buzele roz, cu o nuanţă de neobrăzare, completau lookul.

Rochia argintie, lăsată pe umeri, cu fusta evazată, era festivă şi avea un amestec de drăguţ şi sexy. Şi, cel mai bun lucru, avea buzunare.

Deşi aveam o geantă, puteam folosi şi buzunarele. În geantă era loc doar pentru telefon, ruj, nişte bani şi cărţi de vizită.

— Cum arăt? am întrebat când am ieşit din baia hotelului.

Buzele Jennei se deschiseră într-un zâmbet.

— Ca o tipă fierbinte. Apoi îşi puse o brăţară argintie. Îmi închizi fermoarul?

M-am dus spre Jenna când s-a întors, roşul puternic al rochiei ei mulate fiind în contrast cu pielea aurie şi deschisă la culoare. La fel ca rochia mea, a ei strălucea în lumină. Gala Chicago's Resolution se reducea la chestii strălucitoare. Era un eveniment pe care-l aşteptam cu nerăbdare de două luni – petrecerea supremă a finalului de an. Am

rezervat împreună câteva nopţi la hotelul W, într-o cameră cu o privelişte grozavă spre lac şi spre pontonul deja luminat.

Mai devreme în acea zi, pe drumul spre Chicago din Indianapolis, făcusem karaoke în maşină, cuprinse de un entuziasm din ce în ce mai mare legat de evenimentul din acea seară.

Jenna îmi aranjă câteva şuviţe. În mod normal, părul meu era drept şi se lupta cu fiecare buclă, dar Jenna nu renunţă. Părul ei negru era mătăsos şi la fel de drept ca al meu, aşa că ştia cum să-l facă să o asculte.

— Cred că suntem gata.

Îşi ridică telefonul şi apăsă pe câteva taste, după care îl aruncă pe pat.

O canapea se întindea de-a lungul peretelui sub fereastră. Stăteam pe ea când mi-am pus pantofii negri cu platforme – o combinaţie de sandale cu toc şi ghete. Când m-am ridicat, m-am simţit cu 10 centimetri mai înaltă.

— Aş vrea să fiu aşa de înaltă tot timpul, m-am plâns.

Jenna îşi ridică o sprânceană, tocurile ei de 10 centimetri ţinând-o la doi centimetri sub mine.

— Şi ai putea fi dacă le-ai purta în fiecare zi.

— Voiam să zic fără ele, isteaţo!

— Dar gândeşte-te cât de mortal ţi-ar arăta picioarele tot timpul!

Ne-am pus hainele, pentru ca măcar o parte din noi să fie încălzită în gerul iernii şi în oraşul vânturilor, şi am coborât spre hol.

— Uberul aproape că a ajuns, a spus Jenna când s-a uitat în jos la telefonul ei. Eşti gata?

— Sunt gata.

Drumul a fost unul scurt, dar coada de aşteptare era aproape la fel de lungă ca pontonul. Din fericire, înaintam într-un ritm accelerat. Era mult prea frig ca să mergem pe jos, mai ales că purtam rochie.

O briză de aer rece mi-a mângâiat picioarele goale când am coborât din maşină şi am scâncit, grăbindu-mă spre intrare. Am arătat biletele, apoi ne-am lăsat hainele la garderobă. Cu fiecare pas, zâmbetul meu devenea din ce în ce mai mare şi entuziasmul îmi curgea prin vene.

Am simţit cum faţa mi s-a luminat când m-am uitat uimită în jur. Structura imensă, ca un dom, era uriaşă şi deja plină cu oameni. Lumini de toate culorile se mişcau prin încăpere şi în susul pereţilor domului, muzica bubuind în boxe. Ritmul adânc de bas zguduia aerul, notele mai înalte făcându-mi sângele să curgă mai repede în timp ce pulsau prin mine.

— Oh, da, în seara asta o să facem ravagii! a spus Jenna în timp ce a scanat camera.

Slăbiciunea ei – şi a mea – era un bărbat în costum, iar acolo erau sute.

— Oh, da!

Am bătut palma şi ne-am apropiat de bar.

Jenna a comandat două pahare de vodcă cu coacăze şi ne-am hotărât să ne mutăm de la intrare într-o zonă mai puţin aglomerată.

Fiecare pas era pe jumătate un dans. Era imposibil să ignorăm muzica şi mişcarea pe care aceasta o cerea.

Între muzică şi mulţimile de oameni, a durat câteva minute ca să traversăm spaţiul întins. Apoi, într-un final, am găsit un loc şi am adus un omagiu DJ-ului şi ritmurilor sale ademenitoare.

M-am relaxat cu ochii închişi, braţele ridicate, fiecare parte a corpului meu lăsându-se pradă ritmului. Nu era nicio pauză, fiecare cântec alunecând în următorul cu o precizie fluidă. Eu şi Jenna am cântat şi uneori am ţipat odată cu versurile.

— Nu mai am, a spus ea, arătând spre paharul gol.

L-am golit şi eu pe al meu şi am localizat cel mai apropiat bar ca să umplem din nou paharele.

Le-am luat, apoi ne-am îndreptat spre zona unde stătusem, când unul dintre numeroasele corpuri s-a întors brusc şi a dat peste mine. Totul s-a mişcat foarte încet şi foarte rapid în acelaşi timp.

Valul de vin roşu a căzut pe toată partea din faţă a rochiei mele.

— La naiba! Îmi pare rău!

Mi s-a deschis gura, iar spatele îmi era încovoiat în timp ce încercam cu braţele să ţin lichidul departe de piele. În faţa mea era un bărbat în costum negru. În timp ce-mi ridicam privirea, a apărut un maxilar puternic, urmat de nişte buze numai bune de sărutat, un nas uşor încovoiat şi nişte ochi albaştri care aproape străluceau în lumina palidă şi care mi-au făcut inima să-mi tresalte. Având în vedere cât de mult a trebuit să-mi ridic capul ca să-l văd pe tip, mi-am dat seama că avea peste 1,80 metri şi că se uita la mine ca şi cum aştepta ceva.

— La naiba! a fost tot ce am putut să spun înainte să mă uit în jos. Rochia odată argintie era pătată cu roşu. Trebuie să mă duc să spăl asta.

— Permite-mi să te ajut, a spus el.

M-am uitat la el, întrebându-mă cum avea să facă asta. Însă nu l-am refuzat, deoarece arăta mult prea bine. Era genul pe care nu-l dădeai afară din pat decât dacă era mai bun pe podea.

Am încuviinţat şi m-am uitat la Jenna, care, în mod misterios, nu mi-a sărit în ajutor. Mi-a zâmbit ca Pisica de Cheshire.

— Ai face bine să te ocupi de asta până ce nu intră în material. O să găsim pe cineva care să cureţe totul, a spus ea şi mi-a făcut cu ochiul.

Bărbatul a întins mâna ca să mă ajute să mă îndepărtez de balta de lichid şi gheaţă de la picioarele mele. Când am ajuns la câţiva metri depărtare,

credeam că o să-mi dea drumul la mână, dar, în schimb, a ţinut-o strâns în timp ce ne mişcam prin marea de oameni.

Am găsit toaletele şi m-am bucurat că între cea pentru bărbaţi şi cea pentru femei era una pentru familii.

— Perfect, a spus el când a deschis uşa, apoi închizând-o în urma lui.

Înăuntru era un spaţiu mare, cu un blat întins şi o chiuvetă.

A început imediat să umezească prosoape de hârtie, în timp ce eu le scoteam pe cele uscate. Mi le-a luat din mână înainte să pot spune ceva şi le-a băgat în partea din faţă a rochiei, ţinându-le acolo. Am făcut ochii mari şi am inspirat adânc, şocată deoarece mâna unui bărbat străin îmi invadase spaţiul într-un asemenea fel.

Muşchii mi s-au încordat. Eram gata să îl plesnesc, dar acţiunile lui aveau ceva foarte clinic, ca încruntătura de pe frunte, iar acest lucru m-a oprit. Lipise şerveţelele umede de material, iar pe cele uscate, de dedesubt, le folosea ca să absoarbă umezeala. A durat cam două secunde ca să conştientizeze asta, apoi bărbatul a făcut ochii mari, în timp ce mi-a întâlnit privirea uimită.

— Îmi pare atât de rău!

— Pentru băutură sau pentru că ţi-ai băgat mâna în rochia unei femei străine?

— Pentru ambele, dar sigur pentru ultima.

În loc să-şi tragă mâna, a continuat să tamponeze materialul. Ar fi trebuit să fie ciudat, dar mie mi s-a părut mai degrabă amuzant.

— Aşa scot petele de pe cămăşi înainte să facă pagube, a explicat el.

Am început să chicotesc, iar el a început să râdă. Avea o scânteie în ochi care mă atrăgea.

— Cel puţin nu a fost în partea de jos a rochiei.

— Sigur aş fi fost plesnit.

— Sau pur şi simplu lovit. Nici măcar nu-ţi ştiu numele şi ai ajuns deja la a doua bază.

Zâmbetul lui se mări, expunând un rând de dinţi albi perfecţi.

— Bună, sunt Richard. Mă bucur să te cunosc.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Bună, Richard. Sunt Natasha.

Privirea lui se mută de la ochii mei şi se concentră la propriile mâini.

— Cred că am scos cea mai mare parte. A mai scos câteva şerveţele uscate, înlocuindu-le pe cele ude, ca să absoarbă umezeala. După ce se usucă, nici nu o să se mai vadă.

Am suspinat pentru că degetele lui mi-au atins sânii când şi-a retras mâna.

Bărbatul tuşi şi făcu un pas înapoi, atmosfera fiind clar încărcată între noi. Acea greutate era ceva ce nu mai simţisem de foarte mult timp şi se datora

unei experienţe cu un bărbat pe care îl văzusem prima dată în urmă cu nici cincisprezece minute.

M-am întors spre oglindă ca să mă uit la rochie, un argintiu mai închis înlocuind roşul şi chiar şi începând să dispară.

— Uau, bun truc! Va trebui să-l ţin minte. Mereu îmi pătez bluza la prânz.

— Dacă o ştergi, nu faci decât să împrăştii totul.

— Aşa e. Între noi era o atmosferă destinsă la care nu mă aşteptasem, un calm, ca şi cum îl ştiam de ani întregi. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Richard.

— Oricând, a spus el, buzele lui arcuindu-se într-un zâmbet. Mulţumesc că nu m-ai plesnit.

— Aproape că am făcut-o, dar nu se ştie, noaptea abia a început.

M-am întins şi l-am lovit peste fund, care era delicios de musculos.

— Îmi rectific afirmaţia. Mulţumesc că nu m-ai lovit peste faţă. Eşti bine-venită să mă loveşti peste fund cât de mult vrei.

— Masochistule!

El mi-a luat mâinile şi mi le-a aşezat pe pieptul său.

— Sunt masochist pentru că-ţi vreau mâinile pe corpul meu?

Am inspirat şocată. Între noi era clar o tensiune care cerea mai mult.

— Ar trebui să ne întoarcem până când nu fac

ceva ce nu am mai făcut niciodată şi probabil o să regret dimineaţă.

— Ai dreptate. Ar trebui să rămânem caşti şi puri şi să nu ne lăsăm pradă acestor gânduri desfrânate.

A deschis uşa şi m-a invitat să ies. Muzica nu era la fel de intensă pe hol ca în camera principală, aşa că am rămas acolo.

— Cine a spus că erau desfrânate? am întrebat.

Trecuse ceva timp de când flirtasem cu un tip, mai ales cu unul care răspundea pe măsura replicilor pe care le primea.

— Am presupus că acel ceva la care te gândeai era acelaşi ceva la care mă gândeam eu şi că, deşi probabil nu aş avea regrete dimineaţă, există şansa să vreau mai mult.

Am ridicat o sprânceană.

— Mai mult decât o singură noapte? Dar tocmai ne-am întâlnit!

— Cel puţin un număr de telefon.

Mi-am ţuguiat buzele la el, deşi eram destul de sigură că i-aş fi dat numărul meu.

— Hm, hai să vedem cum decurge noaptea!

— Asta înseamnă că o să fii partenera mea de dans în această seară? a întrebat el şi şi-a întins mâna.

Mi-am pus mâna într-a lui şi am gemut când am simţit curentul care a trecut între noi.

— Acum mă simt ca şi cum suntem la un bal de liceu. Nu mai am nevoie decât de un corsaj, de o

băutură luată din barul părinţilor mei şi sex ciudat între adolescenţi, iar noaptea o să fie completă.

Bărbatul se încruntă.

— Îmi place să cred că reprezentaţia mea s-a îmbunătăţit de la bal.

Am ridicat din umeri.

— Nu am niciun termen de comparaţie pentru asta în afara propriilor experienţe şi – am inspirat adânc – nu există minuni pierdute printre ele.

Bărbatul s-a rezemat de unul dintre stâlpii masivi.

— Nu-mi dau seama dacă ştacheta e foarte jos sau aşteptările tale sunt foarte mari.

— Poţi să îi provoci orgasm unei femei? am întrebat eu cu o nuanţă de provocare.

— A trecut ceva timp, dar acest lucru s-ar bucura de toată atenţia mea.

Şi-a umezit buzele cu limba.

I-am imitat poziţia, rezemându-mă de baza lată.

— E îndeajuns ca să fii luat în considerare. Cât de mult înseamnă că a trecut ceva timp?

— Cât de mult înseamnă asta pentru tine? a contracarat el.

— Am avut trei întâlniri cu un tip în jurul Zilei Îndrăgostiţilor, sperând că o să avem o conexiune grozavă şi că nu o să mai fiu singură la cea mai mare sărbătoare a iubirii din timpul anului, dar sexul a bătut ultimul cui în acel coşciug foarte repede.

— A fost chiar aşa de rău?

— Nu sunt sigură dacă a progresat dincolo de sexul de bal. În plus, abia dacă a intrat în mine înainte să termine.

— Asta e rău.

Am fluturat o mână în aer.

— De acolo s-a tras perioada de secetă. De ce să am nevoie de un bărbat când vibratorul meu face o treabă mai bună decât a făcut orice alt bărbat vreodată?

Acel zâmbet perfect apăru din nou.

— Asta sună ca o provocare.

— Ei bine, ştiu că nu eziţi deloc să-ţi bagi mâinile în hainele mele. Faptul că eşti atât de hotărât e sexy.

Probabil era cea mai ciudată primă conversaţie pe care am avut-o vreodată cu cineva, dar m-am lăsat dusă de val pentru că curgea atât de bine, iar tipul nu a spus nimic libidinos.

— Aş vrea ca şi angajaţii mei să creadă asta. Pe de altă parte, probabil se roagă să mă culc cu cineva.

Rolurile se schimbaseră şi voiam un răspuns la întrebarea pe care o pusesem înainte să schimbăm subiectul.

— Deci cât timp a trecut?

M-a fixat cu privirea.

— Doi ani.

Am deschis gura, uimită.

— Nu!

Şi-a ridicat mâinile şi şi-a ţuguiat buzele.

— Sunt însurat cu munca. Crede-mă, nu e din lipsa dorinţei sau a abilităţii!

— Asta schimbă situaţia. M-am îndreptat şi mi-am strecurat braţul în jurul braţului său ca să ne îndepărtăm de locul în care eram. Înapoi la oamenii şi la băutura care sper că nu o să ajungă din nou pe rochia mea!

A rămas ferm, făcându-mă să mă întorc şi să-l privesc.

— Stai un pic, ce schimbă situaţia?

— Faptul că eşti căsătorit cu munca.

— De ce?

Mi-am înclinat capul, crezând ce spusese despre acei doi ani şi posibila lipsă de femei din viaţa lui.

— Deoarece creierul meu de femeie eliberează deja substanţe chimice şi mă face să mă gândesc la mai mult decât o singură noapte.

— Substanţe chimice?

— Hormoni, spune-le cum vrei. Am dat din mână. Între noi există atracţie fizică şi conversaţia noastră e cum trebuie, iar asta mă face să-mi placă personalitatea ta din ce în ce mai mult. Apoi mă gândesc la ce se întâmplă după noaptea asta. Asta o să fie tot? Pentru că, după cum stau lucrurile, sunt deja interesată să te cunosc, ceea ce mă face să mă gândesc la un viitor cu tine, pentru că nu sunt genul ăla care trăieşte doar momentul, i-am explicat eu.

— Nici eu nu sunt.

— Apoi ai zis asta şi am simţit o găleată cu apă rece aruncată peste mine, deoarece acele gânduri pentru ceva mai mult au dispărut în clipa în care am înţeles că în lumea ta nu o să existe loc pentru ceva mai mult în afară de seara asta.

Bărbatul m-a privit fără să clipească.

— Eşti atât de interesantă!

M-am încruntat şi m-am uitat la el.

— Nu suport cuvântul ăsta.

— De ce?

— Pentru că poate să însemne atâtea lucruri.

Atât bune, cât şi rele, şi nu ştiam niciodată despre ce era vorba.

— Credeam că inflexiunea din vocea mea avea să dea de gol faptul că era ceva bun. Mă uimeşti. Şi, ca să fie clar, sunt căsătorit cu locul de muncă pentru că nu am pe nimeni în viaţa mea. Când intru în casă, nu e decât singurătate.

Ultima frază a lovit un punct vulnerabil, dar eu cel puţin o aveam pe Jenna.

— Prieteni?

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Toţi au familii sau locuiesc foarte departe.

— Nu ai copii?

— Nu încă.

— Hm…

M-am uitat pe geam la lac şi am privit vasul de petrecere care se îndepărta de ponton. La bord era o

imagine asemănătoare cu ce se întâmpla în sala de bal unde eram.

— Ce se petrece acum în mintea ta interesantă? a întrebat el şi m-a înghiontit.

— Nimic.

— Te cunosc de mai puţin de o oră şi deja ştiu că nu spui adevărul.

Bărbatul era atent la detalii, ambiţios, isteţ, bine-crescut şi extrem de sexy. Şi observasem lucrurile astea într-o perioadă scurtă.

— O altă bifă în lista cu motive pentru care eşti prea bun ca să fii adevărat. Eşti un criminal în serie?

Bărbatul râse.

— Am defecte. Din fericire, nu din categoria criminalilor în serie.

L-am fixat cu privirea.

— Hm, nu sunt sigură că ai defecte.

— Nu ştii nimic despre mine, a evidenţiat el.

Asta era o provocare. Era momentul să-l testez pe el şi nivelul său de interes în timp ce demonstram cât de perspicace eram.

— Eşti un dependent de muncă, unul care probabil comandă mâncare în fiecare zi sau are unul dintre acele servicii de livrare, un apartament mare, cu vedere spre lac, lipsit de personalitate şi de confort. Angajaţii tăi nu te plac, dar te respectă.

— De unde ştii că locuiesc în Chicago şi că am un apartament cu vedere spre lac? Mă urmăreşti?

Expresia lui era un amestec de curiozitate şi suspiciune.

Am râs.

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele de familie, deci nu. Şi un bărbat care e căsătorit cu munca nu e genul care pleacă într-o excursie pentru o petrecere de Anul Nou. Mâine probabil o să dormi mai mult şi apoi o să lucrezi de acasă după-amiaza, în timp ce bei cafea de parcă viaţa ta ar depinde de asta.

Suspiciunea şi curiozitatea au fost repede înlocuite de uimire.

— Dacă nu ne-am fi întâlnit absolut întâmplător, aş fi fost de-a dreptul înspăimântat de cât de precis e tot ce ai spus.

Am ridicat din umeri şi am zâmbit.

— E un dar.

— Tot ce am aflat eu e că eşti frumoasă, sexy şi posibil cea mai perspicace persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Atât?

— Şi că poţi să faci faţă oricărei conversaţii sau situaţii. Dar aş vrea să cunosc mai mult de atât şi mai mult decât cât de fantastic poate să fie sexul cu tine.

— Chiar crezi că ar fi atât de bun? l-am întrebat, deşi aveam aceeaşi senzaţie.

— Tu nu crezi asta?

L-am tras de mână.

— Hai să dansăm şi să aflăm!

Ne-am oprit la unul dintre cele treizeci de baruri aflate în zona petrecerii în timp ce ne întorceam spre locul unde o lăsaserăm pe Jenna. Richard mi-a înlocuit băutura şi şi-a luat o bere. Am luat câteva guri, după care am început să înaintăm prin mulţime.

Corpurile se mişcau peste tot, iar energia era la cote maxime. Mi-a luat ceva timp până să o văd pe Jenna dansând cu nişte oameni nu departe de unde o lăsasem.

— Keenan! a strigat Richard.

Un bărbat de culoare foarte chipeş şi cu un zâmbet strălucitor s-a întors, dar nu s-a oprit, dansând în continuare cu Jenna.

— Ce s-a întâmplat, omule? a întrebat el, în timp ce se uită la mine.

— Probleme cu ţinuta.

— Şi tu ai fost un gentleman şi ai ajutat-o pe domnişoara? a zis şi mi-a făcut cu ochiul.

— A fost gentlemanul perfect.

Nu era o minciună. Deşi conversaţia noastră fusese plină de aluzii şi de tensiune sexuală, din punct de vedere fizic, el se concentrase să mă ajute şi să se asigure că eram în regulă.

— E totul în regulă? m-a întrebat Jenna, care l-a mai cercetat o dată pe Richard, după care mi-a zic încet: E sexy.

— Natasha, el e prietenul meu, Keenan. Keenan, ea e Natasha.

Keenan a întins mâna, zâmbetul lui strălucitor apărându-i din nou pe chip.

— Mă bucur să te cunosc.

Am dat mâna cu el.

— La fel.

— Deci ai prieteni, i-am spus lui Richard.

El a râs.

— Câţiva.

Jenna s-a întors spre mine când a auzit un remix de la *Heathens* şi am început imediat să cântăm versurile şi să ţopăim. Richard şi Keenan ni s-au alăturat în scurt timp, amândoi arătând nişte mişcări impresionante, mai ales Keenan.

DJ-ul era talentat, păstrând energia din încăpere la cote maxime şi combinând cântece familiare cu ritmuri electrice. Fiecare melodie trecea lin la următoarea, iar noi nu ne-am oprit. Luminile se plimbau peste mulţime în nuanţe minunate, reflectându-se pe suprafeţele lucioase.

Zâmbetele luminau feţele şi toată lumea se relaxase, chiar şi numai pentru câteva ore.

M-am întors spre Richard, am zâmbit şi l-am fixat cu privirea în timp ce am băut din pahar ce rămăsese din băutura cu vodcă şi coacăze.

— Avem de recuperat.

Bărbatul a încuviinţat, apoi a făcut la fel.

— Altul? a întrebat când paharul lui s-a golit.

Am încuviinţat, iar el s-a uitat la Jenna.

— Vrei să ţi-l umplu?

Jenna a făcut ochii mari şi a încuviinţat.

— Mulţumesc!

— Vin să te ajut, a spus Keenan, iar cei doi au plecat, lăsându-ne să ne pierdem în ritm.

— Între voi doi sunt scântei, a spus Jenna.

— Crede-mă, ştiu.

— V-aţi tras-o în baie? a întrebat ea.

— Ce? Nu!

Jenna a ridicat din umeri.

— Ai fost plecată atât de mult, încât am crezut că asta s-a întâmplat.

— La doar câteva minute după ce a dat peste mine?

A ridicat din sprâncene.

— Eu asta aş fi făcut.

— Nu ştiu ce se întâmplă, am zis eu.

— Cum adică?

— Am avut conexiunea asta instantanee. Simt că îl cunosc de ani întregi, ca să nu mai pun la socoteală chimia sexuală, care e… uau!

A ţopăit entuziasmată.

— Ai permisiunea mea să te duci să-ţi faci de cap. Eu sunt în regulă.

Jenna era un fluture social, aşa că nu aveam niciun dubiu în privinţa asta, dar nu eram sigură că puteam s-o fac.

Richard şi Keenan s-au întors cu băuturile în

mână şi ni le-au dat.

— Trebuie să testez asta? a întrebat Jenna şi ambii bărbaţi au privit-o nedumeriţi. Pentru droguri?

Bărbaţii au făcut ochii mari şi au clătinat din cap în semn de protest.

— Bun. Mulţumesc.

Richard se aplecă spre mine.

— Despre ce vorbeşte?

Am băgat mâna în geantă şi am scos un breloc cu un disc alb.

— Tester antidrog.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Nici nu ştiam că există aşa ceva.

Am încuviinţat.

— Da. Jennei îi place să iasă să danseze şi i-au fost date câteva în trecut. Din fericire, mereu a avut în apropiere pe cineva de încredere, care să aibă grijă de ea. În clipa în care au apărut chestiile astea pe piaţă, a cumpărat mai multe şi a insistat să iau şi eu unul.

— Foarte isteţ, e bine să-l ai la tine. A venit şi mai aproape. Dar să ştii că nu aş face niciodată aşa ceva.

I-am lovit umărul cu al meu.

— Cred că amândoi ştim că nu ai avea nevoie de aşa ceva cu mine.

M-a lovit şi el.

— Dacă aş avea, asta ar însemna că am interpretat cu totul greşit această noapte.

Am început să dansăm din nou şi, la un moment

dat, a venit un grup de oameni care evident că-i ştiau pe Richard şi pe Keenan. Eu şi Jenna nu i-am băgat în seamă şi am continuat să dansăm.

Când al treilea pahar s-a golit şi m-am simţit puţin ameţită, m-am aplecat spre Jenna.

— Mi-e foame! am ţipat la ea. Hrăneşte-mă, femeie!

A continuat să danseze în timp ce a arătat spre locul unde era bufetul.

M-am uitat la ea.

— Nu mă iubeşti.

Un pupic în aer a fost tot răspunsul pe care l-am primit.

Richard se uita la mine de lângă grupul de tipi cu care vorbea. Zâmbea.

Am arătat cu degetul spre gura mea deschisă. În mod ciudat, a făcut ochii mari. După câteva cuvinte schimbate, a venit spre mine.

— Vrei sex oral? a întrebat el.

Am făcut ochii mari, oripilată.

— Nu! Dumnezeule, asta ai... E simbolul internaţional pentru „hrăneşte-mă”.

— Şi, având în vedere conversaţia noastră din seara asta, eu l-am interpretat ca fiind „hrăneşte-mă cu penisul tău”.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să-mi arăţi ce ai de oferit înainte să se întâmple asta. Nu se reduce totul numai la tine.

Bărbatul râse şi încuviinţă.

— S-a făcut.

— Mor de foame.

Încuviinţă din nou.

— Hai să ne luăm nişte mâncare şi să mergem sus.

Am clătinat din cap.

— Acolo e secţiunea pentru VIP-uri.

— Da, aşa e.

L-am privit cu gura deschisă.

— Ai masa la balcon?

— Da.

— Ia-o înainte, domnule VIP!

Bufetul era imens, făcându-mă să mă întreb de ce nu am fost acolo înainte. Mi-am umplut farfuria, cu Richard în spatele meu.

— Mă imiţi? l-am întrebat când mi-a luat cleştele de alimente din mână.

S-a uitat la farfuria mea şi a râs când a observat preparatele asemănătoare.

— Nu intenţionat.

Nişte chifle, brânză, legume, cartofi, carne şi sosuri umpleau ambele farfurii când ne-am dus sus.

Richard şi-a arătat biletul, iar agentul de securitate s-a dat la o parte ca să ne lase să intrăm. Am mers ceva până când am ajuns la masa respectivă şi ne-am aşezat farfuriile. Priveliştea asupra mulţimii era o nebunie. Un amestec de corpuri ce sclipeau în

întuneric. Eram destul de încântată să iau o mică pauză.

Picioarele mele au scos un mormăit de apreciere când m-am aşezat, bucurându-se de prima pauză în câteva ore.

— Ce locuri grozave! am exclamat.

— Lui Keenan trebuie să-i mulţumim pentru asta. A fost ideea lui să luăm o masă.

— Deci cine e Keenan? am întrebat râzând, înainte să ronţăi un morcov.

— Un prieten, a spus el înainte să ia o gură dintr-o turtă.

— Asta deja am înţeles.

Richard a râs şi a terminat de mestecat.

— Ne-am întâlnit în colegiu şi am ajuns amândoi în Chicago. Şi Jenna?

— Ne-am întâlnit la primul meu loc de muncă după colegiu, ne-am împrietenit repede, iar de atunci suntem de nedespărţit.

Am trecut la una din turte, plăcut surprinsă de combinaţia neaşteptată de dulce şi sărat.

— Ce faci când nu intri în bărbaţi stranii şi mâna lor nu e în rochia ta în mai puţin de cinci minute?

Am început să râd.

— Sunt o tocilară pasionată de cifre – lucrez în contabilitate.

A fost rândul lui să râdă.

— Finanţe.

— Glumeşti!

A clătinat din cap.

— Alt lucru bifat pentru domnul Mult-Prea-Bun-Ca-Să-Fie-Adevărat.

A râs în timp ce muşca dintr-un cartof.

— Şi eu sunt un tocilar al cifrelor. Am o relaţie deloc sănătoasă cu tabelele.

Am rămas cu gura deschisă.

— Ador tabelele. E o obsesie serioasă. Tabelele sunt totul în viaţă.

S-a aplecat conspirativ.

— Îţi plac tabelele pivot la fel de mult cum îmi plac mie?

M-a străbătut un fior.

— Nu îmi mai vorbi ca un tocilar! Îmi plăcea de tine înainte să aflu despre partea asta de tocilar deghizat în atlet în costum.

— Ce?

Am arătat în direcţia lui.

— Poţi să-ţi ascunzi muşchii cât vrei, dar fundul ăla spune altceva, am zis eu şi i-am făcut cu ochiul.

Richard a ridicat din umeri.

— Cel mai bine gândesc la sală, când mintea mi-e ocupată şi, cum ţi-am spus deja, sunt un nemernic singuratic şi cam tot timpul liber îl petrec acolo.

— Deci nopţile astea în care ieşi sunt ceva rar?

A zâmbit şi a clătinat din cap.

— Aici m-ai prins – am fost jucător de fotbal în

liceu. Am primit o bursă de fotbal în colegiu şi m-am accidentat la jumătatea primului an. Menţinerea puterii ţine durerea la distanţă.

Probabil era cel mai serios lucru spus toată seara şi, la naiba, asta doar m-a făcut să îl plac şi mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

A terminat de mestecat şi s-a şters la gură.

— Am interceptat o pasă şi voiam să înscriu. Parcursesem aproape 30 de metri când am fost placat de doi jucători şi am căzut prost. Picior rupt, cot rupt. A arătat spre piciorul drept şi cotul stâng. A fost sfârşitul unui vis.

— Nu s-au vindecat bine?

Nici măcar nu puteam să-mi imaginez profunzimea disperării create de aşa ceva.

A clătinat din cap.

— A fost nevoie de două operaţii ca să-mi repare tibia şi de una pentru cot. Ambele erau distruse. Mi-a luat ani întregi ca să-mi dau seama cum să gestionez situaţia ca să nu iau pastile tot restul vieţii. Şi tu?

— Nu am avut nicio accidentare la fotbal.

Râse din nou, după care luă o bucată de brânză.

— Sporturi?

— Mersul pe bicicletă se pune? Sau petrecutul verilor în piscină? Am făcut nişte sporturi, dar am ajuns numai la softball în primul an de liceu. Fratele meu e cel sportiv. El a ajuns la liga mică de baseball. Joacă pentru Indians.

— Cleveland? a întrebat el impresionat, dar derutat, deoarece Cleveland Indians era în liga mare.

Am clătinat din cap.

— Indianapolis Indians. Sunt o echipă triplu A.

— Cool!

— Altfel, forma mea preferată de exerciţiu pur şi simplu nu s-a petrecut în ultimul timp.

Nu am vrut să îndrept o conversaţie de altfel neutră, prin care ne cunoşteam, înapoi spre sex, dar nu mai puteam să rezist când l-am văzut muşcând din căpşună şi lingându-şi sucul de pe buze.

— E genul care implică goliciune?

— Bineînţeles, dar, cum am spus, nu se întâmplă. Am oftat şi am încercat să schimb din nou subiectul. Aşa că petrec cea mai plictisitoare oră a zilei pe aparatul eliptic, cu muzica atât de tare, încât îi enervează pe vecini. Urăsc să locuiesc într-un apartament.

— Nu e bună izolarea fonică, a spus el pe un ton de cunoscător.

Am încuviinţat.

— Da. Unul dintre motivele pentru care muzica e atât de tare e că ambii vecini ţipă.

Farfuria lui era aproape terminată, la fel a mea. Mâncarea s-a aşezat, iar stomacul era fericit că avea şi altceva în afară de lichid în el.

— Am avut astfel de vecini, care mereu se ceartă, a spus el.

Am clătinat din cap.

— Ah, nu! Nu se ceartă. Fac sex încontinuu. Privirile ni s-au întâlnit şi mi-am dat seama că am făcut-o din nou de oaie. Oricum, nu contează. O să plec de acolo în câteva luni.

— Alt apartament?

Mi-am scos telefonul şi am scos detaliile proprietăţii pe care o ochisem.

— Eu şi Jenna ne tot uităm la acest complex de apartamente de lângă râu. Putem să fim vecine.

Richard s-a încruntat când s-a uitat la poze.

— Stai un pic, unde locuieşti? a întrebat el.

— Indianapolis.

Buzele lui formară o linie subţire.

— La naiba, aş vrea să locuieşti aici!

Dorinţa lui mi-a făcut inima să tresalte şi am simţit un nod în stomac. Mă încânta ideea de a-l revedea după această noapte.

— Te-am prins în laţ deja, nu-i aşa?

Am încerc să îmi dau seama cât de mult îmi plăcea ideea.

— M-ai prins de când mi-am băgat mâna în rochia ta. Apropo, ai sâni frumoşi.

Mi-a făcut cu ochiul.

Mi-am dat ochii peste cap şi am clătinat din cap.

— Ei bine, Indianapolis nu e aşa departe şi, prin urmare, nici sânii mei.

Richard m-a privit, studiindu-mă o clipă.

— Cum de eşti singură?

Având în vedere cât de atent mă cerceta, nu mă aşteptam la asta.

Am clipit.

— Cum de eşti singur? Eu sunt ciudată, obsedată de cifre, o tocilară fierbinte. Tipii devin atât de derutaţi, încât nu ştiu dacă mă plac sau vor doar sex. Tu eşti ca un zeu, încă încerc să-ţi găsesc un defect.

— Am cicatrici. Ăsta e un defect.

Am clătinat din cap.

— Asta doar te face perfect.

— Ştii, şi tu eşti perfectă, a spus el în timp ce şi-a pus mâna peste a mea.

Mi-am muşcat buza de jos şi m-am uitat în altă parte, dar nu m-a lăsat. Şi-a pus degetul sub bărbia mea şi m-a forţat să îl privesc.

— În seara asta nu aveam de gând să ies, dar mă bucur că am făcut-o. Şi sunt şi mai fericit că te-am întâlnit pe tine şi că ţi-am vărsat băutura pe rochie.

Privirea lui a devenit mai intensă. Apoi a tuşit.

— Hai să dansăm!

Şi-a întins mâna, iar eu mi-am pus-o într-a lui, ridicându-mă.

— Ce s-a întâmplat?

M-a tras aproape, până când corpurile noastre s-au aliniat. M-a străbătut o căldură electrică când şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei mele, mâinile lui fiind întinse pe spatele meu. Inima îmi bătea de trei ori mai

repede.

S-a aplecat şi şi-a plimbat nasul pe gâtul meu, iar buzele peste ureche. M-a străbătut un fior şi m-am aplecat şi eu spre el. Dorinţa ca pielea mea să o simtă pe a lui era puternică.

— Raţiunea mi-a dispărut şi am fost consumat de dorinţa de a vărsa un alt fluid peste tine. În tine.

— La naiba! am şoptit eu în timp ce mi s-au înmuiat genunchii, iar degetele i-au prins cămaşa.

— Acum trebuie să te duc pe ringul de dans înainte să te fur în apartamentul meu ca să întâmpinăm Anul Nou.

Propunerea era atât de atrăgătoare şi, oricât de mult voia corpul meu să-l convingă că era mişcarea potrivită, ştiam că nu era. În ciuda părerii Jennei, care considera că trebuia să profit de situaţie.

— Să mergem!

Grupul care îi includea pe Jenna şi pe Keenan se mărise, prieteni vechi şi noi strângându-se lângă ei. Am recunoscut un tip cu care fusesem colegă în colegiu.

— Brent! am strigat eu.

— Hei, mica Nat, a spus el, venind şi îmbrăţişându-mă. M-a ridicat şi m-a pus înapoi jos, îndepărtându-se. Era în continuare înalt şi deşirat, aşa cum mi-l aminteam, şi cu cel puţin 15 centimetri mai înalt decât Richard.

— A trecut mult timp. Ce ai mai făcut?

Am ridicat din umeri.

— Muncă şi petrecut timp cu ea.

Brent s-a uitat la Jenna, care a zâmbit şi ne-a făcut cu mâna, unduindu-şi fundul şi şoldurile. Începeam să mă întreb cum mai reuşea să stea în picioare. Dar, pe de altă parte, adora să danseze.

— Jenna e prietena ta? a întrebat el.

L-am fixat cu privirea.

— Da. De ce?

— Pentru că îmi place de ea.

— Pentru că e japoneză?

Brent avusese mereu o slăbiciune pentru asiatice.

Buzele lui au schiţat un zâmbet.

M-am uitat la Richard, care vorbea cu Keenan, dar se tot uita la mine. I-am făcut semn cu degetul şi a micşorat distanţa dintre noi.

— Brent, el e Richard. Richard, el e un prieten vechi din colegiu, Brent.

— Încântat de cunoştinţă, i-a spus Richard, care a dat mâna cu el.

— De când sunteţi împreună? a întrebat Brent.

— Tocmai ne-am întâlnit în seara asta, am răspuns eu.

Brent s-a încruntat şi s-a uitat la noi şi la modul în care Richard mă ţinea relaxat de talie.

— Serios?

— Da.

— M-aţi fi putut păcăli.

Am aruncat o privire spre Richard, care îmi zâmbea.

— Vino înapoi, Brent! a strigat Jenna.

Un zâmbet i-a luminat faţa.

— Trebuie să dansez.

Şoldurile au început să i se mişte în ritmul muzicii în timp ce a înaintat până când a ajuns lângă Jenna.

Richard m-a tras aproape, gura lui fiind aproape de urechea mea.

— Începeam să fiu puţin gelos.

Mi-am întors faţa spre el.

— Gelos? Serios?

M-a mângâiat cu degetul mare.

— Se pare că în seara asta te-am revendicat şi dintr-odată a apărut tipul ăsta, care e prietenos cu tine.

M-am întors în braţele lui, mâinile mele odihnindu-se pe pieptul lui.

— Ah, deci m-ai revendicat ca fiind a ta.

— Poftim?

L-am muşcat uşor de maxilar.

— E cu siguranţă excitant – şi chiar posibil.

Richard a mormăit.

— O să mă omori.

— Cum?

Mi-a răspuns cu o muşcătură.

— Moarte prin erecţie constantă.

Căldura mi-a inundat faţa şi am privit în jos, dar între întuneric şi material nu puteam să văd nimic. M-a apucat de şolduri, m-a întors şi a folosit muzica şi dansul ca scuză ca să se lipească de mine.

— Ah, am făcut eu surprinsă, înainte să mă întind spre gâtul lui.

Eram în propria noastră lume, mişcându-ne în ritmul muzicii, buzele noastre apropiindu-se din ce în ce mai mult. Înainte să ne conectăm, Jenna a strigat la noi, rupând vraja corpurilor noastre.

— Oho! Aşa, fă-ţi de cap!

A râs.

Keenan a imitat-o şi a fluierat.

— La naiba, Rick!

Richard a râs aproape de gâtul meu, înainte să lase, reticent, spaţiu între noi. Energia care se mişca în jurul nostru era îmbătătoare. Niciodată nu am fost atât de atrasă şi disperată după un bărbat.

Niciunul din noi nu era interesat de altcineva sau de altceva din tot ce se întâmpla. Era ca şi cum în clipa în care ni s-au intersectat privirile am devenit dependenţi la un nivel chimic. Toate conversaţiile de pe parcursul serii nu au făcut decât să intensifice sentimentul.

Un remix *Little Bit* al lui Lykke Li se auzea în difuzoare. Cuvintele răsunau în timp ce eu şi Richard dansam, degetele noastre fiind împletite.

În acel moment, eram puţin îndrăgostită de el.

Era real? Nu, dar pentru moment aşa părea. Interesul de a afla mai multe despre el era viu, eram disperată după mai multe informaţii, dar am fost redusă la tăcere de fiecare celulă din corp, care striga după ale lui. Nevoia de a-i simţi mâinile pe piele era o disperare care necesita acţiune.

— Mă duc să aduc ceva de băut, a spus el după câteva melodii pline de emoţie.

— Poţi să-mi aduci un Cosmo?

Când s-a întors, am băut cu poftă lichidul, disperată să-mi potolesc setea, ceea ce nu a fost cea mai bună idee.

La scurt timp după aceea, mă legănam pe picioare.

— Trebuie să mă duc la baie, i-am spus lui Richard.

El s-a aplecat spre mine.

— Te duc eu.

— Asta e puţin ciudat.

M-am uitat spre Jenna, care era complet lipită de Brent. Nu am vrut să o deranjez.

— După tot ce s-a întâmplat în seara asta, crezi că e ciudat?

Am ridicat din umeri şi picioarele mi-au tremurat puţin pe tocuri. Richard m-a apucat de braţ ca să mă echilibreze şi am căzut pe pieptul lui.

— Bine, poţi să mă ajuţi, am zis eu.

Tremurul nu a făcut decât să evidenţieze durerea

din picioare, pe care reuşisem să o ignor de când mâncaserăm.

— Aşa mă gândeam şi eu.

L-am bătut pe piept.

— Pur şi simplu nu vrei să mă pierzi din ochi.

— În mulţimea asta? Nu. Nu uita, în seara asta eşti partenera mea de dans!

M-am uitat în spate.

— Vreau mai mult.

Mi-a dat părul după ureche, privirea lui fiind fixată asupra mea.

— Mult mai mult.

M-a luat de mână şi m-a ghidat spre toaletă, dar, în loc să-mi dea drumul, m-a tras în toaleta pentru familie.

— La naiba, mă dor picioarele! am scâncit în timp ce m-am rezemat de balustradă.

Îmi tremurau picioarele şi chiar şi cea mai mică schimbare de greutate ajuta. În timp ce dansam, uitasem de durere, dar acum, fără să-mi distragă atenţia ceva, durerea m-a lovit din plin.

Privirea lui Richard s-a plimbat în jos pe picioarele mele, spre tocuri, apoi din nou în sus, oprindu-se la tivul rochiei. Dintr-o mişcare rapidă, a făcut un pas în faţă, s-a aplecat şi şi-a pus mâinile în spatele coapselor mele, ridicându-mă. Am scos un sunet şocat în timp ce mâinile lui se plimbau în sus, alunecând sub rochie, până când m-a mângâiat pe

fund. Fără să mă gândesc, mi-am îndepărtat picioarele, înfăşurându-le în jurul taliei lui în timp ce şoldurile lui mă ţineau lipită de perete.

— E mai bine aşa? a întrebat el, buzele lui fiind la doar câţiva centimetri distanţă de mine.

— Nu mă gândeam exact la asta, dar merge.

— La ce te gândeai?

Privirea lui s-a mutat spre buzele mele, apoi din nou sus.

Am zâmbit şi mi-am încordat picioarele. Am gemut când toată lungimea penisului său tare s-a lipit de clitorisul meu.

— Îţi place să intri în mine, am tors eu.

Richard a gemut, încordându-şi şoldurile.

— Ai magnetism. Nu pot să mă abţin.

— Cum am ajuns din nou în *această* baie? am întrebat eu.

— Aveai nevoie de un însoţitor.

Am ridicat o sprânceană.

— Ca să fac pipi? Nu e cam devreme în relaţia noastră ca să fii în aceeaşi cameră cu mine pentru asta? Ştiu că mâinile tale sunt pe fundul meu, dar buzele tale nici măcar nu au…

Buzele lui se lipiră de ale mele, punând capăt frazei mele, dar şi curiozităţii de a afla cum avea să fie sărutul lui – ceva perfect, care mi-a dat fiori pe şira spinării, mi-a făcut clitorisul să pulseze, a împrăştiat căldură în mine.

Am gemut, şoldurile mele unduindu-se lipite de el, în timp ce-mi plimbam mâinile peste gâtul lui şi îmi înfigeam degetele în părul lui mătăsos. Un geamăt a vibrat în pieptul lui, iar sărutul a devenit mai apăsat, mai profund, în timp ce m-a tras imposibil de aproape, până când am renunţat la toate gândurile.

— Câţi oameni crezi că au făcut sex aici în seara asta? am întrebat eu când ne-am despărţit.

Şoldurile lui au continuat să se unduiască, lipite de mine, iar buzele lui, să îmi muşte buza de jos.

— Atât timp cât sunt unul dintre ei, nu-mi pasă.

Nu asta voiam, dar ce voiam era inferior dorinţei şi aveam nevoie disperată de ei.

Un zgomot de clanţă şi o bătaie în uşă ne-au readus în prezent.

— E cineva acolo?

Richard a mormăit şi şi-a lăsat capul pe umărul meu. Reticent, mi-a dat drumul şi m-a aşezat din nou în picioare.

Cu el întors şi apa de la chiuveta pornită, am terminat ce venisem să fac. Era în continuare ciudat, pentru că el era acolo, apoi am ieşit, fiind ţinta unor priviri curioase ale celor de afară.

— De ce nu mergem sus ca să poţi sta jos?

Am încuviinţat în timp ce mergeam. Fiecare pas era o tortură, dar am continuat să merg până ce am găsit un mic alcov între două coloane mari. Spaţiul era ascuns parţial de un copac în ghiveci.

Am alunecau în acel spaţiu mic şi m-am rezemat de colţul dintre coloană şi fereastră, care avea un mic pervaz. Întunericul ne ascundea de cei care treceau pe lângă noi.

— Eşti bine?

Am încuviinţat.

— Tocurile de zece centimetri poate că nu au fost alegerea potrivită pentru o noapte lungă.

— Ei bine, dacă te ajută cu ceva, să ştii că le apreciez, a spus el în timp ce-şi plimba degetele peste coapsa mea.

În mod ciudat, chiar m-a ajutat, iar atingerea lui nu a făcut decât să intensifice nevoia mea de mai mult.

— În scurt timp vor începe artificiile, a spus el.

— Şi?

— Hotelul meu nu e departe.

Richard a înlemnit şi s-a uitat la mine o clipă.

— La naiba, da!

A început să tragă de mine şi un şuierat de durere a ieşit din mine în timp ce mă împleticeam. M-au prins nişte braţe puternice, care m-au tras mai aproape şi m-au ridicat destul de mult cât să mai ia din presiune.

— Îmi pare rău, a spus el.

— Eşti plin de dorinţă?

Mi-am întins mâna şi am pus-o pe linia tare de sub material.

— Asta îţi răspunde la întrebare? a întrebat el gemând.

Mi-am înfăşurat degetele cât de mult îmi permitea materialul, făcându-l să scoată un geamăt în timp ce s-a lăsat spre mine.

— E un indicator destul de bun.

— Crezi că poţi să mergi? Rochia aia e prea scurtă ca să te pot duce în braţe şi sunt prea mulţi oameni în jur ca să-ţi dai pantofii jos.

L-am tras mai aproape, până când buzele lui erau pe mine. O atingere scurtă, şi eram prinsă între corpul lui şi peretele din cărămizi. Fiori electrici dansau pe pielea mea în fiecare loc unde ne atingeam.

— Penisul tău gândeşte pentru tine, am şoptit eu.

— Spune femeia care mă ţine de fund şi mă trage mai aproape, frecându-şi corpul de al meu.

Mi-am lipit buzele de gâtul lui, apoi am muşcat uşor locul acela.

— Pe tine te învinovăţesc.

După ore întregi de flirtat şi atins, eram amândoi plini de dorinţă.

— La naiba, a şoptit el.

Mâna i-a dispărut sub rochia mea şi am inspirat adânc când degetele lui mi-au atins clitorisul. Ochii mei îi susţineau privirea şi amândoi eram pierduţi când degetele i-au alunecat sub marginea chilotului şi peste deschizătura mea umedă. Privirea i s-a întunecat.

— Eşti atât de udă!

Am gemut când două degete au alunecat între pliuri. Nu era partea corpului pe care o doream, dar tot ce conta era că mă atingea.

Şi-a folosit degetele intens. Corpul lui îmi bloca vederea. I-am muşcat reverul jachetei, ca să nu ţip când îmi freca clitorisul şi degetele lui mă pătrundeau. Muşchii mi s-au încleştat, dar genunchii mi s-au înmuiat. Richard m-a ţinut cu un braţ puternic înfăşurat în jurul taliei.

A mârâit frustrat şi şi-a retras mâna. Înainte să pot protesta, m-a întors şi şi-a înfipt mâna în părul meu, trăgându-l pe spate şi într-o parte, apoi m-a muşcat uşor de umăr. Nu mai era un bărbat, ci un animal alimentat de dorinţă.

Am deschis gura, iar privirea îmi era înceţoşată, în timp ce vaginul mi s-a încordat, disperat.

Degetele lui au coborât din nou, răspunzând la chemarea mea, şi au mărit ritmul, mişcându-se furioase, înăuntru şi afară, cu un scop. Nici măcar nu mi-am dat seama că mi-a dat drumul la păr decât când am simţit degetele reci pe sfârcurile ferme după ce mâna i-a alunecat în partea din faţă a rochiei.

— Dumnezeule, am şoptit eu! fără să-mi pot ţine genunchii îndepărtaţi.

— Scoţi cele mai sexy sunete.

Mâna lui s-a oprit pe sânul meu, folosindu-l ca pe o ancoră, ciupindu-mi sfârcul cu două degete.

Senzaţia aceea m-a adus repede la limita momentului înflăcărat. Capul mi-a căzut pe umărul lui, spatele mi s-a arcuit, cu o mână lipită de cărămidă, iar cu cealaltă înfiptă în părul lui.

— R... Am rămas fără aer şi muşchii mi s-au încordat. Richard...

Totul a devenit înceţoşat, tot corpul mi s-a încordat şi apoi mi-am dat drumul. Nimic nu mi-a limitat sunetele sau mişcarea, în timp ce mă străbătea fiecare pulsaţie.

Degetele lui au încetinit în timp ce tremuratul meu s-a potolit. După ce le-a îndepărtat, m-a învârtit din nou, m-a ţinut aproape şi şi-a lipit fruntea de a mea.

Încă îmi reveneam după orgasmul intens pe care tocmai mi-l provocase.

A scrâşnit dinţii când ne-am recăpătat controlul.

— Trebuie să te duc acasă.

Am clătinat din cap şi l-am cuprins de talie.

— Abia aştept.

— Nu am nimic la mine.

L-am tras de fermoar şi mi-a alunecat mâna înăuntru, trecând de straturile de material până când am simţit fierbinţeala penisului. A tresărit la atingere, întregul lui corp tremurând.

— Îndepărtează-te!

Respiraţiile ni s-au amestecat. Privirea lui era înceţoşată şi pierdută în singurul scop pe care-l

cereau corpul lui, dar şi al meu.

Frenetic, şi-a scos penisul prin gaura fermoarului şi mi-a ridicat piciorul. Mi-a aranjat fusta doar cât să ne camufleze, după care mi-a găsit deschizătura şi m-a pătruns.

Mi s-a aprins fiecare punct sensibil, ca un incendiu de foc şi electricitate care mi-a explodat din miez până în creştetul capului şi vârful degetelor, după care a revenit. După o secundă de pauză, s-a retras doar ca să intre din nou şi a provocat iar senzaţia aceea când m-a pătruns cu totul.

Niciodată nu m-am simţit atât de plină, atât de completă.

Era prea mult după ce tocmai terminasem, aşa că m-am apropiat de gâtul lui, ca să-mi acopăr gemetele. Respiraţia îi era sacadată pe pielea mea, degetele înfigându-i-se în coapsa mea în timp ce şi-a reluat ritmul frenetic.

Eram pierdută într-un amalgam de plăcere şi tensiune din ce în ce mai mare în timp ce mă mişcam odată cu el. Al doilea orgasm m-a lovit şi m-am încordat lipită de el, picioarele mele acaparându-l cu totul. M-au cuprins din nou spasme şi un nor alb m-a orbit.

S-au auzit un mormăit sugrumat şi un „la dracu'!" şoptit când s-a cutremurat frenetic. Tocmai ieşise când a terminat.

Picături calde mi-au căzut pe piele când a

ejaculat, capul fierbinte frecându-se de mine cu fiecare spasm involuntar al şoldurilor lui.

Pe fundal, am auzit numărătoarea inversă, apoi au urmat ţipete şi urale.

— Un an nou fericit, Richard! i-am şoptit aproape de buze.

Respiraţia lui era în continuare sacadată când şi-a lăsat capul în jos.

— Un an nou fericit, Natasha!

I-am dat la o parte câteva şuviţe de păr de pe frunte.

— Eşti mai bine?

A încuviinţat.

— Şi tu?

Am simţit un fior când buzele lui se plimbau pe maxilarul meu.

— Mi-am îndeplinit sarcina?

— Nu ştii? am întrebat în timp ce mi-am plimbat mâinile pe spatele lui.

A râs.

— Am numărat de două ori.

— Odată cu degetele şi chiar la final, când vaginul meu ţi-a muls penisul.

Un alt geamăt.

— Voiam atât de mult să rămân în tine!

Am mai stat câteva minute în bula noastră, desfătându-ne cu timpul petrecut împreună.

— Presupun că acum ar trebui să-ţi aduc haina, a

spus el.

Şi-a scos batista din buzunar şi mi-a şters de pe piele picăturile acum reci, apoi a aranjat discret hainele.

Sexul eliberase presiunea, dar, după ce i-am auzit cuvintele, am ştiut că nu era îndeajuns pentru el, la fel cum nu era îndeajuns nici pentru mine.

— Trebuie să-i spun Jennei că o să plec. Probabil o să stea până la închidere.

Am făcut un pas în faţă, dar picioarele mi-au cedat. Înainte să mă lovesc de podea, Richard m-a luat în braţe.

— Gata, te-am prins! a spus el în timp ce mă ţinea aproape.

— E numai vina ta, am scâncit eu.

Avea să dureze puţin ca să-mi revin. Când fusese ultima oară când putusem să zic că un bărbat făcuse asta? Era clar că Richard merita o repetiţie.

Un râset i-a bubuit în piept.

— Să fii sigură de asta!

— Nu fi obraznic cu mine!

— Nu, am fost obraznic în tine.

Am clătinat din cap şi mi-am dat ochii peste cap.

— Ai fost rău.

— Da?

— Clar.

— Hm, o să dau vina pe întoarcerea înceată a sângelui la creier.

M-am uitat în jos, la zona lui inghinală.

— A fost foarte mult în altă parte.

Ne-am îndreptat spre locul unde grupul nostru lărgit petrecuse seara. Richard a rămas cu braţul în jurul meu, ţinându-mă aproape şi susţinându-mi o mare parte din greutate. Când eram la jumătatea distanţei de ei, aproape de fereastră, i-am văzut pe Jenna şi pe Brent pe podea, câţiva fiind aplecaţi în jurul ei.

— Nat! Aici erai! a strigat Jenna.

Avea unul dintre pantofi scoşi şi glezna îi era de două ori mai mare.

M-am dus spre Jenna cât de repede am putut cu ajutorul lui Richard. Nu a fost uşor din cauza picioarelor mele slăbite.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat în timp ce m-am aplecat.

M-am legănat şi eu, dar mâinile puternice ale lui Richard erau în jurul taliei mele şi m-au ajutat să mă echilibrez.

— Am băut, am dansat şi apoi am căzut, a spus ea printre înjurături, dar cu zâmbetul pe faţă.

Nu era surprinzător, mai ales că nu am văzut-o mâncând ceva, dar mereu era cu paharul în mână.

Adevărul era că probabil şi eu aş fi fost la fel dacă nu l-aş fi întâlnit pe Richard şi dacă nu mi-ar fi distras atenţia de la tot şi de la toată lumea.

— Ar trebui să ne întoarcem la hotel, draga mea,

i-am spus în timp ce i-am dat părul de pe faţă.

Am îngheţat o clipă când m-am uitat în sus la Richard. Pe faţa lui era un amestec de dezamăgire şi de înţelegere.

El şi-a lipit buzele de umărul meu.

— Putem să comandăm room-service?

— Sigur. Mă duc să-ţi aduc haina, am spus în timp ce i-am luat plicul din mână şi i-am scos biletul. Stai aici!

Richard m-a ajutat să merg la garderobă şi m-a ţinut aproape cât am aşteptat la rând.

— Îmi pare rău, am zis eu.

— Are nevoie de tine.

— Şi eu am nevoie de mai mult din tine.

M-a sărutat pe frunte.

— Şi eu, dar am fost destul de egoist cu tine în seara asta. Însă va trebui să-mi promiţi că o să ne mai vedem.

— Îmi place ideea asta.

După ce am luat hainele şi ne-am întors, i-am dat-o pe a Jennei lui Brent, care a fost fericit să o ajute.

Picioarele îmi erau ceva mai stabile şi nu mai aveam nevoie de ajutorul lui Richard, dar asta nu însemna că nu-l voiam aproape. Încă mă dureau picioarele, dar am reuşit să alung durerea ca să o ajut pe Jenna. Degetele lui erau împletite cu ale mele în timp ce mergeam din nou prin mulţime. Brent era în spatele nostru, ajutând-o pe Jenna.

În zona de aşteptare era un şir de taxiuri. Richard a deschis portiera din spate a unuia dintre ele pentru ca Brent să o poată aşeza pe Jenna înăuntru. Amândoi şi-au scos telefoanele şi au început să tasteze, dându-mi ocazia să fac ceva ce chiar nu voiam să fac.

M-am apropiat de Richard, iar el şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei mele.

— O să fii în regulă? m-a întrebat în timp ce mi-a dat părul după ureche.

Am încuviinţat, cu inima strânsă. Nu-mi plăcea senzaţia. Nu-mi plăcea să-l părăsesc.

— Îmi pare atât de rău, am spus în timp ce mă ţineam de marginea jachetei lui.

— Şi mie.

Şi-a lipit buzele de fruntea mea.

— Nu mă aşteptam ca noaptea asta să se termine.

Vocea îmi tremura şi uram să-l părăsesc.

— Ţi-am câştigat numărul de telefon? a întrebat el.

I-am zâmbit şi l-am bătut pe piept.

— Şi un sex oral, am replicat înainte să-i spun numărul de telefon.

Richard s-a aplecat în faţă şi şi-a lipit buzele de ale mele cu săruturi moi, languroase, savurând fiecare secundă a conexiunii.

— Am avut o seară minunată, Natasha.

— Şi eu.

Taximetristul a strigat la noi, întrebând dacă

eram gata. Ne-am despărţit reticenţi.

— Jenna, să mergi la doctor pentru glezna aia cât de repede poţi! a spus Richard.

— Da, da, căpitane Richard!

Jenna a chicotit, după care i-a şoptit ceva lui Brent şi l-a atras pentru un sărut.

Mă durea pieptul, iar inima implora timpul să se oprească. Fiecare centimetru care mărea distanţa dintre noi părea de dimensiunea Marelui Canion. Cu o expresie îndurerată, s-a întors şi s-a îndepărtat.

— Richard! am strigat.

El s-a întors la timp ca să mă arunc în braţele lui. Mi-am lipit buzele de ale lui. Gurile noastre s-au deschis ca să ne gustăm pentru ultima dată în timp ce mă ţinea lipită de el.

— Un an nou fericit! i-am şoptit.

— Un an nou fericit!

Am împărtăşit un sărut, apoi altul, după care eu m-am îndepărtat, mâinile noastre continuând să se ţină şi profitând de acele ultime secunde de conexiune.

Când ne-am îndepărtat, l-am văzut cum şi-a scos telefonul şi a scris ceva, privirea îndreptându-i-se din nou spre taxi.

Ar fi trebuit să fac o poză cu el.

Era o noapte pe care nu aveam s-o uit, iar el era un bărbat pe care aveam să mi-l amintesc mereu. Nu ştiam ce mă aştepta în viitor, dar mă rugam ca

Richard să facă parte din el.

Partea a doua

După un timp

Capitolul 1

Trecuseră şase săptămâni de când îl văzusem ultima oară şi nu puteam să nu observ diferenţa. Entuziasmul, viaţa din care văzusem mai mult în acea noapte dispăruseră. Lumina dinăuntru fusese înlocuită de singurătatea pe care o văzusem şi în el. Doar muncă, fără joacă.

Era greu să fiu atentă la ce se spunea, când privirea îmi era fixată asupra lui. Buzele lui se mişcau, dar nu am auzit niciun cuvânt până când ochii lui nu s-au aţintit asupra mea. De fapt, toţi din încăpere se uitau la mine. M-a străbătut un val de panică.

— Poftim? am întrebat, dându-mi seama că mintea mea care se plimba ratase ceva important.

— Am întrebat de ce sunt atâtea discrepanţe în registrele generale pentru ianuarie. Ar fi trebuit să fie rezolvate la finalul lunii, dar asta încă nu s-a întâmplat.

Ştiam că avea să se discute despre asta. Toate registrele trebuiau închise până la sfârşitul lunii, dar erau două registre generale care făceau excepţie şi încă investigam pentru a afla motivul.

Mi-am dres vocea, o energie agitată curgându-mi prin vene.

— Încă mă acomodez cu noua mea funcţie, la fel

cu cea a Ninei. Mă tem că a fost mai greu decât de obicei deoarece nu am niciun ajutor.

— Asta e o scuză, a spus el rece.

M-am îndreptat de spate.

— E o explicaţie. Faptul că Nina a trebuit subit să rămână la pat a creat un decalaj în informaţii. Apoi mai e funcţia lui Trent, pe care tocmai am preluat-o în prima săptămână a lunii ianuarie. Nu am niciun îndrumător, nu am instrucţiuni şi încerc să rezolv problemele în timp ce îmi învăţ înlocuitorul să se ocupe de tot ce trebuie. Ianuarie aproape s-a rezolvat şi încerc să menţin februarie pe linia de plutire.

— Suntem la mijlocul lunii februarie. Nu există scuze pentru problemele financiare din ianuarie nerezolvate.

Richard din faţa mea era exigent şi nu mă lua deloc uşor, ceea ce m-a înfuriat. Acum înţelegeam de ce spusese că angajaţii nu îl plăceau. M-a cuprins frustrarea şi mi s-a încordat maxilarul în timp ce ochii mi-au lăcrimat.

— Am lucrat 70 de ore săptămâna trecută! am strigat eu. Dacă vrei să fac asta, ori aştepţi, ori găseşti pe cineva care să mă ajute.

Ochii lui Richard erau tăioşi.

— Ai timp până miercuri.

— Sau ce?

Toată masa ne privea în timp ce cuvintele zburau între noi. Conversaţia noastră presărată cu flirturi era

acum o bătălie a voinţelor şi nu aveam de gând să dau înapoi în faţa personalităţii lui autoritare, chiar dacă era vicepreşedinte sau nu. Îl cunoşteam într-un mod în care nu-l mai ştia nimeni de la masă, asta era sigur.

— O să vedem, depinde cum merg lucrurile miercuri.

Dorinţa de a-l pocni era puternică, dar de data asta nu avea să fie peste fund. De data asta, voiam să-i dau o palmă fix peste faţa lui arogantă. Puteam deja să vizualizez urma rozalie a mâinii mele care înflorea pe pielea lui.

Atenţia lui Richard s-a mutat de la mine la alte subiecte, spre zone unde voia îmbunătăţiri.

— Cred că e îndeajuns pentru moment. Natasha, tu să rămâi, a spus Richard la finalul întâlnirii.

Stomacul mi s-a încordat, anticipând ce avea să urmeze. Când ultima persoană a ieşit şi am închis uşa, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre mine.

Expresia lui a devenit mai blândă.

— Îmi pare rău, dar nu puteam să tratez problema diferit de felul în care aş fi tratat-o cu oricare alt angajat.

Am încuviinţat şi chiar îl înţelegeam, dar asta nu însemna că îmi plăcuse tratamentul.

— Unele lucruri pe care le-ai spus de Anul Nou au sens acum.

Privirea lui s-a plimbat peste faţa mea. Fiori mi-au ciupit obrajii când s-a întins să mă mângâie pe

faţă.

— Eşti reală.

— Spre deosebire de o fantezie? am întrebat, forţându-mă să nu mă aplec spre atingerea lui, aşa cum voiam cu disperare să fac.

— Începeam să cred că erai un vis care mă tortura şi din care nu mă mai puteam trezi.

— Asta nu pare prea plăcut.

— Te-am sunat.

— Sigur că da.

— Nu e o minciună ca să te împac sau ca să-ţi intru în graţii. Privirea îi deveni dură. Deşi trebuie să aflu… Ai ştiut cine sunt?

Am clătinat din cap.

— În ciuda abilităţii mele de a vedea prin tine, nu mi-am dat seama până când nu te-am văzut azi.

A încuviinţat.

— Se pare că avem de discutat nişte lucruri, asta dacă nu mă înşel şi nu sunt eu tatăl.

S-a întins şi şi-a pus mâna peste abdomenul meu. Gestul mi-a făcut inima să bată cu putere, apoi să se topească.

— Având în vedere că am făcut sex o singură dată într-un an, da.

— Chiar te-am sunat, a repetat el.

Nu voiam minciuni şi l-am fixat cu privirea.

— Poţi să tot repeţi asta, Richard, dar nu te cred.

Şi-a scos telefonul şi l-a deschis la un contact cu

numele meu. Erau mai multe apeluri şi câteva mesaje la care nu primise răspuns. Am clipit când m-am uitat pe ecran, scanând cuvintele, apoi m-am uitat la numărul de telefon.

Când îi dădusem numărul de telefon, o făcusem în grabă şi nu avusesem timp să-l verific. Două cifre fuseseră încurcate. Am deschis gura şi toată durerea a dispărut. Nu mă uitase, dar, la fel ca mine, nu putuse să mă găsească.

— După ultimul mesaj, am hotărât că mi-ai dat un număr fals, a spus el.

— 2–0–2–3. Nu 2–2–0–3.

S-a uitat în jos la ecran.

— La naiba!

I-am luat telefonul şi mi-am modificat numărul, apoi mi-am trimis un mesaj.

— Gata, acum suntem conectaţi.

— Mereu am fost conectaţi, doar telefonul a avut nişte probleme, a spus el cu un zâmbet trist.

M-a copleşit uşurarea şi nu am putut să mă abţin. M-am ridicat pe vârful degetelor, i-am luat faţa în mâini şi am tras-o spre mine până când buzele mele s-au lipit de ale lui. Şocul şi surprinderea i-au umplut privirea pentru o fracţiune de secundă, după care m-a tras aproape de el.

Fiecare sentiment din acea seară a explodat într-o mare de artificii luminoase şi colorate.

— Uau! am făcut eu când ne-am despărţit.

— Mai mult!

Asta a fost tot ce a putut să spună înainte să-şi lipească din nou buzele de ale mele.

O înfometare a gemut din adâncul lui – disperare pentru ce voia: mai mult –, a ieşit la suprafaţă, ne-a cuprins, plină de frenezie şi scăpată de sub control, până când amândoi am început să gâfâim.

— Tu…

— Eu?

Buzele lui se îndepărtau de ale mele în timp ce respiraţiile ni se amestecau.

— Sunt lihnit după tine şi nu înţeleg de ce.

L-am muşcat uşor de buza de jos.

— Ăsta e Richard pe care îl cunosc.

— Pe care îl cunoşti?

— Versus Richard – vicepreşedintele. Richard care e sincer când vrea. Lacom şi afectuos.

— Te doresc în moduri în care nu le înţeleg.

— Şi eu.

Încă eram lipiţi unul de celălalt şi nu ne gândeam la ce se întâmpla în afara bulei noastre.

— Bun, unde mergem la cină în seara asta? E Sfântul Valentin. O să fie plin peste tot.

Nu numai asta, dar era vineri, şi aveam senzaţia că asta putea înrăutăţi situaţia.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta. Doar dă-mi adresa ta!

— Vrei să spui că trebuie să plec de la muncă la

timp? Vicepreşedintele e posibil să nu fie prea încântat de asta. Mi-a dat un ultimatum.

Colţurile buzelor lui s-au ridicat.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el. Nu cred că o să aibă vreo obiecţie.

— Şi să-mi iau sâmbăta liberă? Dacă nu rămâi…

— Am deja o cameră de hotel rezervată pentru weekend. Dacă tu crezi că o să-ţi dau drumul atât de repede, te înşeli amarnic.

I-am răstălmăcit cuvintele, mintea mea umplându-se cu toate modurile în care putea să mă facă să simt durerea, moduri care clar mi-ar fi plăcut, aşa că i-am spus asta.

— Atunci lasă-mă îngrozită de durere când pleci!

Căldura m-a umplut când buzele ni s-au atins din nou şi am avut senzaţia că situaţia se îmbunătăţeşte. Că sarcina poate nu avea să fie ceva dificil şi înfricoşător pentru că el avea să-mi fie alături.

Cel puţin asta era speranţa mea.

Am ieşit din sala de conferinţe, lăsându-l acolo ca să continue să lucreze.

Când m-am întors la birou, nu puteam să-mi şterg zâmbetul de pe faţă sau lumina care mă umpluse pentru prima oară după mai multe zile. Munca din ce în ce mai multă de pe birou, ultimatumul lui nu mă mai deranjau. Păream să fiu într-o transă indusă de Richard când m-am aşezat.

— Sfinte Sisoe! a sărit Jenna, în timp ce şi-a tras

scaunul de la biroul de lângă mine şi s-a aşezat mai aproape. Ce s-a întâmplat? După buzele tale, v-aţi sărutat cu foc acolo.

Am făcut ochii mari şi mi-am acoperit gura cu mâna.

— E chiar aşa de rău?

A clătinat din cap.

— Eşti puţin rozalie, dar e mai bine decât să fii palidă cum erai înainte. Mai aşteaptă puţin şi o să-ţi revii. Mă rog, exceptând sarcina.

S-a apropiat şi mai mult, aşteptând mai multe informaţii.

Am privit în jur, uitându-mă după urechile băgăcioase ale lui Marjorie şi ale altor iscoditori.

— Am aflat miercuri. Mi-a întârziat ciclul, dar credeam că e din cauza stresului.

— De ce?

— Se mai întâmplă. Simt multă presiune şi uneori ciclul îmi întârzie din cauza asta. Nu m-am simţit foarte bine, dar din nou am pus asta pe seama stresului. Miercuri am vomitat şi atunci am început să mă gândesc că poate starea mea nu e provocată doar de stres. După serviciu, am făcut un test de sarcină şi a ieşit pozitiv.

— Nu e de mirare că ai fost atât de aeriană toată săptămâna. De ce nu mi-ai spus, prostuţo?

Am clătinat din cap.

— Am fost atât ocupată!

A încuviinţat înţelegătoare, ştiind că am lucrat mult după program în ultimele săptămâni.

— Voiam să-ţi zic mâine, ca să avem timp şi intimitate. În plus, am încercat să accept totul. Să nu mă pierd cu firea. Faptul că m-am reîntâlnit cu Richard ajută.

— Ei bine, dacă te-ar fi sunat… a început ea, dorind să muşc momeala.

— A făcut-o şi nu pot să fiu supărată din cauza asta. A încurcat două cifre.

S-a relaxat imediat.

— Asta e nu e bine. Acum ce urmează?

— O să ieşim la cină. Îmi pare rău, dar trebuie să anulez ce aveam plănuit pentru mâine.

— Deja anulezi? Nu sunt supărată, înţeleg, dar crezi că o să rămână chiar dacă încă nu aţi ieşit la cină?

Am încuviinţat. Ştiam în adâncul meu că nu avea să plece până când nu era nevoit.

— Mai important e cu ce o să mă îmbrac.

A mormăit şi şi-a bătut buzele cu degetele.

— Eu şi Brent o să mergem la Maggiano, dar o să vin să te ajut. Putem să ne pregătim împreună.

— Şi o să-mi ondulezi părul?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Şi o să-ţi ondulez părul.

Capitolul 2

Peste câteva ore, tocmai ieşisem de la duş şi mă uitam la cele două rochii pe care le alesesem. Una era o rochie neagră clasică, iar cealaltă era *acea* rochie – cea argintie, pe care o purtasem în noaptea în care ne-am cunoscut.

Era un clişeu? Stupid? Eram idioată pentru simplul fapt că mă gândeam la asta?

— Cioc-cioc! a strigat Jenna când a intrat.

— Sunt în dormitor.

A intrat cu trusa de machiaj într-o mână şi cu ondulatorul în cealaltă. A pus totul pe blatul din baie, după care a venit să stea lângă mine.

— Ce să fac?

— Oh, da! a exclamat Jenna când a văzut rochia pe care o purtasem de Anul Nou.

A ridicat-o şi a dat-o pe cealaltă într-o parte, abia uitându-se la ea. Asta nu însemna că nu o văzuse înainte, deoarece o purtasem la petrecerea de Crăciun de la firmă.

— Nu e prea mult?

A clătinat din cap.

— Se potriveşte de minune, dar asta îmi aminteşte… Nu-mi vine să cred că ai rămas însărcinată în Ajunul Anului Nou!

Am chicotit.

— Nici mie nu-mi vine să cred că te-ai cuplat cu

Brent. Într-o secundă dansai cu Keenan, în următoarea erai toată peste Brent.

— Şi tu erai sus şi făceai nebunii cu bărbatul tău. Era o petrecere, iar Brent venise acolo ca să danseze. Şi Keenan şi-a găsit o fată. În plus, Brent e stupid de înalt şi poate să-mi folosească trupul în cele mai bune moduri posibile.

Privirea ei s-a pierdut, un zâmbet cu subînţeles completându-i înfăţişarea ameţită.

— Aproape toată lumea e stupid mai înaltă decât noi, i-am amintit.

Erau doar doi centimetri între noi două şi amândouă aveam sub 1,50 metri.

— Gândeşte-te doar ce o să facă Richard cu tine! Ai spus că e bine făcut.

Am înlemnit, surprinsă.

— M-a ridicat şi m-a lipit de perete ca şi cum era o nimica toată.

Corpul meu s-a aprins datorită acestei amintiri şi datorită implicaţiilor a ce putea oferi noaptea.

— La asta mă refer!

— Dar asta e prima noastră întâlnire oficială. Cel puţin cred că este. Dacă aştept prea multe lucruri de la această seară? Dacă nu vrea decât să vorbim despre copil? am întrebat-o îngrijorată.

Când fusesem ultima oară emoţionată din cauza unei prime întâlniri?

Ea şi-a dat ochii peste cap şi s-a aşezat lângă mine.

— Dacă voia să facă asta, ar fi venit pur şi simplu aici şi aţi fi comandat mâncare. Omul face o rezervare în cea mai aglomerată seară a anului. Îţi face curte cu adevărat. Asta îmi spune că vrea mai mult decât sex sau să vorbească despre copil. Deşi, gândindu-mă cum eraţi în seara aia, am senzaţia că o să ajungeţi din nou între aşternuturi.

— Şi gândindu-mă cum ne-am sărutat în sala de conferinţe, pare destul de sigur.

Simpla amintire mi-a trimis valuri de căldură prin corp.

— O să te îndrăgosteşti foarte repede, o să ai burtă de gravidă şi o să vă certaţi pe seama numelui.

Imaginea pe care a descris-o mi-a făcut pieptul să se încordeze. În primele zile după ce aflasem că eram însărcinată, avea un sentiment copleşitor de „oh, la naiba!” şi nu m-am mai putut gândi la altceva. M-am gândit că Jenna avea să mă ajute în weekend, dar apoi a apărut el, iar scânteia a reapărut ca un tăciune arzător care a izbucnit într-un infern în clipa în care ne-am atins.

A durat o jumătate de oră ca Jenna să-mi aranjeze părul, după care a dispărut ca să se pregătească pentru propria întâlnire. Machiajul şi coafura îi erau perfecte, ca întotdeauna. În plus, fusesem cu ea weekendul trecut ca să-şi cumpere o rochie roşie scurtă care părea modestă, dar avea să-i ofere o privelişte pe cinste lui Brent.

După ce a plecat, au început emoţiile. Stomacul îmi era plin de fluturi. Tocmai eram pe punctul de a pune din nou sub semnul întrebării alegerea rochiei, când s-a auzit soneria. Mi-am luat geanta şi haina în drum spre uşă. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care-l făceam şi mâinile au început să-mi tremure pe măsură ce emoţiile m-au copleşit.

Am expirat înainte să apăs pe clanţă şi să deschid uşa.

Richard stătea în faţa uşii, arătând incredibil de chipeş. Purta un costum diferit de cel de mai devreme. Aşteptam cu nerăbdare să descopăr ce era dedesubt.

Colţurile gurii lui s-au ridicat, după care au explodat într-un zâmbet în toată regula.

— Foarte frumos.

— Crezi? am întrebat înainte să mă uit în jos la materialul argintiu. M-am gândit că nu am avut ocazia să terminăm noaptea aia.

A încuviinţat, apoi a făcut un pas în faţă. Braţul lui a alunecat în jurul taliei mele şi m-a tras spre el.

— Ai scos restul petei, a spus el, în timp ce şi-a plimbat degetele peste pieptul meu, apoi între sâni.

— Da, am şoptit eu, observând cât de joasă devenise vocea mea.

Din nou, indiferent de situaţie, în doar câteva secunde tensiunea sexuală a explodat între noi.

Centimetrii care ne separau au dispărut. M-am înfiorat în timp ce degetele lui se plimbau de-a lungul

claviculei. Degetul lui mare mi-a atins gâtul, după care mi-a prins maxilarul şi mi-a dat capul pe spate. Respiraţia care aluneca de pe buzele lui a devenit sacadată. M-am întins în sus, palma mea odihnindu-se pe pieptul lui.

— Habar n-ai cât am visat rochia asta. Mai ales să o văd pe podeaua mea.

— Şi eu?

Buzele lui erau aproape de ale mele.

— Cred că e destul de evident cât de mult te-am visat. În rochie. Fără rochie. Să te privesc dintre coapsele tale.

Am inspirat adânc când m-a muşcat uşor de maxilar.

— Cât de al naibii de bine a fost să fiu în tine!

Mi-am încleştat degetele, strângând materialul hainei. Toate săptămânile, toată suferinţa inutilă... Era ca şi cum nimic nu se întâmplase. Ca şi cum eram înapoi în acel hol aglomerat, pierduţi în bula noastră.

— Luaţi-vă o cameră! a strigat o voce din parcare, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

Am întors capul şi am văzut-o pe Jenna în locul din dreapta al unei maşini, Brent fiind la volan şi apăsând pe claxon când au oprit lângă noi ca să ne salute.

Richard şi-a dres vocea şi a făcut un pas în spate ca să pot trece şi s-a asigurat că a închis uşa.

— Jenna, a rostit Richard şi i-a făcut cu mâna.

Jur că am văzut o nuanţă rozalie în obrajii lui când a râs spre ea!

Mi-am pus haina, apoi l-am luat pe Richard de mână şi am pornit pe trotuar, spre maşina lui Brent.

— Distracţie plăcută! am spus eu în timp ce am pupat-o pe obraji.

— Şi ţie, draga mea. Ţinem legătura. Dacă nu aud nimic de la tine până duminică noapte, o să vin peste tine.

— Ai face bine să aduci mâncare.

Aveam senzaţia că voi avea nevoie de asta.

— Mic dejun pe post de cină? a întrebat ea.

Am încuviinţat.

— Perfect.

Acestea fiind spuse, au plecat, iar noi ne-am îndreptat spre singura maşină din parcare cu plăcuţe de Illinois – o Acura RDX neagră.

— Mic dejun pe post de cină? a întrebat el în timp ce mi-a deschis portiera.

— E un ritual prostesc de duminică, i-am explicat eu.

A râs şi a închis portiera.

Am inspirat adânc, încercând cu greu să controlez zâmbetul de persoană nebună pe care-l simţeam lipit pe faţa mea. El era tot ce-mi aminteam.

Capitolul 3

Richard

Tot drumul spre restaurant nu am putut să mă abţin şi m-am tot uitat la ea. În rochia *aia,* era ca şi cum continuam totul de unde rămăseserăm, ca şi cum nu trecuseră şase săptămâni.

Şase săptămâni în care am tânjit după ea, gândindu-mă că m-a minţit, dar nu a fost decât propria prostie. I-am mulţumit acelei voci care mi-a spus să nu şterg contactul, pentru că asta a fost singura mea salvare. Acea dovadă a transformat-o din distantă în topită în braţele mele.

Iar acum stătea în maşina mea, în rochia *aia* afurisită. Cea pe care îmi vărsasem în mod stângaci băutura şi în care mi-am băgat imediat mâna.

A fost probabil cea mai stupidă mişcare pe care am făcut-o vreodată, dar şi cea mai bună.

Totuşi rochia aia avea un anumit efect asupra mea. Reprezenta săptămâni întregi de fantezii şi îmi amintea cum mă simţisem în acea seară. Când adorasem acea noapte. Cât de captivat fusesem.

— Ţi-am spus cât de mult îmi place rochia asta?

Buzele ei au dezvăluit un zâmbet orbitor şi ochii căprui i-au strălucit.

— Am ales cu înţelepciune. Am observat cum te tot uitai la mine.

— E vreo problemă?

Mi-a făcut cu ochiul. A naibii mişcare! Nu voiam decât să mă opresc, să o trag în poala mea şi să continui de unde rămăseserăm după miezul nopţii.

Chiar trebuia să mergem la cină?

„Da, nemernicule! Chiar trebuia”. Erau lucruri despre care trebuia să vorbim. Cum ar fi fost toată treaba cu copilul.

Copilul.

Era vina mea. Nu m-am putut opri la timp. Nu am vrut. Mi-am folosit toată forţa pe care o aveam ca să ies din ea, dar nu am făcut-o destul de repede.

Îmbătat de dorinţa pe care o simţeam, schimbasem în mod irevocabil viitorul nostru. Singurul lucru rău e că am regăsit-o din întâmplare. Să nu ştiu că aveam un copil era un gând care-mi făcea greaţă, mai ales unul cu propria Cenuşăreasă.

Când conduceam joi pentru întâlnirea de vineri, ideea de a mă întâlni cu ea era undeva în adâncul minţii, dar într-un oraş cu peste un milion de oameni nu aveam speranţe prea mari. Cu toate astea, nu puteam să mă abţin şi să nu mă uit la toate feţele, căutând-o.

Nu m-am aşteptat niciodată să lucreze pentru aceeaşi companie, să îmi fie subalternă.

Când am intrat în parcarea de la Eddie Merlot’s, a făcut ochii mari.

— Cum ai obţinut o rezervare aici?

— Mi-am vândut sufletul diavolului, i-am răspuns cu zâmbetul pe buze în timp ce am găsit un loc de parcare în spate.

— Vorbesc serios.

I-am zâmbit.

— Am metodele mele.

„Mulţumesc, Keenan!” Chiar dacă nu mai juca fotbal, încă putea să ceară nişte favoruri şi a vorbit cu managerul localului pentru mine.

Am coborât din maşină şi m-am dus să-i deschid portiera. M-a luat de mână, dar m-a fixat cu privirea, având un zâmbet pe buze.

— Nu o să-mi spui?

— Un bărbat trebuie să păstreze nişte secrete.

Interiorul era la fel de plin ca parcarea, dar, din fericire, în zona din jurul standului hostessei erau doar câteva cupluri care aşteptau să fie duse la masa lor.

— Hm, poate că ar fi trebuit să port rochia neagră, a spus ea în timp ce s-a uitat în jur.

— Nu.

— Nu?

Am clătinat din cap.

— La naiba, nu!

I-am spus hostessei numele meu, iar o chelneriţă a apărut de lângă pupitru cu meniurile în mână ca să ne conducă prin spaţiul supraaglomerat. Am navigat printre mese şi oameni, haine şi chelneri, până când

am ajuns la o masă pătrată din colţ. O plăcuţă pe care scria *Rezervat* se afla pe faţa de masă roşie, împreună cu o vază din sticlă în care se afla un singur trandafir roşu.

„Frumoasă mişcare, Keenan!”

Trebuia să-i mulţumesc pentru asta mai târziu.

Expresia uimită de pe faţa ei a meritat fiecare favoare pe care i-o datoram.

Am ajutat-o să-şi dea haina jos şi i-am tras scaunul, după care mi-am dat şi eu haina jos. În loc să mă aşez în faţa ei, am ales un loc din acelaşi colţ, ca să fiu mai aproape de ea.

— Gata, cred că m-am prins, a spus ea.

Am ridicat o sprânceană şi am aşteptat.

— Aveai deja rezervarea asta ca să vii cu o fată, nu cu mine, pentru că ştiai că o să fii aici de Sfântul Valentin.

— Şi ce s-a întâmplat cu cealaltă fată? am întrebat în timp ce căutam să înţeleg bănuiala ei iraţională.

— Ai părăsit-o sau ai anulat întâlnirea, spunându-i că nu mai ajungi din cauza muncii.

Aproape că uitasem câte întrebări punea.

— Interesantă teorie şi total plauzibilă, dar nu e aşa. Credeam că poţi să mă citeşti mai bine.

Şi-a ţuguiat buzele şi mi-a fost greu să nu mă aplec ca s-o sărut.

— E vorba de situaţie. E cea mai aglomerată seară a anului când vine vorba de restaurante şi ai putut să

rezervi o masă? M-a fixat din nou cu privirea. Ce nu ştiu?

Întrebările ei neîntrerupte erau ceva ce-mi aminteam din acea primă noapte. Şi trebuia să recunosc că îmi plăcea acel aspect al personalităţii ei.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, la fel cum există multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

— Bună seara, a spus chelnerul, reducându-ne la tăcere. Cum vă simţiţi în această seară?

— Grozav. Tu? a întrebat Natasha, concentrându-se asupra bărbatului din faţa noastră.

Mi-am dat seama că nu era pur şi simplu un răspuns obişnuit. Nu era numai politeţe, iar zâmbetul de pe faţa lui mi-a dat de înţeles că îl apreciase.

— Excelent! Ce pot să vă aduc de băut?

— Un pahar de Merlot, a spus ea, după care a înlemnit. Stai un pic, îmi pare rău! Poţi să-mi aduci un Sprite?

— Nicio problemă. Şi pentru dumneavoastră?

S-a uitat la mine, dar eu o priveam pe ea. Înainte să dea comanda, încă nu îmi venea să cred că era real, mă gândeam că poate înţelesesem greşit, dar schimbarea băuturii a confirmat totul. A întărit realitatea.

— Burbon. Sec.

În sfârşit, am reuşit să scot cuvintele.

Natasha a expirat adânc când a plecat chelnerul.

— Chiar voiam paharul ăla de vin. Am nevoie de

el.

— Chiar eşti însărcinată! am zis eu uimit.

Urma să devin tată.

A încuviinţat.

— Crede-mă, şi eu am încercat să procesez informaţia timp de câteva zile.

— Când ai aflat? am întrebat când am deschis meniul.

Era un mod de a-mi ascunde agitaţia legată de subiect.

De când ştia? Prin ce trecuse, gândindu-se că nu avea să mă găsească vreodată? Nu făcuserăm schimb de nume de familie în seara aceea deoarece crezuserăm că aveam destul timp şi mă simţeam groaznic că aflase vestea singură.

— Miercuri.

48 de ore. Nu era prea mult timp, dar am mulţumit Cerului că soarta ne-a adus din nou împreună. Aveam să-mi conştientizez noul statut mai târziu, dar acum aveam nevoie să aflu mai multe despre ea.

— Presupun că acum e momentul pentru un maraton ca să te cunosc.

— 20 de întrebări? a zis ea, închizând meniul şi aşezându-l în faţa ei.

— Da.

Şi-a ţuguiat buzele din nou şi iar a trebuit să mă abţin să mă aplec spre ea. Părea să fie un reflex când

gândea, o particularitate pe care am reţinut-o.

— Ai fost căsătorit vreodată?

Direct în esenţa lucrurilor. Femeia pe care o întâlnisem în acea noapte trecuse direct la subiect şi asta nu se schimbase.

Chelnerul s-a întors cu băuturile noastre şi am luat o gură mare înainte să răspund.

— Da. Sunt divorţat de şapte ani.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

Am început să mişc din picior. Mi-au venit în minte diverse amintiri, trădarea explodându-mi în piept.

— Ne-am căsătorit fiind tineri, după ce am terminat facultatea. Doar că nu a mers. La 29 de ani, eram deja divorţat, iar de atunci sunt căsătorit cu munca.

Şi-a ridicat o sprânceană.

— Dar, te rog, nu fi reţinut!

— Ce e?

— De ce ai divorţat?

Am studiat-o şi am încercat să-mi dau seama dacă exista vreun mod de a nu răspunde, deşi ştiam deja răspunsul. Putea să mă citească şi ştia că erau mai multe lucruri pe care nu i le spuneam.

— O să scoţi totul de la mine, nu-i aşa?

A ridicat din umeri şi a zâmbit.

— Doar am făcut-o în seara aia, crezi că s-a schimbat ceva?

Am clătinat din cap.

— Nu, dar nu mi-e uşor să vorbesc despre unele lucruri.

— Deci a fost urât?

Reticenţa mea doar a atras şi mai multe întrebări. Avea să scoată informaţiile de la mine şi, cu toate că nu era o conversaţie pentru prima întâlnire, copilul care creştea în ea era dovada că între noi avea să existe un viitor orice ar fi fost.

„Scoate bandajul, Rick!”

— Am iubit-o, iar ea zâmbea, mă săruta şi îmi spunea cât de mult mă iubea în timp ce avea o aventură cu cel mai bun prieten al meu. Ani întregi.

— Of, Richard! S-a întins şi şi-a pus mâna peste a mea. E groaznic.

Cicatricile erau adânci. Am înghiţit în sec în timp ce m-am rezemat pe spătarul scaunului, mâna mea alunecând de sub a ei. Nu suportam să vorbesc despre ele şi nu voiam decât să scap naibii de conversaţie.

Ea s-a aplecat în faţă şi m-a luat din nou de mână.

— Nu face asta!

Am expirat şi m-am aplecat şi eu în faţă.

— Îmi pare rău, nu mă pricep la emoţii.

Cel puţin nu la cele profunde, genul care îmi dezvăluiau sufletul.

— Aşa că te închizi?

Oare asta făceam?

— Să-i spunem mecanism de apărare.

Şi-a împletit degetele cu ale mele ca să nu mă retrag.

— Nu trebuie să te protejezi de mine.

M-am încruntat. Pentru mine, era cea mai periculoasă persoană din lume.

— Nu trebuie? Ai trezit ceva în mine, ceva profund, şi după aceea nu am putut să te găsesc. Tu crezi că am fost un tiran azi? Imaginează-ţi atmosfera de la birou din ultima lună!

— Deci te-am zdruncinat cât de cât?

Cât de cât?

Am privit-o. Cât de cât era o descriere necuprinzătoare pentru haosul pe care l-am simţit de când am întâlnit-o. Am clătinat din cap.

— Nu.

A mijit ochii şi a vrut să-şi ferească privirea, dar am oprit-o. I-am cuprins faţa între palme, degetul meu mare plimbându-se peste buza ei de jos.

— Ai fost o coliziune în toată regula, am spus eu cu cât de multă convingere am putut. Era mai mult decât un oarecare impact. Încă îmi revin. Nimic din viaţa mea nu a fost în regulă din seara aia, Natasha.

A inspirat adânc, umezeala dispărând din ochii ei. Şi-a ridicat paharul.

— Pentru începuturi noi!

Am zâmbit şi mi-am ridicat propriul pahar.

— Pentru începuturi noi. Mi-am ciocnit paharul de al ei şi am luat o gură. Următoarea întrebare.

Şi-a ţuguiat din nou buzele, aşa că nu am rezistat, i-am ridicat mâna şi i-am sărutat degetele.

— Deci?

A clipit.

— Simt că suntem precum lunile mai şi decembrie. Câţi ani ai?

Mai şi decembrie? Ce era asta?

— Ce vrei să spui?

— Eşti undeva sus pe scara corporatistă şi nu ai obţinut poziţia pur şi simplu. Eu sunt acolo de cinci ani şi tocmai am ajuns la nivelul de supervizor.

Am chicotit şi am încuviinţat.

— 36.

— Deci tocmai îţi creşte sex-appealul. Drăguţ!

Mi-a făcut cu ochiul, gest care m-a făcut să râd.

Apoi chelnerul ne-a întrerupt pentru comandă, iar eu eram captivat când o priveam interacţionând cu el. Era atât de drăguţă şi cumva fermecătoare, dar ştiam că nu credea asta despre ea însăşi, în ciuda încrederii pe care o văzusem.

Când mi-a venit rândul să dau comanda, nici măcar nu mă uitasem la ce era disponibil, dar friptura şi homarul erau mereu un răspuns bun.

— Cât de mare e diferenţa? am întrebat odată ce chelnerul a plecat.

Făcusem deja calculele pe baza informaţiilor limitate. Avea în jur de 30 de ani, dar încă nu-i împlinise. Avea o anumită prospeţime, dar era posibil

ca asta să fi fost pur şi simplu personalitatea ei.

— Nu atât de mult cât crede încruntătura aia a ta din frunte.

S-a întins şi mi-a netezit zona dintre ochi cu degetul mare.

— Am 28 de ani.

Am luat-o de încheietură, ţinând-o aproape.

— Vezi? E perfect.

Mi-am lipit buzele de partea interioară a încheieturii ei.

— Ai fraţi sau surori, domnule Perfect?

— O soră mai mică. Tu?

— Două probleme pline de testosteron. Una mai mare, alta mai mică.

Am chicotit auzind cum îşi descrisese fraţii.

— Care joacă baseball?

— Ţi-ai amintit.

— Nu cred că am uitat ceva din acea noapte. Cu excepţia ordinii corecte a ultimelor patru cifre ale numărului tău de telefon.

— Fratele mai mic. De ce finanţe?

A trecut direct la următoarea întrebare.

— Pentru că fotbalul era exclus şi afacerile fac legea, am răspuns eu repede. Aceeaşi întrebare pentru tine.

— Îmi place ordinea din cifre.

— Dar ai aspiraţii de manager? am întrebat.

Era supervizor, deci era vorba de ceva mai mult

decât cifrele.

— Îmi place să rezolv probleme.

— Ai tabele Excel pe care le foloseşti în viaţa de zi cu zi? am întrebat.

O nuanţă de roz i-a umplut obrajii şi m-a privit cu ochii mari. Bingo!

— E rândul meu, a spus, încercând să distragă atenţia de la ea.

Era prima oară când vedeam ceva ce clar percepea ca fiind un defect. Pentru mine însă era departe de aşa ceva – o altă ciudăţenie care mă atrăgea şi mai mult.

— Chiar ai, nu-i aşa? am întrebat, luând-o de mână şi trăgând-o mai aproape.

S-a opus, jenată, în ciuda încercării de a-mi ascunde acest lucru.

— Spune-mi!

— Bine! Da, am unul pentru toate facturile, unul pentru economii, unul pentru investiţiile monetare progresive, a continuat ea, pe faţa ei citindu-se sfidarea.

Parcă mă provoca să spun ceva.

— Investiţii monetare progresive?

Cu asta m-a cucerit. Era pur şi simplu perfectă dacă aşa îşi descria ea finanţele personale.

A oftat.

— Un mod pretenţios de a spune previziuni bazate pe actuala mea rată de economii.

— Sunt impresionat.

— Încetează!

— Serios. Mă fascinezi. Am sărutat-o uşor pe degete, iar privirea ei era lipită de mine. Ai pomenit ceva despre un apartament lângă râu pe care vrei să-l cumperi.

— Da! Şi asta mă ajută. Vreau să dau un avans de 20% şi îmi arată cât trebuie să economisesc în fiecare lună ca să reuşesc.

— Cât de aproape eşti?

S-a uitat în jos.

— Păi, lucrurile s-au schimbat şi nu am avut timp să-mi reevaluez finanţele. E posibil să fiu nevoită să amân din nou un an până când…

A expirat şi a înghiţit în sec, în timp ce s-a uitat în jur. Un copil schimba multe şi era o responsabilitate financiară imensă.

— Nu o să faci asta singură, i-am spus, atrăgându-i atenţia. Indiferent ce se întâmplă între noi doi, o să fiu acolo ca să te ajut.

Incertitudinea pe care o văzusem la ea a dispărut, apoi mi-a zâmbit.

— De ce Annex? De la fotbal la streaming?

Era o schimbare ciudată de la sport la unul dintre furnizorii de streaming de top, la nivelul Netflix şi Hulu, dar aşa se legaseră lucrurile.

Am chicotit.

— După masterat, am fost consilier financiar o

perioadă, apoi mi s-a oferit o funcţie la unul dintre clienţii mei. Michael m-a căutat după divorţ şi restul e, aşa cum se spune, istorie.

— Michael Stanton? Preşedintele Annex?

Am încuviinţat.

— Acelaşi.

A părut surprinsă.

— Nu l-am întâlnit niciodată.

— Nu mă surprinde. Are un pat în birou şi o baie cu duş. Nu cred că se duce acasă prea des. Chiar dacă eu sunt căsătorit cu locul de muncă, el practic trăieşte acolo.

Şi tocmai de asta divorţase de trei ori până la 45 de ani. Soţia numărul patru stătea cu el numai pentru bani.

— Ăsta e un lucru cam trist, a zis ea.

— Cum aşa? am întrebat eu.

— Dacă tot ce ai e locul de muncă, trebuie să fii destul de singur.

Am clipit, încercând să nu arăt că observaţia ei era ca un cuţit în piept. Faptul că eram cu ea nu făcea decât să arate cât de mult mă îndepărtasem chiar şi de posibilitatea unei relaţii.

Capitolul 4

Richard

Cina a continuat. Niciodată nu am simţit un nivel de conexiune cum am simţit cu ea.

Tocmai mâncam amândoi dintr-o felie de tort de ciocolată, când a primit un mesaj.

— Nu o să verifici?

A clătinat din cap.

— Nu. Nu vreau decât să fiu cu tine.

S-a auzit din nou.

— Poate că e important.

A expirat şi şi-a scos telefonul din geantă. Când s-a uitat la ecran, s-a încruntat.

— Ei bine, gândul că poate erau de la tine a fost distrus.

— Ce?

A clătinat din cap.

— Am tot primit nişte mesaje de la un număr necunoscut.

— Ei bine, ştim că nu erau de la mine.

Am întins mâna, iar ea şi-a pus telefonul în mâna mea.

După câteva mesaje greu de definit, erau cele două noi.

„De ce nu ai răspuns?”

„E Sfântul Valentin. Îmi frângi inima, iubito!”

— Ţi-ai dat numărul unor bărbaţi străini în ultimul timp? am întrebat zâmbind.

— A fost unul, s-a dovedit a fi inofensiv, dar al naibii de sexy, m-a tachinat ea.

Am mormăit.

— Rochia aia…

A continuat:

— A fost o întâlnire cu totul nepotrivită. A vărsat ceva peste mine, după care m-a tras în baie şi şi-a băgat mâna între sâni.

Mi-am lăsat capul în jos şi am închis ochii strâns în timp ce clătinam din cap.

— Ăla nu o să rămână unul dintre cele mai reuşite momente ale mele.

Ea a ridicat din umeri.

— Ai reuşit să scoţi pata şi e o poveste afurisit de bună.

— Chiar ar fi trebuit să-mi dai o palmă.

— Expresia ta plină de concentrare absolută m-a oprit. Habar n-aveai ce făceai. Erai prea concentrat la ce aveai de făcut.

Am vrut să fac un comentariu nepotrivit legat de faptul că aş fi vrut să mă concentrez la altceva în momentul de faţă, precum locul dintre coapsele ei, dar l-am ţinut pentru mine. În schimb, degetele mele s-au plimbat peste ecran.

— Ce faci?

— Răspund, am spus.

După ce am terminat, i-am dat telefonul înapoi.

„Nu-i mai trimite mesaje iubitei mele. Nu e iubita ta, e a mea”.

Şi-a muşcat din nou buza de jos şi a zâmbit în

timp ce citea şi recitea mesajul.

— Asta ar trebui să-l oprească. Mulţumesc.

I-am zâmbit.

— Cu plăcere.

Am luat-o spre maşină, îndreptându-ne spre apartamentul ei. Mâna ei a încălzit-o pe a mea tot drumul şi o senzaţie de calm m-a copleşit.

Intenţia mea era să o las acasă şi să mă întorc la hotel ca să tânjesc după ea. Să fiu un domn, nu haosul alimentat de dorinţă din acea noapte, cel pe care simţurile mele îl implorau să apară din nou.

După ce am ajutat-o să coboare din maşină, am mers spre uşa ei, ca şi cum ne întorceam de la prima noastră întâlnire, ceea ce teoretic era adevărat. Stând acolo, am tras-o aproape şi m-am aplecat spre ea, lipindu-mi buzele de ale ei.

Un sărut simplu. Un sărut lent.

Unul care a devenit foarte rapid mai înfierbântat şi mai profund, până când practic o ridicasem în aer. Ea scotea scurte gemete de plăcere, iar eu am tras-o şi mai aproape.

Când ne-am despărţit, amândoi respiram greoi şi nu voiam să-i dau drumul.

— Nu am terminat noaptea noastră împreună. Vrei să intri?

— Da.

Nu exista alt răspuns.

Nu am suportat faptul că a trebuit să-i dau

drumul ca să deschidă uşa. În clipa în care am intrat, am închis-o.

— Ai prezervative? am întrebat cu mâinile pe şoldurile ei, trăgând-o aproape de pieptul meu.

— Nu avem nevoie de ele, a spus ea în timp ce şi-a aruncat geanta pe o masă din apropiere.

— Nu?

— Nu pot să fiu mai însărcinată de atât, a chicotit ea.

— Boli cu transmitere sexuală?

— Mi-am făcut analizele după mica noastră aventură şi am primit undă verde. Tu?

— La fel. Nu am nimic.

— Acum, după ce am stabilit şi asta, eşti mult prea departe de mine, a spus ea gemând, în timp ce şi-a pus mâna pe penisul meu erect. Şi ultima oară nu am avut parte de un bun venit din partea lui.

Mâna mi-a alunecat între picioarele ei, obţinând un geamăt de surprindere, şi am apăsat-o pe clitoris.

— La fel.

Nu voiam doar să fiu în ea. Făcusem deja asta. Voiam să gust fiecare parte din ea, să o devorez ca un bărbat înfometat. Şi-a întins mâna spre tivul rochiei.

— Nu face asta, i-am cerut, oprind-o să şi-o dea jos. Şase săptămâni am avut fantezii cu tine în rochia asta. Eu vreau să fiu cel care ţi-o dă jos.

Limba ei a ieşit ca să-i umezească buzele şi mâinile i s-au relaxat de o parte şi de alta a corpului.

Am ţintuit-o cu privirea în timp ce am luat-o în braţe. Am observat cât de mică era, lucru care doar m-a excitat şi mai mult. Modul în care pieptul ei se ridica şi cobora în timp ce îi desfăceam uşor fermoarul nu a făcut decât să amplifice realitatea momentului, cel la care am tot visat.

Rochia s-a mişcat, expunându-i partea de sus a sânilor. M-am aplecat şi am ciugulit unul. Rochia a alunecat şi mai mult şi am gemut când sfârcurile ei perfecte, roz şi tari au apărut.

Mi-am încordat braţele şi am tras-o mai aproape, în timp ce încercam să-i prind unul din sfârcuri cu limba. Ea a tras aer în piept şi mâinile ei m-au apucat de umeri. Scotea scurte suspine în timp ce sugeam şi lingeam, apoi am muşcat uşor şi mi-am făcut drum în sus, pe gâtul ei, spre buze.

— Eşti perfectă şi nici măcar nu te-am desfăcut cu totul.

— Ce mai aştepţi? a întrebat ea.

— Nu vreau să mă grăbesc.

M-am lăsat în genunchi şi am tras uşor materialul până când a trecut de şolduri. Gravitaţia a tras rochia pe podea, dar eu eram fascinat de formele corpului ei. Forme care m-au atras şi m-au făcut să o muşc uşor de şold, în timp ce mâinile îmi alunecau sub chiloţii ei. O mişcare rapidă a făcut-o să geamă, întinzându-şi mâinile ca să se sprijine de umerii mei.

Am mormăit când mă uitam la vaginul ei frumos,

în timp ce i-am ridicat piciorul din chiloţi, dar nu l-am pus jos la loc. I l-am aşezat peste umăr şi i-am mişcat şoldurile, degetul meu mare atingându-i clitorisul.

A inspirat adânc, frecându-şi şoldurile uşor de mine.

— Vrei ceva anume? am tachinat-o eu. Adoram cât de excitată şi de disperată devenise.

— Ştii ce vreau.

— Da?

A încuviinţat.

— Fă-mă să termin!

Am mormăit şi am muşcat-o uşor de interiorul coapsei. La naiba, voiam să o devorez!

— Doar atât?

Şi-a înfipt degetele în părul meu şi m-a tras mai aproape de ce voia.

— Şi să mi-o tragi până când nu mai pot să merg.

Asta puteam să fac. M-am aplecat şi mi-am plimbat limba peste deschizătura ei. Am scos un geamăt când am gustat-o pentru prima oară şi m-am întors pentru mai mult. Era numai dulceaţă, şi asta mă înnebunea. Gustam fiecare picătură din ea, înecându-mă în scâncetele ei.

Adoram ţipetele care ieşeau din ea când i-am supt cu putere clitorisul. M-a apucat strâns de păr, dar nu am dat înapoi.

Au început să-i tremure picioarele atât de tare, încât nu mai putea să stea pe mine, aşa că i-am

susţinut greutatea în timp ce a copleşit-o orgasmul. Convulsiile i-au copleşit corpul, apoi şi-a lăsat capul pe spate în timp ce ţipa.

Am încetinit, atingându-i uşor zona sensibilă, după care i-am sărutat coapsa şi i-am dat piciorul jos de pe umărul meu. A alunecat în jos pe perete până când s-a oprit pe coapsele mele.

— Bun, deci nu exagerai cu abilităţile tale, a spus ea în timp ce şi-a aruncat braţele în jurul umerilor mei.

Am râs.

— Ai întrebat doar dacă pot să aduc o femeie la orgasm.

— Da, dar nu mă aşteptam să te pricepi atât de bine la asta.

Braţele ei au căzut între noi şi am gemut când i-am simţit pielea, dinţii mei săpând în gâtul ei în timp ce-mi mângâia penisul prin pantaloni.

Căldura mă străbătea şi un mormăit mi-a trecut prin piept.

— Unde vrei să termini? a şoptit ea.

— În tine.

Am apucat-o de fund şi am ţinut-o aproape când m-am ridicat, înaintând în apartamentul ei până când i-am găsit dormitorul. Am aşezat-o pe pat şi am început să-mi desfac cămaşa, în timp ce ea şi-a dat jos pantofii, apoi mi-a desfăcut cu lăcomie cureaua şi pantalonii.

— Prea multe haine.

Am râs. Era la fel de disperată ca mine. În câteva secunde, îmi dăduse jos pantalonii şi acum se ocupa de boxeri. Penisul meu a ieşit la iveală, aproape lovind-o în faţă.

A deschis gura şi l-a privit. Mi-am scos maioul şi l-am aruncat pe jos, apoi mi-am dat jos pantofii ca să pot scăpa de pantaloni.

— La naiba, a şoptit ea.

— Ce e?

A clătinat din cap.

— Nici nu e de mirare că am rămas însărcinată. Cred că tocmai am rămas însărcinată din nou doar uitându-mă la el.

Asta mi-a gâdilat egoul şi l-a făcut să tresară.

Nici nu am apucat să clipesc, că gura ei era dintr-odată în jurul capului.

— La naiba! am strigat când am simţit valul subit de plăcere care m-a străbătut.

Priveam în timp ce buzele ei se întindeau în jurul penisului meu şi limba i se plimba în jurul vârfului.

După alte câteva mişcări ale limbii, am tras-o uşor.

— Cred că ar fi trebuit să specific că vreau să termin în tine. M-am aplecat peste ea până când am forţat-o să se întindă pe spate şi să se caţere mai sus în pat. Adânc în tine.

Şi-a pus mâinile pe faţa mea şi m-a tras spre

buzele ei, în timp ce mă aşezam între coapsele ei. Nu mai erau tachinări şi nu mai trebuia să aştept. Am frecat capul între pliurile ei, apoi am pătruns-o.

La naiba! Am văzut alb în faţa ochilor în urma exploziei copleşitoare de senzaţii.

Uitasem cât de bine era să fiu fără prezervativ într-o femeie. Cald şi tare, atingând fiecare nerv. Fiecare penetrare o alimenta pe următoarea. Nu-mi păsa de arsura muşchilor, ci numai de plăcerea pe care o simţeam pentru că ea era înfăşurată în jurul meu în timp ce ne îndreptam amândoi spre culmile plăcerii.

Privirile ni s-au intersectat. Cu fiecare penetrare, fiecare geamăt de plăcere de pe buzele ei, perfecţiunea ei se intensifica.

Am început să mă mişc din ce în ce mai repede şi fiecare penetrare o atingea adânc, făcând-o să geamă. Şi-a înfipt unghiile în pielea mea, iar corpul i s-a încordat. Avea din nou orgasm şi m-am forţat să o iau mai lent, fără să scad forţa penetrării.

Şi-a pierdut controlul, iar vaginul ei deja strâmt a început să-mi mulgă penisul. Nu m-am mai putut abţine şi am pătruns-o cu forţă. Cu un geamăt, am erupt. M-a cuprins o împlinire profundă, satisfăcătoare şi adâncă.

Amândoi tremuram. Forţa m-a părăsit. Am căzut pe braţe în timp ce încercam să-mi recapăt suflul.

— Putem să facem asta din nou? a întrebat în

timp ce desena leneşă cercuri pe braţul meu.

Am zâmbit şi am încuviinţat.

— Da!

Capitolul 5

Natasha

Sâmbătă am ieşit din apartament doar ca să dăm o fugă până la hotelul lui Richard ca să-şi ia hainele şi pentru check out şi am luat nişte mâncare de pe drum. Abia am purtat haine. În tot timpul cât am fost împreună, ba am mâncat, ba am făcut sex.

Au mai fost şi perioade de pauză, în care doar am stat întinşi şi am vorbit.

— Serios, nu înţeleg de ce nu au căutat pe cineva provizoriu pentru Nina, a spus Richard.

Ne reveneam după a treia rundă din acea zi. Stăteam în pat şi pur şi simplu vorbeam. Era atât de bine să avem şi genul ăsta de conexiune pe lângă cea fizică. Datorită angajatorului nostru comun, conversaţia nu era plină de subiecte de umplutură.

— Pentru că nu era nimeni. Când a fost concediat Trent, s-a creat un gol, pe care, din fericire, am fost aleasă să îl umplu, dar în medie durează şase luni ca să preiei complet o funcţie, iar eu nu am fost acolo trei săptămâni înainte ca Nina să fie dusă de urgenţă la spital.

— Ea e bine?

Mă întrebam dacă ştiuse înainte de întâlnire că ea nu mai lucra.

Am încuviinţat.

— Sunt bine şi ea, şi copilul, dar trebuie să stea la pat.

— Când trebuie să nască?

— În jur de 1 aprilie.

A încuviinţat şi apoi am avut senzaţia că făcea nişte calcule în cap.

— Şi copilul nostru când trebuie să se nască?

În toate conversaţiile noastre din ultimele zile, abia dacă am pomenit de elefantul din cameră. Am vorbit puţin la cină, dar apoi totul a fost legat numai de noi.

— 23 septembrie.

A încuviinţat, dar atenţia lui era în altă parte.

I-am dat uşor şuviţele de pe frunte.

— La ce te gândeşti?

— Acum câteva luni, eram acasă, singur, beam prea mult şi mă plângeam din cauza vieţii mele. 36 de ani fără viaţă personală, un divorţ urât şi fără copii. Mă întrebam dacă situaţia urma să se schimbe vreodată sau aveam să-mi petrec restul vieţii în închisoarea asta singuratică pe care am creat-o. M-a aşezat pe spate şi a alunecat între picioarele mele, cu privirea lipită de abdomen. Nici măcar nu eram sigur că voi fi tată. A mângâiat cu delicateţe pielea, după

care a sărutat zona. Mulţumesc.

— Pentru că ţi-am spus să ieşi din mine? am întrebat.

M-a muşcat uşor de şold.

— Isteaţo!

Am ridicat din umeri.

Şi-a plimbat buzele dintr-o parte a şoldurilor în cealaltă, gâdilându-mă cu barba.

— Mulţumesc că m-ai făcut tată. Ştiu că abia ne cunoaştem, dar niciodată nu am simţit aşa ceva.

— Credeam că nu-ţi place să vorbeşti despre emoţii.

Sau era vorba doar despre anumite emoţii?

— Despre unele e mai uşor să vorbeşti decât despre altele.

Mi-am plimbat degetele în josul umărului său, spre cot.

— Nici eu nu am simţit niciodată aşa ceva, am recunoscut.

Era adevărat. Orice era între noi, orice ne atrăgea unul spre celălalt, era copleşitor. Imposibil de negat.

— Cum o să facem să meargă?

— Mă ajută faptul că am numărul de telefon corect. Şi drumul se face în mai puţin de patru ore. Putem foarte uşor să petrecem weekendurile împreună.

— Şi după aceea?

Întrebarea de un milion de dolari.

A tăcut câteva clipe.

— Care e culoarea ta preferată?

S-a întins din nou lângă mine, rezemându-şi capul de cot.

— Încerci să-mi distragi atenţia de la ce te-am întrebat? Pentru că nu o să funcţioneze.

A râs.

— Nu, dar, înainte să ne grăbim, hai să începem cu lucrurile de bază. Nu am apucat să terminăm jocul de aseară. Culoarea mea preferată e portocaliu.

M-am gândit la asta, la locul în care m-am simţit fericită. Eu şi Jenna fusesem în vacanţă în Bahamas în urmă cu doi ani. Atunci mă simţisem mai relaxată decât fusesem ani întregi.

— Culoarea apei din Bahamas. Legănatul în briza caldă, băutura cu fructe, soarele care îmi încălzea pielea, nisipul şi sunetul valurilor.

— Asta da culoare!

— Scuze, tocmai mi-a adus aminte de toate motivele pentru care e preferata mea.

Vârful degetelor lui au dansat pe pielea mea, lăsând în urmă arsura unui foc ce se stingea.

— Poate că într-o zi o să-mi arăţi.

Căldura mi-a înflorit în piept. Chiar dacă nu se pricepuse să exprime emoţiile mai profunde, fericirea emana din el. Era nesfârşită şi curgea din el cu uşurinţă, fără să se prefacă. Nu spunea cuvinte goale şi nu făcea promisiuni false. Erau numai dorinţe

sincere, la care speram şi eu pentru noi.

M-am întors spre el şi l-am împins pe spate, aşezându-mi capul în dreptul inimii lui.

— Nu-mi place că trebuie să pleci, am zis în timp ce desenam cercuri leneşe pe pieptul său.

— Nici mie. S-a aplecat să mă sărute pe creştetul capului. Aveam nevoie de asta. Dumnezeule, câtă nevoie aveam!

Mi-am rezemat capul de braţul lui.

— Sper că asta înseamnă că am mai mult timp ca să termin ce a vrut domnul Bennett.

A râs.

— Teoretic, nu, dar cred că pot să prelungesc termenul cu câteva zile. M-a sărutat. Îmi pare rău pentru toate lucrurile cu care te-ai confruntat dintr-odată. A fost nedrept pentru tine să fii aruncată în vizuina lupului.

Am continuat să-l mângâi, plimbându-mi uşor unghiile peste pielea lui.

— Lupul ăla are dinţi ascuţiţi.

— Continuă să-l mângâi şi o să-l îmblânzeşti.

Mi-am muşcat buza, încercând să-mi înăbuş un zâmbet prostesc, în timp ce continuam să-mi plimb degetele pe pielea lui.

— Ai fost la doctor până acum? a întrebat câteva ore mai târziu, în timp ce stăteam pe jos şi mâncam prânzul de pe măsuţa mea de cafea. De fapt, ştiu că ai aflat acum câteva zile.

Sarcina era un subiect pe care în mare parte l-am evitat. Şi pe bună dreptate. Pierduserăm restul acelei nopţi, aşa că am petrecut două zile încercând să compensăm. Dar asta nu schimba faptul că eram însărcinată. Chiar dacă nu puteam să vedem sau să simţim bebeluşul, el era acolo.

— Nu. Am programare joi după-amiază.

Şi-a lăsat umerii în jos.

— Nu pot să ajung.

M-am întins peste măsuţa de cafea şi l-am luat de mână.

— E în regulă.

— Ba nu e.

— Ba da, serios, l-am asigurat, după care am mai luat o gură de ceai. Vreau să fii acolo, dar realitatea e că locuim la peste trei ore depărtare. Programările la doctor vor fi în timpul săptămânii. Aşa stau lucrurile.

M-a fixat cu privirea.

— Vreau să fiu acolo.

Convingerea din ochii lui m-a făcut să simt un nod în stomac.

— O să încerc să fac programări după-amiaza târziu. Poate vinerea?

— E posibil să meargă. Apoi a expirat. Totul e atât de ciudat!

— Mie-mi spui! am pufnit eu. Ultimul lucru la care mă aşteptam de la acea noapte era asta.

M-a apucat de gleznă pe sub masă şi a început să-

mi mângâie interiorul coapsei cu degetul mare.

— Ştiu că nu suntem la fel de străini cum eram vineri seară, dar vreau să ştii că sunt captivat de tine. Vreau să am o relaţie cu tine. Am vrut asta din clipa în care te-am cunoscut.

I-am tras mâna spre mine şi l-am muşcat uşor de deget.

— Poate că o să devii mai puţin căsătorit cu munca.

Buza i-a tresărit.

— Poate. Ştiu că avem multe de discutat despre copilul nostru, dar nu sunt sigur că suntem în punctul în care să facem asta acum.

Am încuviinţat, uitându-mă la cană şi la micile bucăţi de frunze de ceai de pe fund.

— Sinceră să fiu, încă sunt speriată. Nici măcar nu am început să mă gândesc ce schimbări o să presupună asta.

— Deci suntem de acord că subiectul poate să mai aştepte puţin, până când o să fim împreună de ceva timp, ca să ne dăm seama ce facem?

Mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Cu siguranţă. Mai mult timp să procesăm. Să-mi dau seama cum o să explic situaţia asta părinţilor mei.

Richard s-a îndreptat în acel moment.

— Am fost atât de prins în mica noastră bulă încât nici măcar nu m-am gândit la alţi oameni care ar

putea să afle.

Am oftat.

— Ştiu că e complet neaşteptat, dar nu avem de ce să ne grăbim. Mai sunt şapte luni până în septembrie.

— Când aveai de gând să le spui părinţilor tăi? a întrebat.

— Fraţii mei locuiesc amândoi aici, deci presupun că depinde de programul lui Wyatt.

S-a încruntat.

— Wyatt?

— E fratele meu mai mic. Jucătorul de baseball.

— Mai spune-mi o dată, câţi fraţi ai?

Deşi îi pomenisem pe cei doi, nu-i dădusem prea multe amănunte, în afară de faptul că unul era jucător de baseball.

— Încă unul, Carson. E cu doi ani mai mare decât mine.

S-a gândit la situaţia cu fraţii.

— Deci unul este experimentat cu bâta şi unul mai mare căruia să-i fac faţă.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, încercând să nu râd de descrierea lui.

A ridicat din umeri.

— Mă întrebam doar dacă ar trebui să port o armură, ceva.

Mi-am dat ochii peste cap şi am râs.

— Se vor lua de tine, dar o să fii în regulă. Dar, dacă o să te joci cu mine, nu ştiu cum vor reacţiona.

— Să nu mă joc cu tine. Am reţinut. Pot să mă joc cu tine când suntem singuri? a întrebat în timp ce m-a muşcat de deget.

— Nu ai obosit?

Mi-a aruncat un zâmbet sexy.

— Şase săptămâni de erecţie nu dispar atât de repede.

M-am uitat la ceas. Era deja după-amiaza târziu.

— Hm, încă o dată înainte să pleci?

A venit pe partea mea de masă.

— Nu mi-ai dat un ultimatum?

Buzele lui s-au plimbat deasupra alor mele. Am inspirat adânc, corpul meu aprinzându-se datorită apropierii lui.

— Să te las incapabilă să te mişti.

M-am prins de braţul lui când m-a ridicat în poală.

— Ba da.

— Eşti în punctul ăla?

— Încă nu.

A împins masa într-o parte şi m-a întors pe spate, ţinându-mă lipită de podea şi prinzându-mă în braţele lui. Am inspirat adânc.

— Atunci munca mea aici nu s-a terminat.

Tocmai atunci vecinii mei, care fuseseră neobişnuit de tăcuţi, au început să se dea din nou de toţi pereţii. Richard a făcut ochii mari când a auzit gemetele şi ţipetele care se auzeau de cealaltă parte a

peretelui. O altă zguduitură, pozele care atârnau pe peretele comun s-au zgâlţâit.

— La naiba, aveai dreptate! Vecinii tăi ţipă tare.

— Ţi-am spus.

Privirile ni s-au întâlnit şi zâmbetul acela sexy a căpătat subînţeles.

— Ştii ce vreau să fac acum, nu?

I-am aruncat o privire plină de aluzii, deoarece zâmbetul lui avea să mă aprindă.

— Ce?

— Doar o scurtă competiţie între vecini. Să vedem cine poate să ţipe cel mai tare.

— Totul se reduce la competiţie, nu?

A ridicat din umeri şi şi-a umezit buzele cu limba, ceea ce doar a grăbit căderea mea în nebunia lui erotică.

— În plus, e o ocazie să-ţi arăt exact ce efect ai asupra mea, trăgându-ţi-o direct pe perete.

Capitolul 6

Natasha

Câteva zile mai târziu, eram mai mult decât epuizată.

Richard şi-a respectat promisiunea şi, când a plecat peste câteva ore, abia puteam să cobor din pat. Jenna a venit şi a plecat imediat, spunându-mi că

trebuia să-mi curăţ „vizuina pentru sex” înainte să intre. Cel puţin mi-a lăsat de mâncare.

De atunci, am lucrat câte 12 ore pe zi, încercând să satisfac aşteptările vicepreşedintelui Bennett. Deşi îmi dăduse puţină libertate în privinţa termenului, voiam să respect data iniţială. Astfel, când avea să se afle totul, nu urma să pară că îmi oferea un tratament special.

Deşi apăruseră deja o mulţime de zvonuri din cauza ieşirii Jennei, până acum nu se vorbea decât despre faptul că rămăsesem însărcinată de Anul Nou. Numele lui Richard nu era menţionat, dar aveam impresia că acest detaliu era discutat de toţi ceilalţi din management care participaseră la întâlnire.

După o zi lungă, când intram în sfârşit în apartamentul meu, gata să adorm, am auzit că am primit un mesaj.

Richard: „Mulţumesc că nu m-ai făcut să fiu din nou un nemernic cu tine”.

Natasha: „Nu TREBUIE să fii un nemernic în privinţa asta”.

O clipă mai târziu, mi-a sunat telefonul, numele lui Richard apărând pe ecran.

— Bună.

— Bună. Din păcate, ăla a fost singurul mod pe care l-am găsit ca să rezolv problema. Şi oricât aş vrea, nu pot să-ţi ofer un tratament special, a spus el.

— Nici nu vreau aşa ceva, i-am zis. În niciun caz

nu voiam să creadă cineva că mi-o trăgeam cu şeful ca să ajung sus. Am muncit din greu ca să obţin funcţia asta şi nu vreau ca oamenii să creadă că am ajuns aici pentru că mă culc cu şeful.

Un mormăit mi-a vibrat în ureche şi am fost uimită de modul în care vaginul mi-a tresărit, chiar şi la telefon. L-am pus pe difuzor, ca să mă pot schimba. Abia aşteptam să mă schimb de hainele de birou în pantalonii mei de yoga.

— Dacă ai fi aici acum, aş pune în practică atâtea fantezii, a spus el pe un ton jos, cu o nuanţă de gravitate care doar m-a excitat mai mult.

Apoi sprânceana mi s-a ridicat când m-am gândit la ce spunea. Mi-am dat jos cămaşa şi m-am uitat la telefon.

— Te rog, spune-mi că încă nu eşti la birou.

A tăcut, apoi şi-a dres vocea.

— De unde crezi că ştiam că registrele au fost închise?

Am rămas cu gura căscată.

— Richard! E aproape 21.00. Du-te acasă!

Mi-am dat jos pantalonii şi i-am pus la spălat, apoi sutienul. Mă dureau sânii.

— Asta încerc să fac.

— De ce eşti încă acolo? am întrebat, în timp ce mi-am pus cămaşa de noapte, apoi şosetele pufoase.

Pe fundal, auzeam tastatura la care lucra.

— Analizez profiturile unei întâlniri, a spus el pe

un ton monoton, indicând nivelul de concentrare.

— Fă asta mâine, l-am rugat.

Merita o pauză, ca orice alt angajat, dar aveam senzaţia că nu era adeptul pauzelor. Asta m-a făcut să mă întreb câte zile de vacanţă adunase. Nici măcar nu aveam să întreb, pentru că eram convinsă că era un număr care m-ar fi şocat.

— Întâlnirea este de dimineaţă şi trebuie să am inclusiv luna ianuarie.

„Oh!”

Nu fusese o cerinţă întâmplătoare ca să se dea important. Nu îşi putea face treaba până la capăt până ce nu închideam luna.

— Şi dacă mi-ar fi luat mai mult? am întrebat.

— Atunci aş fi avut probleme pentru că aveam estimări atât de târziu în lună şi ar fi trebuit să trimit documentele revizuite în clipa în care informaţiile deveneau disponibile, a spus el în timp ce a continuat să lucreze. Poţi să-mi faci o favoare?

Am luat-o spre baie şi mi-am şters machiajul de la ochi, care era singurul lucru pe care-l purtam zilnic.

— Ce anume?

A oftat şi nu s-a mai auzit tastatura.

— Mâine lucrează doar opt ore! Tonul lui moale, care revenise, m-a topit. Nu sunt acolo ca să fiu sigur că ai grijă de tine şi ştiu că în ultimele zile ai muncit foarte mult.

— Ar fi trebuit să fiu inspector judiciar ţinând

cont de cât m-am implicat.

M-am spălat pe faţă şi mi-am prins părul într-un coc lejer.

— Nu schimba subiectul!

— Nu o fac, am zis eu.

— Ba da, asta făceai. A râs. Te cunosc puţin mai mult în fiecare zi şi asta înseamnă şi că îmi dau seama cum eviţi subiectele.

— Bine atunci, am zis eu în timp ce mi-am ţuguiat buzele. Opt ore mâine.

— Şi vineri.

— Richard, am mormăit eu.

— Eşti însărcinată. Trebuie s-o iei puţin mai uşor.

— Aşa o să fac, am promis eu.

Chiar îmi doream să fie acolo cu mine, ca să mă pot ghemui în căldura lui. Îmi era dor de el.

— Săptămâni de patruzeci de ore de muncă, a evidenţiat el.

M-am dus în bucătărie şi am deschis frigiderul, căutând o gustare.

— Înţelegi cât de greu e, nu?

— Având în vedere că o săptămână uşoară pentru mine înseamnă cincizeci de ore, nu.

Cincizeci? Chiar speram că aveam abilitatea de a-l divorţa de atâtea ore. Lăsând la o parte toate glumele despre faptul că era căsătorit cu locul de muncă, chiar trebuia să găsească un echilibru. Încă era timp, dar cu cât începea mai devreme, cu atât era mai bine.

— Cum te simţi?

Am oftat şi am luat o caserolă cu macaroane Panera cu brânză.

— Ei bine, oricine îşi încălzea micul dejun în fiecare dimineaţă în ultima săptămână azi nu a mai făcut-o, aşa că nu mi-am vomitat micul dejun.

— Ăsta e mereu un plus. Ce era? Ca să evit să comand accidental sau să mănânc aşa ceva când suntem împreună.

— În mod ciudat, cârnat de curcan, nu porc. Şi îl ador, aşa că e groaznic.

Micul meu dejun preferat era unul dintre acele sendvişuri congelate cu cârnat de curcan. Aveam o cutie plină în frigider, pe care aveam s-o arunc sau să i-o dau Jennei.

— Deci fără cârnat din curcan. S-a notat. Acum du-te la culcare, micuţo!

— Poftim?

— Vorbesc cu fetiţa mea, a spus el pe un ton jucăuş. Du-te să o duci la culcare!

Mi-am dat ochii peste cap şi am râs când am pus caserola în cuptorul cu microunde şi am pornit cronometrul.

— Eşti prea mult, domnule Bennett.

— Domnişoară Cates… mi-e dor de tine.

Am zâmbit la telefon, la numele lui.

— Şi mie de tine. Acum termină ce ai de lucru şi du-te la culcare. Eu şi micuţa o să mâncăm nişte

macaroane cu brânză, apoi nişte îngheţată.

— Nu e chiar o mâncare sănătoasă.

— Nu, mănânc din cauza oboselii, am chicotit eu. Noapte bună, Richard!

— Noapte bună, Natasha, a răspuns el încet.

Sunetul auzit a indicat terminarea apelului, apoi numele lui a dispărut de pe ecran. Am oftat şi mi-am plimbat degetele peste sticlă.

Încă două zile. Atât mai trebuia să aştept până când aveam să-l văd din nou.

Joi l-am ascultat şi vineri eram la jumătatea programului de muncă, când o voce profundă mă trase din bula mea de concentrare.

— Domnişoară Cates, putem să ne vedem în sala de conferinţe?

Am tresărit la auzul vocii care mi-a distras atenţia de la ecran şi de la bilanţul financiar la care lucram.

Nu s-a oprit, nu m-a lăsat să asimilez cerinţa, iar silueta lui Richard s-a îndreptat spre sala de conferinţe. M-am încruntat când m-am ridicat de pe scaun şi l-am urmat. Eram şi entuziasmată, şi derutată de sosirea lui subită. Când vorbiserăm la telefon cu o seară în urmă, spusese că avea să încerce să plece înainte de traficul de vineri seară, dar nu era nici măcar ora de vârf în Indianapolis.

Când am trecut pragul, uşa s-a închis în urma mea.

Din nou, nu am mai avut nicio fracţiune de secundă la dispoziţie ca să procesez ce se întâmpla, când mâinile lui puternice m-au tras până când picioarele nu-mi mai atingeau podeaua.

Picioarele mi s-au înfăşurat în jurul taliei lui, iar spatele îmi era lipit de perete. Buzele lui s-au prăbuşit într-ale mele, frenetice şi înfometate, şi m-am topit în acel moment. Se simţeau disperarea în atingerea lui şi nevoia în şoldurile care i se mişcau, dar dorinţa era cea care îi îndrepta limba spre a mea.

Era ameţitor, fiecare nerv reacţionând. Lăcomia lui era molipsitoare, aşa că i-am răspuns la fel.

Dinţii ni s-au ciocnit când a schimbat poziţia, buzele lui cerând şi mai mult, dar nu era îndeajuns. Am inspirat adânc când mi-a deschis nasturii de la cămaşă şi mi-a scos un sân din cupa sutienului. Sfârcul mi s-a încordat între degetele lui, iar şoldurile mi-au fremătat, lipite de penisul lui tare apăsat de clitorisul meu.

Dinţii săi mi-au trimis fiori prin corp în timp ce el cobora pe maxilar, spre gât, unde mi-a lins pielea.

— Am nevoie de tine, a şoptit el cu un mormăit.

Mi s-au încordat degetele când l-am simţit şi mi s-a arcuit spatele când mi-a sărutat sânul. Fiecare celulă cerşea să renunţ la precauţie şi să facem sex chiar acolo, lipiţi de perete, aşa cum voiam amândoi cu disperare. Chiar dacă toate celulele îmi spuneau că era vicepreşedintele şi nu conta, eu ştiam că nu era

aşa.

Ştiam viteza cu care se împrăştiau zvonurile prin birou.

— Nu putem, am spus în timp ce m-am dezlipit de el.

Erau prea mulţi oameni în afara uşii şi a pereţilor care nu aveau o izolare fonică prea bună. În plus, erau prea multe haine de dat la o parte. Dacă aş fi ştiut că avea să apară în mijlocul zilei, poate că aş fi purtat o fustă.

A continuat să mă pipăie, mâna lui masându-mi clitorisul. Vederea mi s-a înceţoşat de plăcere, iar corpul implora să îi dea ce voia, pentru că şi eu îmi doream acelaşi lucru, dar nu puteam face asta, nu unde eram.

I-am dat mâna la o parte, privirea lui înceţoşată fixându-mă, după care s-a întins din nou după mine. M-am eliberat din strânsoarea lui, apoi am căzut în genunchi înainte să mă poată prinde şi i-am deschis cureaua şi pantalonii. Penisul lui era tare şi implora după eliberare. Capul era aproape mov, iar când i-am cuprins vârful cu buzele, am primit un geamăt.

Degetele lui m-au prins uşor de faţă, privirea lui fiind greoaie şi întunecată în timp ce mă privea tachinând fiecare centimetru.

— La naiba, penisul meu arată atât de bine între buzele tale, a spus el.

Nu l-am putut cuprinde pe tot înainte să apară

reflexul faringian.

— La naiba, a şuierat el, în timp ce şoldurile i s-au încordat, căutând cu disperare nevoia de a termina.

Cu o mână am frecat baza în ritmul mişcării capului. Gemetele lui au devenit din ce în ce mai rapide, în timp ce şoldurile i se mişcau tot mai repede.

M-am uitat în sus şi m-am pierdut în privirea lui, de parcă era în transă. Mişcările lui s-au oprit, împingându-şi şoldurile în faţă, cât de adânc putea să intre în gura mea.

Penisul lui a ejaculat, spermă caldă stropindu-mi partea interioară a gâtului. Am înghiţit în jurul lui, adorând sunetele pe care le scotea. Respira sacadat când, după ultima picătură, s-a retras dintre buzele mele.

— Ei bine, ăsta a fost un început al naibii de intens pentru a doua noastră întâlnire, am spus în timp ce m-am şters la gură cu dosul palmei.

Capitolul 7

Richard

Când ceaţa dorinţei a dispărut, mi-am dat seama ce nu ar fi trebuit să fac: să o devorez pe Natasha în sala de conferinţe. La momentul potrivit, avusese sens, dar acesta era genul de gândire neinspirată pe care o avea un penis erect.

Cu toate astea, imaginea cu ea uitându-se în sus la mine cu gura plină cu penisul meu era pe primul loc în topul gândurilor indecente.

— Îmi pare rău, am spus eu ajutând-o să se ridice de pe podea.

— Te simţi mai bine?

Părul ei era ciufulit, iar buzele umflate şi roz.

— Da.

— Bun, pentru că îmi eşti dator.

Am ridicat o sprânceană. Deci era ochi pentru ochi.

— Înainte sau după cină?

Şi-a muşcat buza de jos şi atunci am observat ceaţa din ochii ei şi culoarea din obraji. Priveliştea era una seducătoare şi m-a făcut s-o doresc şi mai mult.

— Sau acum?

— Ai venit devreme, a spus ea, schimbând din nou subiectul, deşi eram convins că o făcea pentru a nu mai vorbi despre sex.

— Ai muncit 42 de ore săptămâna asta înainte de a începe ziua de azi.

— M-ai cronometrat?

— Bineînţeles, am zis în timp ce mi-am băgat penisul relaxat înapoi în pantaloni, apoi mi-am aranjat hainele.

Şi-a dat ochii peste cap şi a făcut un pas în faţă, mâinile ei odihnindu-se în stânga şi în dreapta mea.

— Bună.

— Bună, am spus în timp ce am luat-o în braţe şi am tras-o aproape.

Căldura corpului şi parfumul floral al pielii ei m-au calmat.

— Ce cauţi aici aşa de devreme?

— Am venit să te scot de aici, am rostit în timp ce i-am aranjat părul după urechi ca să îmblânzesc haosul pe care-l creasem.

A clătinat din cap.

— Nu am terminat.

— Şi ca să vorbesc cu tine despre un proiect.

Şi-a înclinat capul.

— Un proiect?

— Da.

Se auzeau voci de cealaltă parte a uşii, aşa că s-a retras.

— Hai să vorbim altundeva, i-am cerut în timp ce am deschis uşa şi am văzut-o pe Marjorie stând chiar în prag.

„La naiba!”

— Richard, îmi pare rău, nu mi-am dat seama că vii azi, a spus Marjorie, făcând ochii mari.

Panica simţită din cauza apariţiei mele subite a fost evidentă mai ales în felul în care s-a uitat prin birouri. Probabil se ruga în tăcere ca toată lumea să respecte politica companiei. Lucruri de care mie nu-mi păsa, deşi cunoşteam pe cineva din companie căreia îi păsa. Dacă îşi făceau treburile, asta era tot ce

conta pentru mine.

— Eşti secretara mea? am întrebat, ştergând orice urmă de căldură din ton.

Marjorie era o băgăcioasă şi nu suportam deloc genul ăsta de comportament.

— N-nu. Sunt doar surprinsă, atâta tot, a spus ea, bâlbâindu-se.

— Am treabă cu domnişoara Cates şi nu te priveşte pe tine. O să am nevoie de biroul tău.

Dumnezeule, eram aşa nemernic uneori!

— Bineînţeles, a spus ea cu un zâmbet forţat. Nu trebuie decât să-mi iau laptopul şi e al vostru.

Mi-am pus mâna pe partea inferioară a spatelui Natashei şi i-am făcut semn să o ia pe hol. În realitate, nu-mi păsa dacă ştiau că suntem împreună. Eram vicepreşedintele şi nu le datoram răspunsuri.

Am aşteptat ca Marjorie să-şi ia ce avea nevoie şi am încercat să nu mă uit la ea ca să nu mă implic în nevoia ei enervantă de a verifica totul.

— Să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva, a zis ea în timp ce i-am închis uşa în faţă.

Mi-am încordat maxilarul şi am expirat cu forţă, după care am luat loc în scaunul ei.

— De ce biroul ei? a întrebat Natasha în timp ce s-a aşezat pe unul dintre scaunele din faţa mea. Biroul Ninei e disponibil.

În mod logic, asta ar fi fost mişcarea corectă, dar ceva din Marjorie mi-a trezit dorinţa de a fi

răzbunător.

— Pentru că Marjorie e o nesuferită băgăcioasă şi linguşitoare.

Natasha a ridicat o sprânceană.

— Spune-mi cum te simţi de fapt.

— Sunt iritat, am mormăit.

— Nu aveai nevoie de biroul ei, nu-i aşa?

— Nu.

Mi-am încleştat dinţii în timp ce m-am uitat la ea peste birou. Fiecare lucru era în ordine perfectă. Dar trebuia să-i amintesc că eu sunt şeful ei.

— Ei bine, sper că, atunci când o să-mi aminteşti că eşti şeful meu, nu o s-o faci luându-mi biroul.

Buzele mi-au tresărit când am început să mă relaxez.

— Atunci poate corpul tău?

S-a aplecat în faţă.

— Poţi să-mi arăţi că eşti şeful în seara asta.

Limba mi s-a plimbat peste buze.

— Abia aştept. Trebuie să o fac şi aici.

— Dar tocmai te-am rezolvat, mi-a amintit ea.

Am chicotit.

— Nu asta.

S-a rezemat din nou de scaun şi şi-a încrucişat picioarele.

— Ce pot să fac pentru tine, domnule Bennett?

La naiba, numele meu pe buzele ei! Poate că nu era o idee aşa de rea să-i arăt cine era şeful chiar

acolo, pe biroul lui Marjorie.

— Mmm, îmi place cum îmi spui numele.

— Perversule!

— Poate.

Mi-am frecat maxilarul şi m-am concentrat la conversaţia pentru care o adusesem aici, nu la gândurile pline de sex pe care le aveam. Trebuia să iniţiez o schemă care îmi venise în minte când conduceam.

— Tu eşti interimara Ninei şi asta înseamnă că ai bucuria planificării bugetului.

Sângele i s-a scurs din faţă.

— Poftim?

Nu era reacţia la care mă aşteptasem.

— Noi doi o să analizăm profiturile şi pierderile din prima jumătate a anului fiscal.

— Noi doi…

Am încuviinţat.

— Trebuie să comunic nişte informaţii financiare, inclusiv despre bunăstarea financiară a afacerii ca să înlesnesc deciziile care vor fi luate pe baza informării.

S-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Richard, abia reuşesc să fac faţă cu toate responsabilităţile de până acum. În urmă cu şase săptămâni, eram contabil-şef. Timp de trei săptămâni, am fost supervizor în formare, apoi trei săptămâni în acea funcţie, dar şi manager interimar. Şi în ultimele două săptămâni am încercat să nu mă las călcată în

picioare de vicepreşedintele de la finanţe, care eşti tu.

I-am aruncat un zâmbet prin care îi ceream scuze.

— La orizont se întrevăd nişte mişcări de afaceri importante, dar asta doar dacă putem să arătăm că sunt posibile fiscal.

Deşi nu era neapărat necesar şi niciodată nu îi cerusem ajutorul Ninei, era un mod de a fi aproape de Natasha mai mult timp. Da, avea să o ajute dacă numele ei apărea pe analiză, dar ideea mea era alimentată de propriul egoism de a fi mai aproape de ea.

Mi-a sărit inima din piept când i-am văzut expresia. „Are de gând să mă refuze”.

— Îmi dau seama că o să mă refuzi şi nu sunt prea mândru să cerşesc în momentul ăsta, am zis oprind-o, pentru că voiam să avem ocazia de a lucra împreună. Planificarea bugetului o să hotărască următorii paşi pe care îi va face Annex. Strângerea tuturor informaţiilor şi analizarea lor sunt o treabă pentru două persoane.

Şi-a ţuguiat buzele.

— În mod normal, aş accepta fără doar şi poate, dar sunt absolut epuizată. Momentan am mult prea mult de lucru, ca să nu mai zic de partea în care cresc o fiinţă umană care mă sleieşte de puteri mai mult în fiecare zi şi mi se pare că o persoană care lucrează direct sub tine e potrivită pentru munca asta, nu eu.

Tot ce spusese era pertinent, dar eu aveam nevoie de ea.

— Cade în sarcina Ninei pentru că ea cunoaşte toate rapoartele. Tu ştii toate lacunele, care afaceri secundare au profit şi care nu au fără să cauţi măcar un răspuns pentru că departamentul tău se ocupă zilnic de registre. Dacă aş pune pe cineva din departamentul meu să facă asta, s-ar complica lucrurile. O dată, asta chiar a dus la concedierea unui angajat.

— Deci nu faci asta doar ca să mă vezi? a întrebat, părând să creadă logica mea problematică, în timp ce confirma faptul că vedea prin mine.

Am încuviinţat.

— Bonusul este că lucrez cu tine. Concluzia e că eu raportez informaţii financiare pe baza cărora se iau decizii în afaceri, iar tu cunoşti îndeaproape latura financiară a afacerii.

— Multe departamente se ocupă de asta.

— Câţi bani aduce lunar abonamentul de streaming? am întrebat ca să o testez.

— Puţin sub un miliard de dolari. În ultimul an, pragul de jos a fost de 700 de milioane şi cel de sus a fost de un miliard.

— Şi care sunt cheltuielile?

— Cu noile programe, am ajuns la 650 de milioane. Suma poate să fluctueze în funcţie de ce e în lucru.

Perfect. Deşi motivele mele erau egoiste, chiar credeam că era un atu.

— Astea sunt cifre pe care le cunosc, pentru că trebuie să fiu la zi cu situaţia financiară a companiei, dar tu, în funcţia pe care o ai, probabil eşti singura care ştie informaţiile actualizate legate de profitul şi de pierderile companiei.

Logica mea nu era cea mai bună şi, deşi în trecut o sunasem pe Nina când evaluam finanţele companiei, nu era ceva la care să lucreze cu mine în mod direct.

— Ce anume vor să cumpere şi e nevoie de acest gen de broadcast şi de situaţia financiară din trecut? a întrebat ea.

Toate întrebările îmi arătau de ce fusese promovată. Indicau, de asemenea, abilitatea ei de a creşte cu uşurinţă afacerile companiei.

— Sunt mai multe răspunsuri, de la spaţii de birouri la companii cu resurse proprii pentru actualizările platformei şi strategii de marketing. Totul costă.

— Mie ce îmi iese? a întrebat ea.

La naiba!

— Recunoaşterea unui lucru bine făcut. Poate un bonus, dar nu bag mâna-n foc.

Trebuia să vorbesc cu Michael despre asta. În toţi anii, nu am cerut niciodată ajutorul propriilor asistenţi, care mă înnebuneau. Nu erau instruiţi sau

pregătiţi pentru sarcina asta.

După câteva momente groaznice de deliberare, s-a ridicat şi a întins mâna.

— O să fie o plăcere să lucrez cu tine, domnule Bennett.

— Excelent! Aştept cu nerăbdare să văd ce poţi să faci.

Am petrecut următoarea oră uitându-ne peste partea de logistică, ea luându-şi notiţe despre toate informaţiile pe care aveam nevoie să mi le dea. Au verificat programele şi am descoperit că era cel mai bine să avem întâlniri faţă-n faţă în fiecare vineri, posibil mai des, în funcţie de modul în care se legau lucrurile.

Când am ieşit din biroul lui Marjorie, aceasta a apărut ca un popândău dintr-unul din birourile goale din apropiere, iritându-mă din nou. Însă am încercat să mă controlez.

— Mulţumesc, Marjorie, am spus.

— Mai pot să te ajut cu ceva, Richard?

Am ridicat o sprânceană.

— Cu ce?

— Păi Natasha e copleşită în momentul de faţă. Aş fi încântată să te ajut cum pot.

Vena din frunte îmi pulsa. Nu eram sigur ce anume mă irita atât de tare la femeia asta, dar mă scotea din sărite.

— De unde ştii cât are Natasha de muncă acum?

— Mereu se plânge că are multe de făcut, uită-te doar la haosul din departamentul ei! Sunt nereguli peste tot, extrase neîncheiate peste medie, a spus Marjorie, o expresie de superioritate luminându-i faţa.

Până şi Natasha, pe care nu o văzusem supărată până atunci, aproape că vibra lângă mine.

— Marjorie, chiar trebuie să-ţi amintesc că nu eşti şefa mea? Că nu ai nici cea mai vagă idee ce fac şi nu ai niciun cuvânt de spus în departamentul meu? a spus Natasha, care abia îşi putea controla iritarea. Oamenii mei muncesc din greu şi dacă vor două afurisite de căni de cafea pe birou, pot să le aibă!

Nu mi-am putut ascunde zâmbetul când Natasha a pus-o pe Marjorie la punct. Marjorie nu era şefa ei şi nu înţelegeam de ce avea impresia că putea fi văzută bine dacă o punea pe Natasha într-o lumină proastă.

— Pare o problemă irelevantă, Marjorie, am încuviinţat eu. E evident că toţi muncesc din greu, deci ce ai spus e o plângere destul de josnică din partea ta.

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos, apoi Marjorie a pufnit, după care mi-a urat o zi frumoasă, ignorând-o complet pe Natasha.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jenna, care a apărut dintr-o mare de birouri, în timp ce o privea pe Marjorie plecând.

— Şefa ta e… frustrantă, a spus Natasha.

Am ridicat din sprâncene şi am aplaudat-o în sinea mea pentru faptul şi-a păstrat calmul. Era un răspuns mai bun decât ce aş fi spus eu.

— Cât de controlată ai fost!

— Imaginează-ţi cum e să lucrezi pentru… frustrantă, a spus Jenna, care s-a abţinut să înşire toate lucrurile rele pe care voia probabil să le verbalizeze.

Deşi nu credeam că Marjorie era o persoană rea sau nepricepută în ce făcea, personalitatea ei era enervantă. La telefon, acest lucru nu se simţea atât de puternic, dar faţă în faţă era evident. Nevoia ei de a fi remarcată şi recunoscută, de a-i umili pe ceilalţi ca să se evidenţieze ea nu era genul de comportament pe care să-l suport.

Natasha şi-a strecurat mâna într-a mea şi tensiunea s-a topit imediat. M-am întors, iar ea mi-a aruncat o privire timidă, în timp ce s-a uitat în jur ca să vadă dacă ne privea cineva.

Trebuia să o suport pe Marjorie în fiecare săptămână doar ca să petrec câteva ore în plus cu Natasha.

Capitolul 8

Natasha

Într-o seară de miercuri, a devenit clar că Richard

nu se pricepea să folosească emojiuri când trimitea mesaje. De fapt, mesajele lui erau rigide şi lipsite de continuitate.

Ce a început inocent m-a lăsat râzând cu lacrimi, lovind masa din bucătărie, în timp ce încercam să nu fac pe mine pentru că râdeam atât de tare.

Richard: „Mi-e dor de dulceaţa buzelor tale”.

Ăsta a fost primul mesaj care a apărut în telefonul meu când găteam cina. Era dulce şi mi-a făcut inima să-mi tresalte.

Natasha: „Mi-e dor de căldura ta”.

Richard: „Şi mie mi-e dor de căldura ta. Mai ales de cea dintre coapsele tale”.

Am ridicat o sprânceană când am citit mesajul. Cineva era jucăuş.

Natasha: „Perversule!”

Richard: „Ce pot să spun, în toate gândurile mele eşti tu, inclusiv în cele murdare”.

Natasha: „Ei bine, acum nu pot să mă gândesc decât la *emoji vânătă* în *emoji tacos*-ul meu”.

Mi-am muşcat buza când m-am uitat la ecran, aşteptând răspunsul lui, dar când a venit, l-am privit uimită.

Richard: „Habar n-am ce înseamnă asta. Aia e o vânătă?”

Dumnezeule!

Natasha: „Lol! E un eufemism”.

Richard: „Pentru ce?”

Chiar habar n-avea cum stăteau lucrurile cu emojiurile. Nu voiam să-i spun clar ce însemna, pentru că mă distram prea tare acum, când el nu înţelegea că vorbeam despre penisul lui, aşa că am continuat.

Natasha: „Pentru săptămâna asta, care trebuie să treacă mai repede, pentru că te doresc. În mine. Vânătă în tacos”.

Richard: „Nu îmi dau seama dacă sunt excitat sau vrei să lovesc un tacos cu o vânătă”.

Natasha: „Oh, da, iubitule! *emoji tacos*-ul vrea să fie lovit de *emoji vânăta* ta”.

Richard: „Înţeleg că există diverse fetişuri, dar niciodată nu te-am considerat o tipă care să aibă fetişuri cu mâncarea”.

Natasha: „*emojiuri râs* Nu mai pot”.

Natasha: „*emojiuri sărut*”.

A sunat telefonul, dar când am răspuns nu am putut decât să râd. Nici măcar nu puteam forma cuvintele.

— Ce e atât de amuzant?

Acea întrebare simplă m-a făcut să râd şi mai tare.

— Vânăta – stomacul mi se încordase după cât râsesem – înseamnă penis.

— La naiba! a blestemat el. Acum înţeleg. Şi penisul meu vrea să fie în vaginul tău, dar de ce naiba e vânăta simbolul pentru penis?

Mi-am şters lacrimile.

— Habar n-am, dar a devenit simbolul universal.

— Hm, nu ar fi mai bine un hot-dog sau o banană?

— Probabil, dar la un moment dat cineva a decis să fie vânăta.

Mi-a sunat telefonul şi m-am uitat pe ecran, găsind un nou mesaj.

Richard: „*emojiuri vânătă şi tacos şi stropit*”.

Mi-am muşcat buza de jos. Găsise chiar şi emojiul pentru ejaculare.

— Domnule Bennett, Dumnezeule! am făcut eu pe un ton de neîncredere falsă.

A gemut.

— La naiba, aş vrea să fii aici!

— Şi ce aş face?

— Mi-ai goli vânăta cu acel tacos strâmt al tău, a mormăit el.

Îmi plăcea ce auzeam.

— Te-aş călări pe scaun sau ai da la o parte totul de pe birou şi m-ai aşeza pe spate?

— Te-aş apleca peste birou, te-aş lovi la fund şi te-aş penetra adânc. Te-aş trage de păr şi te-aş face să ţipi după mai mult.

La naiba, mă făcea să-mi doresc să mă pot teleporta la el ca să poată face exact asta.

Auzeam ceva vag pe fundal, dar nu-mi dădeam seama ce era.

— Ţi-ai scos vânăta acum?

— Da, a şoptit el.

La naiba! Se masturba în biroul lui şi se gândea la mine.

— În fantezia asta, unde o să termini? am întrebat.

Am început să respir sacadat, la fel ca el, iar coapsele mi s-au încleştat.

— Te-aş penetra adânc şi aş termina în tine.

Adoram bogăţia tonului său cu o nuanţă de disperare. Era disperat, şi eu eram disperată să-l aud terminând. După asta, aveam să mă duc să mă joc cu vibratorul meu roz şi să-mi amintesc întruna sunetul.

— O să-mi umpli vaginul.

— Oh, da, iubito! De fiecare dată, a mormăit el.

Mi-am muşcat buzele în timp ce mă gândeam ce ar putea să-l împingă dincolo de limită. Mi-am piţigăiat puţin vocea.

— Dar nu e o zi sigură, domnule Bennett.

Eram deja însărcinată, deci nu conta, dar, după sunetele pe care le scotea, ideea de a termina în mine într-o zi fertilă îl excita.

— La naiba…

S-a oprit, urmând o litanie de gemete presărate cu blesteme. Respira greoi, iar ecoul i se auzea în telefon. I-a luat puţin să se calmeze ca să vorbească.

Mâna mea era deja între coapse, degetul mijlociu apăsat pe clitoris, gata să se întâlnească cu vibratorul.

— La naiba, acum chiar vreau să-ţi găsesc un costum de elevă catolică! a exclamat el.

Am chicotit.

— E posibil să am o fustă scurtă cu carouri în şifonier. Dar încep să cred că ai un fetiş cu însămânţarea.

— Poate, dar dacă e aşa, e numai din cauza ta, a spus el.

— Din cauza mea?

— Hm... Pentru că nu pot decât să mă gândesc cât de fierbinte a fost noaptea aia şi ce a creat.

Noaptea aia chiar fusese fierbinte. Era o noapte pe care nu aveam s-o uit niciodată, şi asta din mai multe motive decât cel care creştea în mine.

— Ar trebui să curăţ mizeria pe care am făcut-o din cauza ta şi să termin e-mailul ca să pot pleca acasă.

Am râs când am auzit că a dat vina pe mine.

— Bine. Am oftat. Abia aştept să vină vineri.

— Două zile, a spus el încet. Noapte bună, Natasha.

— Noapte bună, Richard.

Am închis telefonul şi m-am dus imediat în dormitor, unde mi-am dat drumul la vibrator.

*

Eram în prima săptămână a proiectului de

planificare a bugetului. La început, credeam că fusese doar o scuză ca să mă vadă sau ca să mă ajute cu promovarea.

Şi eram destul de sigură că aveam dreptate, dar îmi dăduse numeroase motive bune pentru care eram singura persoană care-l putea ajuta. Deşi nu o puteam înlocui pe Nina, dacă dădeam dovadă de iniţiativă şi de talent, mă putea ajuta să ajung într-o funcţie diferită. Una cu un salariu mai mare.

Clar mă gândeam la mai mulţi bani. Cum urma să am un bebeluş, finanţele mele aveau să se schimbe drastic. Ca să nu mai spun că aveam nevoie de mai mult spaţiu. Planul pe care-l făcusem cu Jenna, să ne mutăm în apartamentele de lângă râu, acum era o necesitate. Una de care trebuia să mă ocup – dacă găseam energie pentru asta.

Din păcate, nu aveam destui bani, dar nu puteam să rămân în apartamentul meu mic cu un dormitor.

— Domnişoară Cates, s-a auzit vocea lui Richard, care mi-a atras atenţia din haosul de hârtii de pe birou.

Am ridicat un deget, semn că aveam nevoie de un moment, şi am continuat să răsfoiesc hârtiile.

— Chiar o să mă faci să aştept? a întrebat.

Nici măcar nu mi-am ridicat privirea spre el.

— Chiar mă întrebi asta?

— Ah…

M-am uitat prin teanc până ce am găsit foaia de

care aveam nevoie, după care m-am întors spre calculator ca să introduc ceva în sistem. După ce am salvat totul, m-am întors şi m-am uitat la Richard.

— Domnule Bennett, cu ce pot să te ajut azi?

A ridicat o sprânceană.

— Ai uitat că aveam întâlnire?

Mi-am ţuguiat buzele şi m-am întors spre calculator, uitându-mă la calendar.

— Ah, da, chiar aveam. La 14.00. E 15.30.

Expresia arogantă i-a dispărut de pe faţă şi s-a transformat într-una de confuzie, după care şi-a dat ochii peste cap.

— La naiba cu fusurile orare!

— Ai noroc că am uitat şi eu şi am lucrat din greu în ultima oră, i-am spus.

— Da?

Am încuviinţat.

— Da, altfel nu aş fi nici pe departe atât de prietenoasă.

— Prietenoasă zici?

I-am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul.

— Sala de conferinţe?

— Mi-ai citit gândurile.

După ce am închis calculatorul, am luat dosarul cu documente şi am scos laptopul. Când făceam asta, a venit Marjorie.

— Richard. Ce mă bucur să te văd!

— Marjorie, a spus Richard cu un zâmbet forţat.

Deşi nu ne plăcea femeia nici mie, nici celor care lucrau pentru ea, nivelul de toleranţă al lui Richard era scăzut.

— Ce te aduce aici? a întrebat ea cu un zâmbet fals pe faţă.

De ce încerca mereu să-l linguşească?

— Eu şi domnişoara Cates lucrăm la o analiză bugetară pentru o propunere de achiziţii.

Marjorie şi-a pus un zâmbet forţat pe faţă şi şi-a îndreptat privirea tăioasă spre mine.

— Serios? Nu ştiam.

— Bineînţeles că nu pentru că nu te priveşte.

Richard şi-a pus mâna pe spatele meu şi m-a îndrumat spre sala de conferinţe.

Când am intrat, încă simţeam privirea lui Marjorie aţintită asupra mea.

— Cred că Marjorie te place, am spus după ce s-a închis uşa.

Richard a mormăit şi a clătinat din cap.

— Nu spune asta…

— De ce nu? Chiar dacă face pe mironosiţa, tot e drăguţă.

— Nu suport aerul ei de superioritate.

— Spune regele finanţelor, am replicat eu, evidenţiind că şi el avea un oarecare aer de superioritate.

A chicotit în timp ce şi-a pus mâna în jurul taliei mele şi m-a tras aproape.

— Presupun că asta te face regina mea.

— Iar încerci să fii şarmant.

— Vrei să spui că farmecul meu nu are efect?

Mi-am ţuguiat buzele.

— Întreabă-mă când nu o să fim aici!

Şi-a plimbat mâinile pe spatele meu, apoi din nou spre talie.

— Poate că ar trebui să plecăm devreme ca să verificăm.

L-am cuprins cu braţele de umeri.

— O s-o fac cu tine dacă poţi să te concentrezi asupra bugetului timp de o oră.

— Cu pipăit?

— Peste haine.

— Înainte sau după?

— După, dar o să-ţi dau un sărut de „bună, armăsarule" înainte să începem.

M-am ridicat pe vârfuri, încercând să ajung la el.

— Pitico, m-a tachinat, înainte să se aplece spre mine.

Când ne-am aşezat, o senzaţie de arsură mi-a urcat pe gât şi m-am strâmbat când mi-am frecat pieptul cu mâna.

— La naiba!

— E totul în regulă? a întrebat el, încruntându-se.

— Da. E doar o arsură la stomac din cauza sarcinii.

A făcut ochii mari.

— Sarcina provoacă asta?

Am încuviinţat.

— E unul dintre numeroasele lucruri distractive care se petrec în ultimul timp cu corpul meu, am răspuns clătinând din cap. Am nişte antiacid pe birou. O să mă întorc imediat.

— Stai un pic, a zis el, oprindu-mă.

A căutat prin geanta pentru laptop şi a scos un recipient.

— Ce pregătit eşti! am exclamat în timp ce am scos câteva tablete.

— Îmi place ardeiul iute, dar nu şi stomacului meu, a explicat el. Mereu am câteva la îndemână.

— Mulţumesc.

— Oricând.

O oră mai târziu, vena îmi pulsa în frunte, în timp ce domnul vicepreşedinte se dădea important *din nou.*

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am rezemat de scaun.

— Îmi pare rău, credeam că ai nevoie de ajutorul meu, că aveam un cuvânt de spus în toată treaba asta.

— Ah… a zis el, după care s-a oprit. Chiar ai.

— Atunci ai face bine să mă laşi să spun ceva. Altfel, doar stau aici, ca o păpuşă spre care arunci cuvinte ce nu înseamnă nimic în afară de faptul că le spui.

— Cum adică? a întrebat el, puţin deranjat.

— Înseamnă că în momentul ăsta nu există niciun

motiv să stau în camera asta cu tine. Mă calci în picioare.

Să îi spun clar era singurul mod prin care puteam să-l fac să înţeleagă, iar judecând după cât de mari făcuse ochii, reuşisem.

S-a aşezat din nou pe scaun.

— Îmi pare rău. Ai dreptate.

A întins mâna, făcându-mi semn să vorbesc.

— În primul rând, vorbeşti despre achiziţii în valoare de un miliard de dolari.

A ridicat din sprâncene.

— Şi?

Nu-mi dădeam seama dacă era obişnuit să vorbească despre cifre atât de mari sau dacă nu se gândea la situaţia actuală a companiei. Lucrurile mergeau bine, Annex era al treilea cel mai mare serviciu de streaming, dar o singură mişcare greşită putea strica totul.

— Un miliard înseamnă un risc foarte mare. Avem destul cât să acoperim nişte proiecte şi putem să obţinem împrumuturi pentru restul, dar toate astea se bazează pe faptul că performanţa din trecut va rămâne stabilă. Unul dintre motivele principale pentru care această companie are o situaţie financiară atât de bună este că nu am suprasolicitat mijloacele disponibile.

— Şi tot acestea ne-au ţinut în spatele altor giganţi. Nu ne-am asumat riscuri destul de mari.

— Asta e viziunea ta? Lor ce o să le spui? am întrebat.

Gândea ca un consilier financiar, nu ca un vicepreşedinte care încerca să împingă mai departe compania. Nu era ceva rău, dar trebuia să existe un echilibru şi eram conştientă că el ştia asta.

Oare mă testa?

— Ce crezi că ar trebui să le spun? a întrebat, fiind concentrat numai asupra mea.

Ce le-aş fi spus eu? Compania era implicată în atâtea proiecte, încât nu avea nevoie de mai multe.

— În ultimii cinci ani, creşterea a fost constantă. Cu adăugarea producţiilor interne, am obţinut dublu. Ar trebui să investim în producerea sutelor de drepturi pe care le deţinem ca să aducem abonaţi noi, pentru a ajuta la susţinerea investiţiilor mai riscante. Nu ne ajută să investim în ceva care aduce un profit limitat pe viitor.

Totul se reducea la randamentul investiţiilor. Şi nu era totul atât de benefic.

— Uau! a exclamat el în timp ce mă privea.

— Uau ce?

— Sunt impresionat.

Am ridicat o sprânceană.

— De ce anume?

S-a aplecat în faţă şi şi-a pus coatele pe masă.

— Că ai scos toate informaţiile astea din minte şi ai analizat fluxul numerar al companiei fără nicio

ezitare.

— Şi? am întrebat.

Nu înţelegeam exact ce spunea.

— E impresionant.

L-am fixat cu privirea.

— Dacă spui că e impresionant pentru o femeie, să ştii că…

Şi-a ridicat mâinile.

— Ce zici de un *ai dreptate?*

— Urmează să spui că îţi pare rău?

A clătinat din cap.

— Nu.

I-am aruncat o privire plină de subînţeles.

— Bine, o să mă mulţumesc să am dreptate.

— Mi s-a părut că am fost foarte darnic, a spus în timp ce s-a ridicat, îndreptându-se spre scaunul meu.

M-am întors spre el, cu braţele în continuare încrucişate.

— Mai e loc pentru îmbunătăţiri.

S-a aplecat spre mine, punându-şi braţele pe cotiere.

— Acum pot să te pipăi?

Privirea mi s-a oprit pe ochii lui, observând albastrul lor întunecat ca părţile adânci ale oceanului.

— Spui asta pentru că ne-am ciondănit, nu?

Şi-a lipit buzele de ale mele.

— Da.

Capitolul 9

Natasha
Martie

După două săptămâni, zilele de luni până joi au devenit simple trepte pe care le număram până când aveam să-l văd pe Richard din nou. Le făceam să fie productive, chiar dacă numai pentru a mă ţine ocupată, ca să nu-mi mai fie dor de el.

Era greu de crezut cât de dor îmi era de el, deşi eram împreună de numai câteva săptămâni. Jenna petrecea mult timp cu Brent, iar uneori mă invitau şi pe mine, dar nu-mi plăcea să mă simt ca a treia roată la căruţă. De asemenea, bebeluşul îmi sugea toată energia şi de obicei mă duceam acasă şi nu mă mişcam de pe canapea.

Bineînţeles că eu şi Richard vorbeam la telefon şi ne trimiteam mesaje şi chiar e-mailuri, dar toate astea nu mă făceau decât să-mi fie şi mai dor de el. Simţeam nevoia să fiu conectată fizic cu el, înconjurată de braţele lui, simţindu-i mirosul. Îl doream. Mi se făcea pielea de găină din cauza disperării pe care o simţeam.

În prima săptămână am început să-i trimit memeuri în timpul zilei, dar nu le prea înţelegea, la fel ca emojiurile, şi îi lua puţin să se prindă. Aveam senzaţia că biroul lui era prea rigid, iar memeurile nu

făceau parte din viaţa lui de zi cu zi, cum erau pentru mine. Jenna îmi trimitea o duzină într-o zi.

Memeurile cu Baby Yoda erau preferatele lui, dar şi ale mele.

Munca şi viaţa lui fuseseră prea rigide şi eram fericită să le insuflu viaţă.

Tocmai de asta am plecat devreme vineri.

Săptămâni întregi venise să mă vadă, dar era normal să mă duc să-l văd şi eu. Programul mai flexibil îi permisese să plece mai devreme, oferindu-ne mai multe ore împreună, dar încă nu văzusem apartamentul în care aş fi putut să-mi petrec Anul Nou.

Traficul era groaznic şi eram fericită că plecasem la prânz, deşi nu îi spusesem că plecasem mai devreme. În săptămâna dinainte, îmi dăduse parola pentru garajul său şi instrucţiuni unde să parchez, aşa că am parcat fix lângă maşina lui.

Cu geanta în mână, am introdus altă parolă pentru lift şi am mers pe hol, după care am făcut stânga şi am ajuns. Am sunat imediat la uşă şi inima mi-a bătut cu putere în secunda dinainte ca uşa să se deschidă.

Inima mi-a bătut mai tare când am fost întâmpinată de ochii de un albastru-deschis şi de zâmbetul sclipitor. Lucrase de acasă toată ziua şi am încercat să nu mă concentrez la pantalonii gri de trening care îi cădeau jos pe şolduri sau la tricoul alb

care îi acoperea pieptul. Probabil era mai bine aşa, pentru că nu m-aş fi putut abţine să nu cad în genunchi chiar acolo dacă ar fi deschis uşa cu pieptul gol.

— Bună, am zis eu.

— Bună. A făcut un pas în faţă şi s-a aplecat, lipindu-şi buzele de ale mele când mi-a luat geanta din mână. Bine ai venit!

S-a dat într-o parte ca să îmi facă loc să intru. Prin peretele de sticlă se vedea doar albastru. Nicio clădire, niciun obstacol, doar lacul.

— Deci aveam dreptate? am întrebat când am intrat pe uşa din faţă în apartamentul din zgârie-nori al lui Richard, cu privirea lipită de privelişte.

Chiar avea o privelişte incredibilă asupra lacului.

A chicotit şi a închis uşa în urma mea.

— Ţi-am spus. Chiar deasupra serviciului de catering.

Mi-am aruncat braţele în jurul gâtului său şi mi-a lăsat geanta pe jos, luându-mă în braţe.

— Bună, i-am spus eu cu zâmbetul pe buze, în timp ce mă uitam în ochii lui albaştri.

Richard mi-a zâmbit.

— Ai venit devreme.

Am ridicat uşor din umeri.

— Ai spus că apusurile sunt spectaculoase de aici şi că o să-ţi petreci după-amiaza lucrând de acasă.

— Sunt surprins că ai reuşit să pleci devreme.

— Pe de o parte, am un şef cu care lucrez la un proiect şi care vrea să muncesc tot timpul, iar pe de altă parte, e tatăl copilului meu şi vrea să o iau mai uşor.

— Nu suport descrierea asta.

I-am zâmbit. Nici mie nu-mi plăcea.

— Mă gândeam eu. Ce ai prefera?

— Sunt multe lucruri pe care le prefer, dar numărul unu este iubitul tău.

L-am fixat cu privirea.

— Hm, iubit zici?

— Credeam că e stabilit.

Trebuia să recunosc că-mi plăcea să-l văd transpirând puţin. Sinceră să fiu, îl considerasem al meu din acel prim weekend. Probabil de când scrisese cuvântul *iubit* în acel mesaj trimis admiratorului misterios.

— Îmi place cum sună. Deci o să-i prezinţi fetei tale casa?

A mormăit şi şi-a plimbat buzele pe gâtul meu.

— Îmi pare rău, ai spus ceva? Eram foarte distras.

M-am îndepărtat şi mi-am dat ochii peste cap.

— Spune bărbatul în pantaloni de trening gri.

— Ce e cu pantalonii mei de trening?

— Ridică-ţi bluza!

M-a ascultat şi şi-a expus abdomenul musculos şi V-ul atât de apetisant care dispărea sub brâu.

— La naiba! Am expirat din greu şi mi-am făcut

aer. Sunt foarte sexy.

— Stai un pic, pantalonii mei de trening sunt sexy?

— Oh, da! Nu ştiai că pantalonii gri de trening sunt echivalentul masculin al lenjeriei?

— Glumeşti.

Am clătinat din cap în timp ce privirea mi s-a plimbat în jos. Mi-am lins buzele când am văzut conturul penisului lui când a tresărit.

— E cu siguranţă un afrodiziac.

A ridicat din sprâncene şi şi-a împins pantalonii în jos, privindu-mă cu o licărire plină de subînţeles.

Am expirat şi m-am întors.

— Avem timp destul pentru asta mai târziu. Acum vreau să văd priveliştea cu care m-ai tachinat de săptămâni întregi.

— Tachinat, a repetat el gemând, din fericire tricoul acoperindu-i din nou pielea.

M-a luat de mână şi m-a tras spre hol, arătându-mi o baie mică, apoi cămara şi un dormitor în care se aflau biroul lui şi multe dintre trofeele sale sportive, lângă care era o baie.

În clipa în care am intrat în living, am rămas cu gura căscată. Nu am văzut nimic, nicio parte din cameră, doar întinderea lacului Michigan. Am înaintat printre piesele de mobilier, până când am găsit uşa ce ducea spre balcon. Afară era frig, vântul era rece, dar abia simţeam asta.

— Uau, asta da privelişte de un milion de dolari!

Era uimitoare, dar priveliştea din uşă era o nimica toată în comparaţie cu cea de pe balcon.

În spatele meu s-a auzit un chicotit, apoi braţele lui calde m-au cuprins, trăgându-mă aproape.

— Merită toţi bani.

— Nu mă surprinde.

Zgomotul dinspre Lake Shore Drive plutea peste cele 18 etaje.

— Să ai o asemenea privelişte face suportabilă viaţa în oraş. Nu mai simt că trăiesc într-o junglă de ciment.

— Mereu am crezut că iubeşti oraşul.

A mormăit, încuviinţând.

— Îl iubesc, dar e atât de plin de oameni! Uneori, vreau doar spaţiu. Atunci trebuie doar să-mi pun căştile, un playlist aleatoriu, iau o băutură în mână şi mă uit în zare. Mă uit la bărcile care vin şi pleacă, la soarele ce străluceşte pe apă.

— E atât de liniştitor! am spus.

Era ca atunci când îmi descrisesem culoarea preferată.

A încuviinţat, lipit de mine, şi m-a sărutat pe umăr.

M-am uitat în stânga, spre linia ţărmului, şi am observat cum se curba în depărtare. În dreapta, o privelişte foarte familiară ieşea în evidenţă de pe apă, completată de o roată. Am chicotit, dar nu cred că m-a

auzit.

— Ce este? a întrebat el.

— Pontonul. Unde a început totul. Unde am făcut un copil.

A fredonat pe pielea mea.

— Probabil cea mai reuşită noapte a vieţii mele.

— Ştii că practic stăteam destul de aproape de tine?

— Nu-mi spune asta! a zis el.

M-am întors în braţele lui.

— La W.

A scos un mormăit de frustrare şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Zi-mi că glumeşti!

— Nu.

— Hm, a făcut el, clătinând din cap. M-a întors uşor. Nu vezi din unghiul ăsta, dar în cealaltă parte a celui de-al doilea turn al complexului este W. E în vecinătate la propriu.

M-am rezemat de el, odihnindu-mi capul pe pieptul lui.

— Dacă…

— Ar fi trebuit să merg cu tine.

Am ridicat din umeri.

— Da, a fost un timp pierdut, dar a fost vorba de câteva săptămâni, iar acum suntem împreună.

— Dar au fost săptămâni de neînţelegere, fără să ştim dacă o să ne mai vedem vreodată.

L-am lovit în stomac.

— Nu începe cu toanele! Sunt aici, în casa ta. Termină turul ăsta şi hai să inaugurăm masa din bucătărie!

Mâinile i-au alunecat pe fundul meu, strângându-l.

— Masa zici?

— Pantalonii gri de trening ai cuiva m-au excitat, i-am spus, făcându-i cu ochiul.

A râs şi am intrat în casă. Avea un living mare şi drăguţ, care dădea spre un salon cu şemineu. După colţ se afla bucătăria.

— Bucătăria asta e superbă.

Deşi în mod normal nu îmi plăceau bucătăriile lungi, a lui era frumoasă, mare şi bine aprovizionată. Un cuptor cu gaz şi aragaz dublu, tejghele din granit şi multe dulapuri.

— Bucătăria asta păleşte în comparaţie cu tine.

În capăt, era o fereastră mare, care se întindea aproape de la podea până în tavan. Lumina din ce în ce mai puţin intensă de afară evidenţia iluminatul interior. Dintr-odată, al doilea turn al proprietăţii a devenit un adevărat spectacol.

— Am trăit în apartamente de ani întregi, dar nu ştiu ce să zic despre ăsta.

— Despre ce?

Am arătat spre ferestrele mari şi lipsa umbrei.

— Sunt ferestre şi alţi oameni atât de aproape că

ai intimitate doar dacă tragi perdeaua. Şi nu văd perdele la fereastra asta. M-am întors spre el. Le oferi vecinilor tăi spectacole?

A făcut un pas în faţă şi şi-a trecut mâinile în jurul taliei mele, ridicându-mă pe blat. Am inspirat adânc când şi-a plimbat degetele peste chiloţi.

— Am putea să le oferim un spectacol chiar acum.

Mi-am muşcat buza în timp ce l-am cuprins cu picioarele de talie, trăgându-l mai aproape.

— Vai, domnule Bennett!

A zâmbit, după care s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale mele. Tot corpul mi s-a trezit în timp ce îl pipăiam. Mi-am strecurat mâinile sub tricoul lui şi mi le-am lipit de abdomen, apoi una dintre ele mi-a alunecat în pantaloni.

Era fierbinte, tare şi mătăsos în mâna mea. S-a auzit un foşnet de haine şi mi-a dat mâna deoparte înainte să mă pătrundă. Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce toate terminaţiile nervoase îmi explodau, sângele care îmi curgea prin vene fiind înlocuit de foc.

— Richard, am şoptit în timp ce-l trăgeam mai aproape.

Nu a pierdut timpul. Privirile ni s-au intersectat în timp ce mă penetra. A fost rapid, murdar şi tot ce aveam nevoie atunci. Fiecare penetrare îmi golea mintea şi mărea plăcerea care mă străbătea, devenind din ce în ce mai intensă de fiecare dată când mă pătrundea complet, în timp ce mă ţineam de el ca să

rezist, pierdută într-o mare de extaz.

M-am ţinut de el. Nu puteam să fac altceva decât să-l primesc în mine. Fiecare muşchi s-a încordat, iar el a scos un geamăt.

— Ai vrut să le oferi un spectacol, mi-a mormăit în ureche. Să le arăţi ce îţi fac.

Cuvintele lui m-au făcut să mă încordez şi să gem. A blestemat, penetrările lui oprindu-se înainte să mă mai pătrundă o dată. Când am revenit la realitate, l-am sărutat uşor pe gât.

— Apropo, domnişoară Exhibiţionistă, a zis el după câteva minute de odihnă. Ferestrele sunt cu efect de oglindă. Nu se vede înăuntru.

M-am uitat la toate luminile pe care le văzusem în clădirea de lângă noi. Abia atunci mi-am dat seama că tot ce văzusem era de fapt lumina de la o fereastră deschisă şi soarele care se reflecta.

„Ups!”

— Ei bine, simplul gând a fost excitant, am spus.

Şi era incredibil de adevărat. Poate chiar eram puţin exhibiţionistă. Dacă era aşa, îl învinovăţeam în totalitate.

— La fel de excitant ca pantalonii mei de trening? a întrebat în timp ce mi-a dat părul la o parte.

Mi-am muşcat buzele în timp ce m-am uitat în jos, la zona în care încă eram uniţi.

— Mmm, ei sunt cu siguranţă mai sexy.

— Atunci, apropo de lenjerie… a zis el, uitându-se

la o cutie de pe blat. Ştiu că nu o să îţi vină prea mult timp, dar ţi-am pregătit o mică surpriză şi mi-ar plăcea la nebunie să o porţi pentru mine mai târziu.

— Serios? Hm, presupun că aş putea face asta, dar trebuie să-ţi ţii pantalonii pe tine.

Şi-a lipit buzele de ale mele.

— S-a făcut.

În dimineaţa următoare, am oftat satisfăcută, cu capul pe pieptul lui Richard, în timp ce-i ascultam bătăile inimii. Era una dintre acele dimineţi pline de fericire, pe care îţi doreai să le tot retrăieşti. Soarele strălucea, eram convinsă că păsările ciripeau undeva, dar eram prea sus, şi eram întinsă peste bărbatul pentru care aveam sentimente foarte puternice.

La fiecare inspiraţie, simţeam o urmă din parfumul lui şi mă ghemuiam şi mai mult în căldura lui. Atingerea uşoară a degetelor care trasau forme pe braţul meu nu făcea decât să aprofundeze senzaţia de fericire.

— Probabil ar trebui să ne trezim, am şoptit, dar el a mormăit uşor, sunet ce i-a vibrat în piept. Ar trebui să vizităm locuri, să ieşim la întâlniri, să ne distrăm. Am auzit alt mormăit. Voiam să îl lovesc în joacă, dar nu puteam să adun energie nici cât să-mi ridic degetele. Nu putem să facem doar sex tot weekendul.

— De ce nu?

M-a străbătut un mic fior de plăcere. Vocea lui de dimineaţă era pură stimulare sexuală – profundă, puţin aspră, cu o nuanţă care mereu părea să dea ordine.

Din păcate, întrebarea lui era foarte îndreptăţită. Bebeluşul mă lăsa fără energie în ultimul timp şi, oricât de mult voiam să am activităţi turistice, în acelaşi timp voiam să stau comod, lângă el.

Cumva, am reuşit să adun destulă energie cât să-mi dau capul pe spate.

— Fiului tău îi e foame.

— Fiului meu? Vrei să spui fiicei.

Adoram această mică neînţelegere legată de sexul copilului.

— Credeam că vrei un băiat.

— Bineînţeles că vreau un băiat. Dar vreau şi o fetiţă.

Am clătinat din cap.

— Nu am gemeni.

— În cazul ăsta, o să avem unul, iar data viitoare încercăm pentru un altul, a zis, iar inima mi-a tresărit.

— Data viitoare zici?

— Presupun că e cam devreme pentru asta.

În vocea lui se simţea o convingere atât de puternică, încât ştiam că nu eram singura din relaţia asta care se îndrăgostea. Într-adevăr, era devreme, dar inima îmi tresărea când auzeam că ne vedea deja împreună peste mulţi ani.

— Poate, dar trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

I-am zâmbit.

— Cât de fericită sunt cu tine.

S-a uitat la mine şi şi-a aşezat o mână pe faţa mea. Pe buze i-a apărut un mic zâmbet şi în privire avea ceva tandru.

— Şi eu.

Toate planurile noastre măreţe de a vedea oraşul au fost înlocuite de stat sub pături, pe canapea, în timp ce ne uitam la filme pe Annex şi comandam mâncare. Telefonul i-a sunat de câteva ori, obligându-ne să luăm câteva pauze, dar nu m-a deranjat.

Nu-mi aminteam când mă bucurasem ultima oară să *stau* pur şi simplu cu un iubit. Nu eram împreună de mult timp, dar când m-am uitat în ochii lui, în timp ce vorbeam dimineaţa târziu, m-a lovit… iubirea.

Eram deja îndrăgostită de el.

Capitolul 10

Richard
Mijlocul lunii martie

M-am uitat la telefon, la poza pe care i-o făcusem Natashei weekendul trecut. Natasha dormea cu braţul ridicat peste cap şi cu sânii acoperiţi de cearşaf.

Câţi ani trecuseră de când simţisem asta pentru o

femeie? De când nu suportam să stau departe de o iubită sau de soţia mea mai mult de câteva ore?

Nu am găsit nicio astfel de amintire. Poate nişte întâmplări din liceu se apropiau de acest sentiment, dar femeia asta îmi făcea mintea să-mi zburde în mijlocul zilei. Mă făcea să lucrez până noaptea târziu doar ca să pot pleca mai devreme şi să o văd mai repede. Însă nu i-am spus asta. Nu puteam s-o fac.

Trecuse doar o lună, dar păreau mai multe. Nu a existat nicio perioadă tipică de stângăcie. Era ca şi cum cunoştea cele mai profunde părţi din mine fără măcar să încerce. Iar dacă nu le ştia, putea să le scoată la suprafaţă. Era incredibil, eliberator şi al naibii de înfricoşător.

S-a auzit o bătaie la uşă şi am închis ecranul, dar nu fără să arunc o ultimă privire spre frumoasa mea.

— Intră!

— Salut, omule, a spus Keenan cu zâmbetul pe buze, în timp ce a intrat şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele din faţa biroului meu.

— E deja ora prânzului?

A încuviinţat.

— Când nu te-am găsit pe hol, mi-am dat seama că trebuie să vin să te iau de lângă tabelele alea pe care le adori. Deşi, trebuie să recunosc, nu cred că ele te făceau să zâmbeşti în halul ăsta.

Am făcut ochii mari şi mi-am controlat expresia.

A clătinat din cap.

— Asta nu o să te ajute, omule. Am văzut expresia aia de îndrăgostit. Tipa aia te are la degetul mic.

— Nu e asta, am zis eu, deşi avea dreptate.

— Nu ai de ce să devii defensiv. Dragostea te prinde.

Dragoste. Pe dracu'!

Eu şi Natasha nu eram împreună de prea mult timp.

— E prea devreme pentru asta.

Keenan a ridicat din sprâncene.

— Ba nu e. Eşti îndrăgostit de ea încă din seara aia. Bombănelile tale constante când nu ţi-a răspuns la mesaje au fost îndeajuns ca să-mi spună asta.

L-am fixat cu privirea.

— Nu bombăneam întruna.

— Poate. Ideea e că eşti obsedat de ea încă din seara aia. Ai vorbit despre ea încontinuu o săptămână şi niciodată nu ai făcut aşa ceva. Nici măcar cu Desiree – şi cu ea te-ai căsătorit.

— Cea mai proastă decizie din viaţa mea, am mormăit.

— Cel puţin ai ieşit din chestia aia înainte să ajungi sus pe scara corporatistă. Spre deosebire de mine… Eu am fost nevoit să-mi întrerup contractul.

— Şi acum eşti obsedat de muncă, la fel ca mine.

Era o glumă de-a noastră, dar Keenan era pregătit pentru pensie. Mă asigurasem de asta. Investiţiile aduceau un profit constant. Îl adusesem la Annex

când compania era la început, înainte să lucrez acolo. Şi chiar îl pusesem să investească în câteva francize de fast-food.

— Nu, nu sunt ca tine. Sincer, tu ai pierdut visul.

— Visul ăla a fost distrus odată cu corpul meu, nu-ţi aminteşti?

— Nu o să uit niciodată asta. Ce spun e că toată ziua stai aici şi lucrezi din greu, faci bani, dar nu ai o viaţă, nu ai bucurie în suflet. Tipa asta îţi oferă acea bucurie pe care nu am văzut-o niciodată la tine. Chiar dacă e prea devreme, nu înseamnă că nu e real.

— Cred că încă sunt şocat că e real. O să fiu tată.

A încuviinţat.

— Chiar dacă vorbesc urât despre fosta mea soţie, e o mamă bună şi avem nişte copii fantastici. O să fii un tată grozav. Apropo, cum o să decurgă lucrurile? O să se mute aici?

M-am ridicat şi mi-am luat haina din cuier.

— Încă nu am vorbit despre asta, dar presupun că o să se mute aici. Pot să o mut la alt departament al companiei.

— Nu e un plan rău, dar aş vorbi cât mai repede cu ea.

— Încă ne cunoaştem. Mai e timp.

Am ieşit din birou pe hol şi am mers spre lift. I-am făcut cu mâna lui Michael, directorul executiv, când am trecut pe lângă biroul lui, iar el şi-a ridicat sendvişul. Nu am rezistat şi am clătinat din cap. Omul

ieşea foarte rar din birou ca să ia prânzul.

— Apropo, am locuri la Cubs în prima zi, dacă vrei să îi iei pe KJ şi pe Mina, am spus în timp ce ne îndreptam spre locul unde mâncam de obicei.

— Serios? Ar fi grozav. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Am intrat în restaurantul aglomerat şi m-am oprit imediat.

O siluetă pe care nu o mai văzusem de şase ani se îndrepta direct spre mine. Deşi locuiam în acelaşi oraş cu fosta mea soţie, reuşisem să nu mă întâlnesc cu ea până acum.

— Rick.

M-am uitat în sus şi privirea mi s-a întâlnit cu ochii verzi familiari. Ochi în care mă uitasem ore întregi. Ochi pe care-i crezusem când îmi spusese că mă iubea.

Nu era singură. În faţa ei era un cărucior cu un copil înăuntru, iar cel care îmi fusese cel mai bun prieten stătea lângă ea, cu o fetiţă în braţe.

— Desiree. Andy, am spus.

Mi s-au încleştat pumnii. Chiar şi după şapte ani, îmi fierbea sângele în vene când îi vedeam. Trădarea lor mă lovise mai puternic decât orice altceva în viaţă.

— Ce mai faci? a întrebat Desiree, atmosfera fiind din ce în ce mai tensionată.

Am încuviinţat, cu maxilarul încleştat.

— Sunt bine. Arătaţi bine.

Atmosfera era intensă, ciudată şi ştiam că eu eram motivul.

S-au uitat unul la altul – o privire pe care-mi amintesc că am văzut-o de mai multe ori, dar am considerat că nu însemna nimic. Gândul că totul era atât de evident m-a străpuns ca un cuţit în piept, amintindu-mi ce putea să facă dragostea, cum putea să te distrugă pe interior.

— Ce mai faci? a întrebat Andy.

— În mare parte, lucrez.

— Eşti căsătorit? Copii?

Nuanţa plină de speranţă din vocea lui Desiree m-a enervat.

M-am gândit la Natasha şi la copilul nostru, la burta care abia începea să se vadă.

— Nu.

— Dar are unul pe drum, a spus Keenan de lângă mine.

I-am aruncat o privire tăioasă lui Keenan, înainte să mă uit la zâmbetul cu adevărat fericit de pe faţa lui Desiree.

— E minunat!

— E în primul trimestru, aşa că încă nu anunţăm lumea.

M-am uitat la Keenan şi mi-am încleştat maxilarul din cauza atitudinii lui nonşalante.

— Nici nu o să-ţi dai seama când o să vină toamna, a spus Desiree, care deja calculase data

naşterii. Mă bucur pentru tine, Rick! Îţi doresc doar fericire.

— Mulţumesc.

Doar atât am putut să spun în timp ce m-am uitat la verigheta ei. Era atât de diferită de cea pe care i-o dădusem eu!

Mi-a aruncat un zâmbet jenat.

— Ar trebui să plecăm. Mă bucur că te-am revăzut, Rick.

Am încuviinţat scurt, după care i-am văzut trecând pe lângă mine, în bula lor de familie fericită.

Eu şi Keenan ne-am aşezat la masa din spate şi am comandat burbon înainte să plece hostessa. Nu-mi păsa câtuşi de puţin că nu era treaba ei, cineva trebuia să-mi aducă ceva de băut.

— Arătau bine, a spus Keenan, care a ignorat complet furia pe care o simţeam pe chipul meu.

— Ca scoşi din revistă. Nu contează ce au trebuit să facă pentru a ajunge aici şi pe cine sau ce au distrus.

— Relaxează-te, omule!

M-am uitat la el.

— Nu pot să fiu iritat pentru că e fericită?

— Au trecut şapte ani, mi-a amintit el.

Asta nu a ajutat. Toţi cei şapte ani nu făcuseră decât să amplifice furia, iar când i-am văzut împreună, s-o scoată la suprafaţă. Au scos la suprafaţă amintirile, durerea şi furia.

— Ştiu. Dar să îi văd aşa? Căsătoriţi, cu copii? Să îi văd fericiţi şi îndrăgostiţi, ştiind ce au făcut ca să ajungă aici? Cum m-au trădat? Cum m-au tot minţit? De ce am fost victima şi tot eu sunt lovit acum?

— Înţeleg, omule, dar nu poţi să păstrezi negativitatea asta în tine. Doar o să te dea peste cap. Ai o iubită foarte tare şi un copil pe drum. La naiba cu ei! Renunţă la toate chestiile astea şi aminteşte-ţi ce ai!

— Ce am? O femeie pe care abia o cunosc şi pe care am lăsat-o însărcinată pentru că gândeam cu penisul.

Keenan a lovit în masă.

— Nu face asta! Nu o discredita doar pentru că încă eşti furios pe fosta soţie. Ştiu că nu simţi asta.

Avea dreptate. Lăsam furia să-mi calce în picioare sentimentele pentru Natasha. Nu vorbeam serios, chiar deloc, dar gura mea tot spunea prostii.

Natasha era o gură de aer proaspăt. Curioasă, bizară, dulce, spirituală şi atât de diferită de Desiree în toate modurile bune. În toate modurile perfecte. Şi era însărcinată cu copilul meu. Copilul *meu.*

— Nu am vrut să zic…

Am inspirat, dar asta nu a calmat tumultul din mine.

Era copilul meu, nu?

— Ştiu asta, dar ai nevoie de o palmă peste cap pentru că ai zis aşa ceva. Ea nu e Desiree, aşa că nu încerca să o pui în aceeaşi oală!

Am încuviinţat, dar chiar şi atunci îndoiala a început să se strecoare în mintea mea. Pieptul mi s-a încordat şi am început să dau din picior.

Mi-a sunat telefonul şi am răspuns fără să mă uit la număr.

— Bună, am zis eu tăios.

A urmat o pauză şi mă pregăteam să închid când de la celălalt capăt s-a auzit o voce mătăsoasă.

— Bună. Îl caut pe iubitul meu, Richard. L-ai văzut cumva? a zis Natasha.

Am expirat şi am simţit cum corpul mi se relaxează.

— Îmi pare rău.

Şi nu mă refeream numai la tonul cu care răspunsesem la telefon, ci şi la cuvintele pline de venin pe care le spusesem despre ea, fiind furios pe fosta soţie.

— Vrei să-mi spui ce te-a enervat?

— Nu neapărat.

— Bun, hai să încercăm din nou! Care e problema? Ce s-a întâmplat? Şi nu schimba subiectul!

Era enervant când făcea asta, când mă forţa să îi spun lucruri despre care nu voiam să vorbesc, dar o făceam. Mereu. Pentru că întreba şi era perspicace. Era greu să-i ascund ceva. Era tenace în încercarea de a mă cunoaşte.

Era înfricoşător să mă deschid, dar nu puteam să nu-i spun anumite lucruri.

Nici măcar pe cele mai dureroase.

Nici măcar când eram în mijlocul unui restaurant, la prânz. Pereţii din jurul mesei erau înalţi, de aproape doi metri, aşa că m-am băgat într-un colţ, vorbind încet.

— E... M-am... M-am întâlnit cu Desiree şi Andy.

— Şi ei sunt...

Am clipit, dându-mi seama de eroarea pe care o făcusem. Nu îi spusesem niciodată numele lor.

— Fosta mea soţie şi fostul meu prieten.

— Ah!

Îi spusesem ce se întâmplase, dar o explicaţie scurtă despre felul în care explodase mariajul meu nu făcea dreptate emoţiilor.

— Mda, deci prânzul nu e foarte reuşit.

— Erau împreună.

Era o afirmaţie, ca şi cum punea piesele cap la cap.

— Da.

— După toţi anii ăştia.

— Cu doi copii, am detaliat eu.

— Cred că asta a durut, a spus ea încet, declanşându-mi o durere în piept.

— Da şi nu. Am suferit din cauza amintirilor dureroase, a faptului că m-am oferit complet unei persoane doar ca să fiu trădat de cei mai apropiaţi oameni. Şi din cauză că i-am văzut fericiţi când eu încă sunt pierdut după tot ce s-a întâmplat.

Cumva, să vorbesc despre ce s-a întâmplat a eliberat din tensiune şi am simţit că presiunea care creştea în mine se scurgea dintr-o valvă nevăzută.

Keenan a arătat spre meniu când a venit chelnerul şi am încuviinţat când a arătat spre sendvişul pe care îl comandam des.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? am întrebat.

Nu ar fi trebuit să-mi mulţumească, nu după felul în care mă purtam.

— Pentru că mi-ai zis. Ştiu că ţi-e greu.

Şi m-am simţit ca un rahat pentru că mi-am permis să spun, chiar să gândesc anumite lucruri despre ea, chiar şi pentru o fracţiune de secundă.

Natasha nu era Desiree şi nu-mi dăduse niciun motiv să nu am încredere în ea.

— I-am prins împreună în pat. În patul nostru, am spus, deschizându-mă şi mai mult.

Cu fiecare cuvânt, presiunea dispărea din ce în ce mai mult.

— Probabil a fost groaznic să vezi aşa ceva.

— Terminaseră cu *asta.* Se auzeau voci din dormitor, iar când am ajuns acolo, i-am auzit vorbind despre un viitor împreună, unul care nu mă implica. În clipa aia am intrat şi le-am spus că se poate rezolva. Ce a durut mai mult a fost lipsa de fanfară. A fost uşor pentru ea să plece, să o ia de la început, dar pentru mine nu a fost. M-am îngropat în muncă şi am

încercat să uit, dar durerea nu a dispărut niciodată.

Era eliberator să-i spun, să împărtăşesc cu ea câteva dintre părţile mele mai întunecate.

— De ce te deranjează aşa de mult? a întrebat ea. Îmi dau seama că eşti supărat, se simte în vocea ta.

De ce mă deranja? Nici măcar eu nu eram sigur.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund.

— Mai eşti îndrăgostit de ea?

În vocea ei s-a auzit un tremur care nu mi-a plăcut deloc.

— Nu, am zis eu forţat.

Lăsasem acel sentiment să moară acum mult timp.

— Atunci ce e? De ce te afectează atât de mult faptul că ai văzut-o?

Pe măsură ce insista, mi-am dat seama că avea nevoie să ştie la fel de mult pe cât aveam eu nevoie să-i spun, deşi nu voiam.

— Pentru că erau cei doi oameni pe care îi iubeam cel mai mult pe lume, oameni despre care credeam că mă iubeau, dar nu o făceau.

S-a aşternut tăcerea.

— Durerea aia o să fie mereu acolo când te gândeşti la ea, dar nu poţi s-o laşi să te controleze. Nu-i da putere!

Oare putea să fie mai bună de atât?

— Mulţumesc. Cu ce te pot ajuta, doctor Cates?

A chicotit şi, dacă ar fi fost în faţa mea, ştiu că şi-

ar fi dat ochii peste cap.

— Voiam doar să-ţi spun că mi-e dor de tine.

— M-ai sunat doar ca să-mi spui asta? am întrebat, simţind o căldură în piept.

— Şi voiam să-ţi aud vocea.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Şi mie mi-e dor de tine. Mai mult decât îţi poţi imagina.

„Mai mult chiar decât pot eu să înţeleg”.

Întâlnirea cu Natasha mi-a schimbat viaţa. Încet-încet, deveneam cineva nou alături de ea.

Acum problema era să nu stric lucrurile.

Capitolul 11

Natasha

Săptămâni întregi, am auzit cuvinte şoptite şi teorii. Jenna îmi spusese câteva dintre zvonurile care circulau în partea ei de clădire. Am încercat să nu mă las afectată, dar, de fiecare dată când apărea Richard, nu-i păsa cine vedea că suntem afectuoşi. Asta anula toate eforturile mele de a părea profesionistă.

Am simţit însă o schimbare în relaţia mea cu el. Richard de la muncă, vicepreşedintele, era serios şi rigid, în timp ce iubitul meu era iubitor şi atent. Problema era că vicepreşedintele devenea din ce în ce mai prezent în fiecare săptămână.

La începutul săptămânii, îi trimisesem memeurile noastre favorite cu Baby Yoda şi de două ori nu mi-a răspuns. Într-o seară, chiar n-am vorbit la telefon. Nu era ca şi cum conversaţiile noastre la telefon erau lungi. Uneori, durau doar câteva minute, dar îmi ajungea să-i aud vocea.

Simţeam că ne aflam în puncte diferite, dar am pus asta pe seama distanţei dintre noi.

— Natasha, am auzit bine, Richard o să vină azi? a întrebat Marjorie, care a apărut lângă biroul meu.

Marjorie era o persoană pe care o întâlneam doar în sala de mese sau la baie ori poate la şedinţe, dar începuse să-şi facă apariţia din ce în ce mai mult. Deja mă enerva şi începeam să înţeleg de ce Richard era frustrat de ea. Părea să-şi dorească să ne prindă pe mine sau pe cineva din departamentul meu făcând ceva rău ca să mă pârască.

Ca un vecin mult prea gălăgios, era mereu cu ochii pe mine.

Am scrâşnit din dinţi înainte să-mi întorc scaunul şi să mă uit la ea.

— Aşa e.

— Ştiai că e împotriva politicii companiei să ai relaţii cu un subordonat?

Am rămas perplexă când am înţeles, în sfârşit, interesul ei.

— Da, sunt conştientă de asta.

— Şi ştii care e sancţiunea?

Mă ameninţa? M-am ridicat şi, din păcate, nu puteam să fim ochi în ochi.

— Poftim?

— Natasha! s-a auzit vocea lui Richard, care se îndrepta spre noi, având privirea fixată asupra lui Marjorie.

— Bună, Richard, a spus Marjorie, cu un uşor tremur în voce.

— Marjorie, ce te aduce la Natasha? a întrebat el.

Mi-am dat seama din felul în care-i era încordat maxilarul că era gata să ţipe la ea.

— E doar o discuţie prietenească.

Am pufnit, iar Richard s-a uitat la mine.

— Azi nu e timp pentru discuţii prieteneşti. Natasha a întârziat deja la întâlnirea noastră.

Mi-am luat laptopul şi dosarele de care aveam nevoie şi am ocolit-o pe Marjorie. Nu a avut niciun răspuns. Probabil era prea ruşinată de faptul că aproape fusese prinsă încercând să mă intimideze.

— Mulţumesc, am zis eu când s-a închis uşa.

— O să-mi spui despre ce a fost vorba?

Am luat loc şi mi-am deschis laptopul.

— Doar Marjorie care se poartă ca Marjorie.

Dacă avea impresia că mă putea ameninţa, atunci nu mă cunoştea. Richard era vicepreşedintele şi nu aveam de gând să-mi pierd locul de muncă doar pentru că aveam o relaţie cu el, indiferent ce credea ea.

— Doar atât?

Am încuviinţat.

— Deja am strâns declaraţiile de profit şi de pierderi de anul trecut şi cred că am găsit un mod ca să facem mai multe investiţii bune cu bugetul pe care-l avem fără să fie prea afectată compania.

M-a privit o clipă, după care s-a aşezat lângă mine.

— Spune-mi mai multe!

Am petrecut următoarele ore punând planul la cale. Mai erau doar câteva săptămâni până la întâlnirea lui, când avea să prezinte tot ce strânseserăm noi.

Am plecat de la birou după ce plecase toată lumea. Era ciudat să fiu acolo singură cu el.

M-a luat de talie şi m-a sărutat pe gât.

— Ce lucruri ţi-aş face acum…

Am chicotit, după care mi-a ghiorţăit stomacul, făcându-ne pe amândoi să râdem.

— Presupun că mai întâi ar trebui să le aduc nişte mâncare fetelor mele.

Ne-am întors la mine acasă şi, înainte să înceapă să caute un restaurant, am început să scot ingrediente din frigider. Eram hotărâtă să gătesc.

Se schimbaseră multe lucruri în mine din cauza sarcinii şi ameţeam dacă nu mâncam la câteva ore, chiar şi numai nişte biscuiţi.

Fusese o lecţie învăţată când eu şi Jenna eram la

magazinul alimentar. Inima începuse să-mi bată cu putere şi mâinile îmi tremurau, după care camera începuse să se rotească.

Slavă Domnului că Jenna m-a prins înainte să cad! Trebuia să-i spun asta doctoriţei mele la următorul control.

— Eşti bine? m-a întrebat Richard.

Fusesem atât de concentrată la sarcină şi la întâlnirea noastră, încât uitasem să mănânc. Mâinile îmi vibrau şi inima îmi bătea cu putere în piept. M-am şters pe prosop şi m-am dus la masa din bucătărie, Richard fiind în spatele meu.

— Natasha, care e problema?

S-a aplecat în faţa mea, încruntat, şi şi-a aşezat mâinile pe genunchii mei.

Am închis ochii şi l-am apucat de umeri, rugându-mă să nu leşin.

— Iubito, mă sperii!

Orbeşte, m-am întins după biscuiţii săraţi de pe masă şi am băgat unul în gură. Richard a părut să înţeleagă şi a scos un Sprite din frigider, l-a deschis şi mi l-a dat. Am luat câteva guri lacome şi apoi am devorat alt biscuit şi încă unul. Deja la al cincilea şi după o jumătate de cutie de suc, tremuratul începuse să dispară.

— Sunt bine, doar că am uitat să iau o gustare, l-am asigurat. Şi chiar eram bine… oarecum. Sunt doar alte efecte secundare minunate ale faptului că în mine

creşte un om.

Mi-a dat la o parte părul de pe faţă.

— Eşti sigură?

— Da.

— I-ai spus doctoriţei tale despre asta?

L-am strâns de mâini.

— O să merg la ea marţi. Nu aveau loc vineri.

Am mâncat încă un biscuit.

Dacă simptomele aveau să continue pe tot parcursul sarcinii, chiar trebuia să mă asigur că am gustări la mine tot timpul.

— O să comand cina, a spus când şi-a scos telefonul şi a scanat opţiunile.

— Nu, pot să termin. Nu putem să tot ieşim pentru fiecare masă, i-am spus în timp ce am continuat să tai legume. Căutasem reţete toată săptămâna şi eram încântată să o încerc pe cea cu vită mexicană tocată.

— Nu merită dacă o să leşini. Şi de ce nu?

Richard era regele mâncării comandate şi al serviciilor de livrare, dar nu era ceva cu care eu să fiu obişnuită. Cu toate astea, am descoperit că era un maestru în tăiatul cepei. Atunci mi-a spus că mama lui fusese bucătăreasă la un restaurant din orăşelul în care crescuse şi îl învăţase să facă mai multe lucruri în bucătărie.

— Pentru că îmi creşte burta în fiecare zi şi asta înseamnă mai multe calorii decât am nevoie. În plus,

îmi place să gătesc.

— Nu mă deranjează să gătesc, a spus el, ceea ce mi s-a părut surprinzător.

— Dar nu o faci niciodată. Interesant!

A ridicat din umeri.

— Tatălui meu nu-i plăcea să stau în bucătărie cu mama şi cu sora mea şi deseori mă chema afară ca să-l ajut să taie lemne sau la alte sarcini mai *masculine.*

— De ce făcea asta?

Era altă piesă din puzzle-ul Richard.

— Pentru că eram băiat. Se aştepta ca fiul lui să fie bărbat şi să lase femeile să se ocupe de sarcinile mai uşoare. Tata nu e chiar cel mai deschis când vine vorba de emoţiile lui.

— Pe el l-ai moştenit.

A clătinat din cap şi m-a tras mai aproape, sărutându-mă pe frunte.

— În comparaţie cu el, sunt o carte deschisă.

— Vorbeşte-mi despre sora ta, i-am zis.

Sperasem că avea să îmi vorbească despre familia lui, dar era foarte greu să scot informaţii de la el.

— Nu vorbeşti prea mult despre familia ta, dar simt că ea e cel mai sigur subiect.

— Susie e o lesbiană care îşi trăieşte visurile cu partenera ei în California, departe de privirile părinţilor noştri, a spus el.

— Asta e cea mai simplă explicaţie pe care am auzit-o vreodată.

A ridicat din umeri.

— Este o pediatră care s-a îndrăgostit de una dintre asistentele ei.

— Cât de scandalos!

— Chiar a fost. Suz mi-a spus adevărul despre ea când avea 15 ani. Ştia de atunci, dar le-a spus părinţilor noştri abia în colegiu.

— Eraţi apropiaţi atunci? am întrebat.

A încuviinţat.

— Da, dar trebuie să recunosc că, atunci când am plecat la colegiu, nu m-am prea priceput să ţin legătura. Apoi ea s-a dus la colegiu şi la şcoala de medicină, după care m-am trezit că trăieşte în cealaltă parte a ţării.

Am mai luat o gură de Sprite.

— Vorbiţi?

— Datorită conversaţiilor video, chiar ne-am mai apropiat de când… ei bine, de când am divorţat.

A ridicat cartea pe care o citeam, una din care aflam la ce să te aştepţi când eşti însărcinată. După ce trecuse şocul iniţial, voiam să ştiu cât mai multe despre ce se întâmpla în corpul meu. Mai ales când puteau să se oprească unele simptome.

A răsfoit paginile, oprindu-se la cea marcată cu un post-it.

— Copilul tău e de mărimea unei căpşune, a citit el. Privirile ni s-au întâlnit şi mi-am muşcat buza de jos. O să avem o fată.

— Serios?

Devenise gluma noastră, dar în secret speram că avea dreptate.

A încuviinţat, încrezător în afirmaţia lui.

— O mică prinţesă care o să-şi adore tatăl.

— Ei bine, doar ca să te contrazic, o să spun că o să avem un băiat.

— Un băiat după ce avem o fetiţă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Câţi copii crezi că o să avem?

Mi-a zâmbit.

— Cel puţin…

I s-a auzit telefonul, lucru care se întâmpla din ce în ce mai des în ultimul timp. S-a strâmbat şi s-a scuzat ca să răspundă. Cât era distras, am putut să continui să gătesc şi să evit altă comandă de mâncare.

Capitolul 12

Richard
Sfârşitul lunii martie

Ar fi trebuit să rămân la birou.

Trebuia să fiu într-o şedinţă cu Michael despre lansarea de luna următoare.

Dar, în schimb, eram unde voiam vă fiu, deşi sprânceana ridicată şi buzele ţuguiate m-au atins uşor. Natasha încă lucra, iar eu nici măcar nu eram

acolo pentru proiectul în care eram implicaţi amândoi.

— În cei cinci ani de când lucrez aici, cred că nu ai venit nici măcar pentru o vizită, dar în ultima lună şi jumătate ai venit de cinci ori, a zis ea înainte să se ridice. Mi se pare că am parte de atenţie specială, pentru că Nina nu te vedea atât de des. Şi dacă o să dai vina pe departamentul ei, o să te lovesc.

Fusesem la birou de foarte multe ori, dar era ciudat că nu o văzusem şi nu o observasem niciodată. Dacă nu ar fi participat la întâlnirea aia, oare aş fi observat-o?

— Nu, te învinovăţesc pe tine.

Şi-a dat ochii peste cap, zâmbind.

— Nemernicule!

Am tras-o de încheietură şi s-a lovit de pieptul meu.

— Richard, a şoptit ea în timp ce se uita în jur.

Nu-mi păsa cine vedea sau cine afla. Natasha era a mea.

— Până miercuri, deja o să ard după atingerea ta. Când vine ziua de vineri, nu mai suport să fiu departe de tine.

Voiam să fiu lângă ea tot timpul. Distanţa începea să mă afecteze.

— Mai sunt două ore până când începe weekendul, a spus ea, crezând că asta urma să mă oprească, dar nu a avut niciun efect.

— Şi tu ai lucrat deja 40 de ore, i-am zis, asigurând-o că eram atent.

— De unde ştii?

I-am zâmbit.

— Iubito, sunt vicepreşedintele, ştiu tot. În plus, chiar am venit să te iau.

— Să mă iei?

— Tocmai am încheiat o şedinţă cu Derek de la achiziţii şi voiam să te duc în Chicago.

— Chicago?

— Mâine am o conferinţă telefonică pe care nu pot s-o ratez şi ceva de lucru.

Nu am suportat licărirea de dezamăgire din ochii ei înainte să-şi mute privirea.

— De ce nu ai stat acolo ca să lucrezi, după care să vii după ce termini?

„Pentru că sunt dependent de tine”.

— Voiam să te văd şi, dacă mă întorceam, probabil nu aş fi putut să mă rup de calculator, pentru că nu eşti acolo ca să-ţi aud cântecul de sirenă şi să mă tragi înapoi.

— Cântecul meu de sirenă zici?

— Ca de sirenă.

— Care aduce toţi băieţii la mine? a întrebat cu acel zâmbet sexy pe buze pe care-l iubeam atât de mult.

— Cu siguranţă îi aduce pe băieţii mei.

— Hey, sexy, ce faci aici? a întrebat Jenna, care a

apărut pe uşa deschisă a sălii de mese.

— O iau pe Natasha. Tu ce faci aici?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Probabil lucrez, dar uneori chiar nu ştiu dacă o fac.

— Ai face bine să-ţi dai seama înainte să observe şeful tău, am replicat eu râzând.

— Singurul lucru pe care-l observă e dacă violez vreo politică arbitrară de la birou, de care nu-i pasă nimănui şi pe care toată lumea o încalcă, inclusiv şeful ei.

Deşi apreciam regulile şi ordinea, acestea nu erau niciodată atât de bătute în cuie aşa cum le înţelegea Marjorie. Moralul compartimentului ei era scăzut şi trebuia să investighez acest lucru. Ultimul lucru pe care-l voiam era să pierd angajaţi buni din cauza unui management prost.

Ştiam că Natasha nu era încântată ca toţi cei de la muncă să afle despre noi şi mă întrebam cât de vinovată era Marjorie pentru asta.

Să o rup pe Natasha de birou a fost aproape la fel de rău precum a mă rupe pe mine de al meu, dar, cu ajutorul Jennei, am reuşit să o duc la maşină şi am văzut schimbul de priviri dintre ele. Jenna a făcut ochii mari şi apoi s-a uitat spre mine, dar Natasha a clătinat încet din cap. A fost ciudat.

— Ce e? am întrebat.

Eu şi Jenna ne-am uitat la Natasha, care şi-a privit

prietena cea mai bună.

— Nu e nimic, a spus ea, înainte să se aşeze pe scaunul din dreapta şoferului.

Am făcut un schimb de priviri cu Jenna, unul care nu a dat nimic de gol, după care m-am urcat în maşină. Interacţiunea nu mi-a picat bine, iar în drumul spre apartamentul ei, aveam diverse scenarii în minte.

Ultima persoană care ascunsese ceva de mine fusese prietenul meu cel mai bun şi făcuse asta ani întregi. Ce ascundea Natasha de mine?

Când am ajuns în apartamentul ei, am văzut-o scoţând o geantă pentru haine, aceeaşi pe care o adusese când venise în vizită. A început să o umple cu haine şi cu obiectele necesare de care avea nevoie.

Am reuşit să-mi ţin mâinile departe de ea, dar, când i-am observat curbura abdomenului, nimic nu a putut să mă ţină departe. M-am dus în spatele ei şi am cuprins-o în braţe, aşezându-mi o mână pe burta ei.

Era atât de mică în braţele mele! Când nu purta tocuri, era cu aproape 30 de centimetri mai mică decât mine şi trebuia să recunosc că adoram felul în care braţele mele o învăluiau.

— Bună, a spus ea cu un zâmbet mic la atacul meu subit.

Eu doar am mormăit în timp ce o ţineam în braţe, mângâindu-i burta cu degetul mare în timp ce am sărutat-o pe gât. Schimbarea corpului ei în numai

câteva săptămâni era incredibilă. În şase săptămâni, trecuse de la un abdomen plat la o curbă drăguţă, care era dovada copilului nostru.

— Cum te simţi? am întrebat-o, lipindu-mi buzele de tâmpla ei.

— Nu rău. Acum, când sunt în al doilea trimestru, sper că o să-mi iau rămas-bun de la epuizarea asta.

Peste câteva minute, eram în maşina mea şi pe drum. Nu era plăcut să bat tot drumul într-o singură zi, dar aveam să o fac doar ca să petrec mai mult timp cu ea.

Nu eram departe de Indianapolis când Natasha a devenit tăcută. Când m-am uitat la ea, am văzut că avea ochii închişi şi buzele întredeschise. Se părea că mai trebuia să aştepte puţin pentru ca epuizarea să dispară.

I-am mai aruncat o privire şi i-am observat cearcănele de la ochi. Părea cumva mai mică şi mai palidă. De ce nu observasem asta mai devreme?

Ştiam că sarcina o lăsa fără energie, iar din clipa în care ajungea acasă dormea, dar şi că nu reuşea să ţină mâncarea în stomac. Însă felul în care arăta îmi spunea că mai era şi altceva. Ori asta, ori pur şi simplu nu observasem cât o afectase sarcina. Nu era ceva la care să mă fi gândit prea mult şi nu o vedeam zilnic ca să ştiu.

Am simţit un nod în gât şi mi-am dat seama cât de mult voiam să am grijă de femeia asta – femeia asta,

care îmi oferea un dar pe care nu credeam că aveam să-l trăiesc vreodată.

Nu ştiam care era răspunsul la problema noastră, dar aveam să aflu.

Mereu era câte un post liber la sediul din Chicago. M-am gândit că putea deveni asistenta mea personală, dar asta era mai mult o fantezie decât realitate.

Dacă se muta în Chicago, nici măcar nu mai trebuia să lucreze după ce năştea. Puteam să cumpărăm un apartament cu trei dormitoare sau chiar unul cu patru pentru viitorii copii. Astfel, încă păstram un birou acasă.

Speram că avea să-i placă asta, să-i placă Chicago, pentru că nu suportam să fim despărţiţi, chiar şi după numai şase săptămâni.

Când era aproape, mă cuprindea o senzaţie de calm. O pace pe care nu o mai simţisem de foarte mult timp. Poate că avea dreptate Keenan. Poate că între noi era mult mai mult decât înţelegeam.

Din clipa în care am întâlnit-o, am ştiut că era diferită. Era mai mult din tot şi o voiam pe toată.

Dintr-odată, îmi era greu să respir. Aproape că a trebuit să trag pe dreapta din cauza durerii din piept.

Era o durere pe care o cunoscusem ani întregi, care îşi arătase chipul urât, amintindu-mi ce puteau face acele gânduri. Acele sentimente care odată mă distruseseră creşteau din nou pentru ea.

Şi asta mă speria.

Nu puteam s-o fac. Nu puteam să-i dau genul ăsta de putere asupra mea.

Nu aveam s-o fac.

Atunci am simţit-o. Prima barieră care s-a aşezat la locul ei, protejându-mi inima ca să nu simt din nou acea durere.

Capitolul 13

Natasha

Era o senzaţie ciudată în aer când m-am trezit, cu puţin înainte să ajungem în centrul oraşului Chicago. Ca şi cum fusese ridicat un perete invizibil între noi, împărţind maşina în două. Nu fusese acolo înainte, iar apariţia lui era o prevestire care mă durea.

— De ce nu te duci să te culci puţin? a spus Richard după ce am intrat în apartament.

— Tocmai m-am trezit.

A încuviinţat.

— Ce ai vrea la cină?

Mi-am dat părul după ureche, încruntându-mă. Nu-mi plăcea distanţa din privirea lui, dar ce mă speria era distanţa fizică pe care o punea între noi. Nu era acelaşi bărbat care apăruse la mine în birou acum câteva ore. Ce se întâmplase cât dormisem?

— Paste. E bine?

A încuviinţat şi a intrat în bucătărie, îndreptându-

se spre sertarul cu meniuri.

— E un restaurant italienesc bun.

L-am privit în timp ce le răsfoia, concentrându-se până ce a găsit ce căuta. Mi-a dat meniul, apoi şi-a îndreptat atenţia spre telefon.

M-am uitat la meniu. Nişte paste cu ricotta sunau bine. Cu nişte salată, grisine şi tiramisu la desert.

— Tu ştii ce vrei? l-am întrebat.

A încuviinţat şi a întors telefonul spre mine, arătându-mi meniul online.

— Mi-am plasat deja comanda. Tu ce vrei?

I-am spus, ştiind că nu puteam mânca nici măcar jumătate, dar pastele mereu erau bune de mâncat şi a doua zi.

— 30–45 de minute, a spus înainte să o ia spre dormitor.

Atmosfera era tensionată între noi şi nu înţelegeam de ce. L-am urmărit când şi-a schimbat hainele şi am admirat modul în care i se mişcau muşchii. În tot acest timp, am tânjit ca distanţa dintre noi să dispară.

Abia m-a privit când a trecut pe lângă mine. L-am prins de braţ şi l-am oprit.

— Eşti bine?

— Da.

M-a tras aproape, dar nu era îmbrăţişarea caldă cu care eram obişnuită. Era rigid, iar sărutul pe frunte a fost mecanic.

— O să fiu în birou.

Dar lucrurile nu erau în regulă. Practic, am mâncat singură şi m-am dus la culcare singură. Când m-am trezit la miezul nopţii, uşa de la balcon era deschisă, iar el stătea afară, uitându-se spre întunecimea lacului. Luna plină se reflecta în suprafaţa sticloasă, iar în depărtare licăreau lumini.

— Hei, i-am spus eu când am ieşit afară.

A tresărit, uitându-se în direcţia mea.

— Hei!

— Ce faci aici?

M-am aşezat în faţa lui, încercând să nu tremur.

S-a încruntat şi a desfăcut pătura din jurul lui, făcându-mi semn să vin spre el. Când mi-am încolăcit picioarele pe şoldurile lui şi mi-am odihnit mâinile pe pieptul lui, am primit un mormăit înainte să înfăşoare pătura în jurul meu.

— Nu ar trebui să fii aici. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru, am zis în timp ce l-am mângâiat pe gât. De când stai aici?

A clătinat din cap.

— Nu sunt sigur.

Mi-am mutat mâinile spre urechile lui şi am scâncit când am văzut cât de reci erau, aşa că le-am acoperit cu palmele ca să le încălzesc.

M-a strâns şi mai tare în braţe şi a oftat când şi-a rezemat capul pe mine.

— O să-mi spui care e problema?

— Eu doar… m-am blocat în mintea mea. Îmi pare rău.

— E în regulă, l-am asigurat eu.

Deşi îmi dădeam seama că nu era deloc în regulă. Ceva îl zguduise şi poate că totul era numai o luptă interioară, dar îmi dădeam seama că nu avea să fie bine dacă îl presam să vorbească.

Oricare era subiectul, era ceva ce trebuia să rezolve în propriul său ritm. Deşi nu-mi plăcea asta, m-am simţit ceva mai bine gândindu-mă la comportamentul lui, deşi nu eram de acord cu modul în care m-a dat la o parte. Aveam să-l tachinez pe tema asta.

L-am tras spre mine ca să-i găsesc ochii în lumina lunii. Străluceau albaştri chiar şi în lumina slabă. Avea fruntea ridată şi i-am netezit liniile. Era atât de chipeş! De fiecare dată când îl priveam, eram uimită că era al meu.

— Doar să nu uiţi de mine.

S-a încruntat din nou, iar de data asta a părut trist.

— Nu aş putea să uit de tine niciodată tot restul vieţii mele.

Inima mi-a tresărit şi am micşorat distanţa dintre noi lipindu-mi buzele uşor de ale lui. Ceva a vibrat în pieptul lui. Mâinile i s-au mişcat pe spate, spre coapse, alunecându-mi peste genunchi şi spre tivul tricoului

lui pe care-l purtam.

— Îmi place cât de mică pari în tricoul meu, mi-a şoptit pe buze, în timp ce mă mângâia pe fund.

S-a întins ca să mă sărute, limba lui atingând-o pe a mea. Un alt geamăt a vibrat în pieptul lui şi m-a ţinut şi mai strâns în poală, penisul lui tare frecându-se de clitorisul meu.

Am inspirat adânc şi mi-am rotit şoldurile, lipită de el. Fiecare mişcare mă făcea să-i gem în gură.

Mâinile mi-au alunecat între noi, apoi în pantaloni. A tresărit când mi-am înfăşurat degetele în jurul lui şi m-a muşcat de gât când l-am scos afară. M-am ridicat uşor şi mi-am dat chiloţii la o parte.

Privirile ni s-au intersectat, iar el şi-a despărţit buzele când m-am afundat pe el. A fost nevoie de câteva încercări înainte să-l pot cuprinde cu totul jos.

— La naiba, a mormăit el, în timp ce şi-a ridicat şoldurile.

M-a ţinut strâns la piept, în timp ce mă ridicam uşor în sus, apoi mă lăsam din nou în jos, în întâmpinarea penetrărilor lui.

Era lent şi senzual şi am simţit din nou conexiunea noastră.

M-a ţinut cu o mână şi a început să mă pătrundă mai puternic şi mai repede. Buzele ne erau apropiate şi respiram unul în celălalt.

A mormăit din nou când şi-a îngropat capul în gâtul meu, mâna fiindu-i prinsă în părul meu şi

trăgându-mi capul pe spate, în timp ce mă lingea, mă săruta şi mă muşca uşor, pe măsură ce ritmul devenea mai intens.

— Natasha, a şoptit înainte să scoată un sunet sugrumat.

Şi-a ridicat şoldurile şi m-a tras în jos, până ce nu mai fost niciun spaţiu între noi.

Am simţit fiecare tresărire când s-a golit în mine. Mi-am odihnit capul pe umărul lui când s-a relaxat. M-a sărutat uşor pe obraz şi pe gât.

— Îmi pare rău, a şoptit el.

— E în regulă, doar… vorbeşte cu mine.

A clătinat din cap şi, când am încercat să mă ridic, m-a ţinut strâns.

— Nu încă.

M-am întins şi l-am mângâiat pe obraz.

— Bine.

Am stat aşa un timp, atât de mult încât am fost de trezită de mişcarea lui Richard când s-a ridicat. M-a ţinut aproape în timp ce mă ducea înăuntru şi m-a aşezat pe pat, unde am adormit la loc.

— A venit cina, am zis.

Nu am primit niciun răspuns, aşa că m-am dus în biroul lui şi m-am rezemat de tocul uşii, în timp ce aşteptam să-şi ridice privirea din calculator.

Oricât de mult îmi plăcea să vin la el, nu îmi convenea să îl văd doar pentru o partidă scurtă pe

balcon sau dimineaţa. Din păcate, aşa fuseseră lucrurile de când veniserăm vineri.

Toată ziua de sâmbătă a stat închis în biroul lui, în timp ce eu stăteam pe canapea şi mă uitam singură la filmele de pe Annex. Nu era foarte diferit faţă de ce aş fi făcut acasă, dar aş fi preferat să fiu lipită de el în timp ce ne uitam la filme. Doar ca să-l simt aproape.

Pe la prânz a ieşit puţin şi a mâncat ceva. M-a sărutat repede, după care a dispărut iar ore întregi.

La ora 17.00, mă uitam deja peste meniuri şi îl întrebam ce vrea să comand.

— Domnule Bennett, ţi se răceşte mâncarea, am spus după zece minute în care m-a ignorat după ce l-am chemat la masă pentru că venise mâncarea.

— Nu-mi zice aşa! a spus el rece.

M-am îndreptat la auzul tonului său.

— Poftim?

Weekendul mă găsise cu multe stări, cu suişuri şi coborâşuri, şi eram pregătită pentru o discuţie dacă era nevoie.

Maxilarul i s-a încordat şi s-a întors spre mine.

— Dacă îmi mai spui aşa, o să mă exciţi, o să ţi-o trag lipită de perete, nu o să mă opresc până când nu o să tot termini pe penisul meu şi nu o să mai fii în stare să stai în picioare când termin.

Am oftat uşurată.

— Nu o să te ajute să-ţi verşi frustrările pe mine.

S-a rezemat de scaun şi şi-a plimbat mâinile peste

faţă.

— Ar trebui să mă duc la sală.

Am clătinat din cap şi m-am dus la el.

— Ar trebui să închizi calculatorul şi să vii să mănânci. Să petreci puţin timp cu iubita ta.

S-a aplecat şi şi-a odihnit capul pe burta mea mică. Era unul dintre acele momente în care ştiam că, orice s-ar fi întâmplat, avea nevoie de mine. Chiar numai ca să-mi plimb degetele prin părul lui. O mică alinare, dar care părea îndeajuns să îl calmeze.

S-a ridicat şi m-a sărutat repede pe buze, după care m-a luat de mână şi m-a tras spre bucătărie.

— Haide! Fetiţa mea spune că îi e foame.

— Îhî, văd cum merge treaba. Eu te rog şi sunt ameninţată cu sex fierbinte, alimentat de frustrare, dar când îţi cere fiul tău, te ridici de pe scaun într-o fracţiune de secundă.

Privirea i s-a îmblânzit în sfârşit, la fel linia gurii, iar umerii i s-au relaxat puţin.

— E sarcina mea să-mi hrănesc fetele.

Atmosfera a fost mai puţin tensionată când am mâncat. A părut să se relaxeze în timp ce mânca preparatele de la Gino’s East. Acum se găseau şi în secţiunea de alimente congelate de la magazin, dar nimic nu se compara cu o pizza proaspătă de la Gino’s.

— Deci fotbalul a fost visul tău şi, din păcate, a fost distrus devreme, am spus eu, în încercarea de a

afla mai multe despre bărbatul care îmi furase inima, în ciuda personalităţii lui iritante din ultimul timp.

— Corect.

M-am năpustit asupra feliei mele, practic salivând. Foamea preluase controlul. Trecuseră săptămâni întregi de când nu îmi fusese atât de foame.

— Şi apoi ţi-ai luat o diplomă în Finanţe şi a urmat masteratul.

— Da.

— A fost scopul tău să devii vicepreşedinte la finanţe?

A clătinat din cap, după care a luat o bucată de pepperoni din farfuria mea. I-am aruncat ceea ce eram sigură că era privirea „spune-mi că nu ai furat pepperoni de la o femeie însărcinată” şi în schimb nu am primit decât un zâmbet jucăuş.

Păcat că nu puteam să beau bere. Nimic nu mergea mai bine cu o pizza din Chicago.

— Nu eram sigur ce voiam să fac. Mă pricepeam la cifre, era ceva ce aducea bani, aşa că a părut opţiunea logică.

Ca răspuns, i-am furat ce-i rămăsese din grisine.

— Dacă ţi-ai putea folosi diploma pentru orice, ce ai face?

— Mi-e dor de fotbal.

— Nu poţi să-ţi foloseşti diploma pentru fotbal.

Asta l-a făcut să râdă şi a clătinat din cap.

— Îi tot văd pe toţi jucătorii care nu aveau nimic şi cărora li se oferă sume de bani la care nu ar putea decât să viseze, apoi se accidentează şi îşi cheltuiesc toţi banii. Sau pur şi simplu nu se pricep la bani – câştigă milioane de dolari pe sezon, dar sunt faliţi.

— Nu au consilieri?

— Primesc un ajutor de planificare financiară, dar nu suficient. Keenan a jucat zece ani pentru NFL. Era un jucător cu salariu mic, dar era în NFL şi tot a primit milioane.

— Aşa v-aţi întâlnit?

— Nu, am jucat împreună în colegiu. El a fost pe teren când am fost lovit, a fost primul lângă mine, strigând după ajutor. Dar, când a semnat contractul, m-am dus la el şi am pus la cale un plan ca să aibă un viitor sustenabil în afara jocului. Nu avea să fie niciodată un nume pe care toată lumea să-l ştie şi era de acord cu asta pentru că făcea ce-i plăcea.

— Cu ce l-ai ajutat? l-am întrebat.

În ultimele luni, Keenan fusese singurul prieten despre care vorbise Richard. Şi era o prietenie adevărată, nu una de la serviciu sau de context.

— Unul dintre lucrurile pe care l-am pus să le facă a fost să investească în Annex.

Am făcut ochii mari.

— Asta e scurgere de informaţii.

Şi-a ridicat mâna.

— Ar fi fost, doar că s-a întâmplat cu ani înainte

să vină Michael la mine. Conţinutul de streaming era viitorul, iar Keenan a fost de acord. I-am spus să cumpere o franciză de fast-food. Apoi, când asta face bani, să ia alta. Acum deţine patru magazine care îi asigură un venit stabil, pe care îl pune la economii.

— Şi divorţul lui?

Probabil îl lovise crunt.

— Slavă Domnului că m-a ascultat şi a semnat un contract prenupţial, deşi tot a avut parte de nişte lovituri financiare. Dar mulţi bărbaţi nu ştiu nimic despre asta. Unii au bani pentru prima oară în viaţa lor şi, dintr-odată, aruncă cu milioane pe case, maşini şi bijuterii, iar un an mai târziu ies din joc.

Nu îl mai auzisem vorbind despre altceva cu atâta convingere. Evident, era un subiect preferat de el şi îmi plăcea să-i văd această latură. Latura mereu îngropată de vicepreşedintele concentrat întotdeauna asupra afacerilor.

— Pare să fie ceva de care eşti pasionat.

Mi-a aruncat un zâmbet timid şi s-a uitat în jos în farfurie.

— Chiar e. Simt că are valoare. Mi-a plăcut să-l ajut pe Keenan şi să-l văd stabil financiar.

— Există companii care se ocupă de asta.

— Ştiu cel puţin una.

Asta m-a făcut să mă întreb ce anume îl împiedica să facă aşa ceva dacă era atât de pasionat de asta.

— Eşti căsătorit de atât timp cu slujba ta, încât

nici măcar nu te-ai gândit să faci ceva în afara ei.

— Îmi place ce fac, în ciuda orelor lungi şi a prostiilor pe care trebuie să le suport.

A zâmbit şi şi-a îndreptat furculiţa spre altă bucată de pepperoni, dar am reuşit să o înfig prima în ea, aruncându-i o privire rece. A râs şi mi-am îndreptat atenţia spre rămăşiţele din cutie.

— Annex a devenit un competitor important pe piaţa conţinutului de streaming, iar eu am ajutat la asta. Din punct de vedere monetar, compania a evoluat foarte mult de unde era acum un deceniu. Sunt mândru că am făcut parte din asta. Am ajutat un om să-şi îndeplinească visul.

— Cum rămâne cu visurile tale?

A ridicat o sprânceană, ca şi cum se gândea la cuvintele mele.

— Am tot lucrat atât timp, încât nu sunt sigur care sunt visurile mele.

— E trist.

— Şi tu?

— Ştii că sunt pasionată de cifre. Nu vreau decât să ajung sus. Poate să-ţi iau funcţia într-o zi. I-am făcut cu ochiul, ceea ce l-a făcut să râdă. Lucrez la Annex doar de cinci ani, dar ştiu că s-a dezvoltat foarte mult în perioada asta. Înainte ocupam doar un etaj, iar acum ocupăm trei şi suntem o singură locaţie satelit. Teoretic, Annex e o companie din Chicago.

— Presupun că poţi să-mi mulţumeşti pentru

jobul tău, a zis el râzând.

M-am încruntat.

— Cum adică?

— A fost ideea mea să creez un sediu financiar în Indianapolis. Era un oraş de mărime potrivită, care nu era prea departe, chiria era mult mai mică pe metrul pătrat şi costul traiului era mai mic, deci salariile nu erau la fel de mari, dar tot puteam să plătim bine. În plus, aveam impozitare diferită.

Am devenit curioasă. Dacă nu ar fi făcut asta? Dacă ar fi ales alt oraş? Oare asta ar fi influenţat întâlnirea dintre noi? M-aş fi dus în Chicago de revelion şi l-aş fi întâlnit?

Cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă nu ar fi fost el?

Am reuşit să-l ţin departe de birou tot restul serii, iar de dimineaţă, niciunul din noi nu voia să se dea jos din pat. Am făcut dragoste şi apoi am stat ghemuiţi unul în căldura celuilalt.

Mi-am plimbat degetele peste pieptul lui, adorând senzaţia pielii lui calde, care acoperea straturile de muşchi.

— Cum reuşeşti să menţii asta cu atâta muncă şi cu mâncarea pe care o mănânci?

A râs.

— E vorba mai mult de întreţinere. În plus, merg la sală în fiecare zi când nu te văd pe tine, şi atunci e

alt tip de antrenament. Iar în mod normal mănânc sănătos. Proteine slabe, multe legume, cereale integrale.

— Poate să ţi se livreze asta?

— Eu mănânc de la serviciile de livrare, nu comand mâncarea. Aşa că îmi folosesc bucătăria destul de mult.

Degetele lui m-au ciupit într-o parte, făcându-mă să râd.

— Hai să luăm micul dejun!

— Sună bine.

M-am rostogolit peste el, apoi m-am dat jos din pat. Mi-am aruncat ambele braţe în aer când picioarele mi-au atins podeaua.

— Aterizare reuşită!

A râs în spatele meu şi m-am întors când şi-a trecut picioarele peste marginea patului. Am reuşit să-i văd bine piciorul, cicatricile presărate pe piele şi diferenţa mică de musculatură dintre cele două picioare.

Am îngenuncheat în faţa lui şi mi-am înfăşurat mâinile în jurul gambelor lui. Simţeam diferenţa pe care o văzusem. Piciorul lui odată rupt nu recuperase masa musculară a celuilalt picior, dar acest lucru se observa doar dacă erai foarte atent. Mi-am plimbat degetele de-a lungul cicatricii, observând fiecare punct alb care arăta unde fusese cusut. Erau multe. A tresărit şi şi-a retras piciorul.

— Îmi pare rău. Te doare?

M-a sărutat pe creştetul capului.

— Nu, dar nu e o senzaţie plăcută când sunt atins uşor. Unii nervi nu s-au mai conectat şi am senzaţia că îmi freci pielea cu şmirghel.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce. Poţi să mă atingi peste tot, doar că, atunci când mă atingi acolo, fii mai agresivă.

— Aşa?

Am apăsat cu mai multă presiune. Nu s-a ferit şi nici nu a tresărit.

— Exact aşa.

— Ciudat! Deci doar atingerile uşoare nu sunt în regulă?

A încuviinţat.

— Ceva la ele mă irită.

În viaţa mea nu-mi rupsesem nimic, lucru surprinzător – doar îi aveam pe Carson şi Wyatt. Cea mai rea rană pe care mi-o aminteam o căpătasem când eram pe bicicletă şi am dat peste nisipul aruncat pe marginea drumului. Atunci m-am julit la coapsă.

După-amiază, ne-am urcat în maşină şi am luat-o spre casă. Drumul a fost mult mai plăcut decât cel la duș, deşi ceva tot nu era în regulă. Dar era posibil şi să fi fost totul doar în imaginaţia mea, având în vedere atitudinea lui de mai devreme.

— Am tot amânat să le spun părinţilor mei şi nu vreau s-o fac singură, am zis pe la jumătatea

drumului.

A încuviinţat.

— O să duc eu greul.

— Nu e asta, doar că… oricum vreau să te cunoască. Iar după ce te cunosc, putem să le spunem despre copil.

M-a luat de mână şi a ridicat-o la buze.

— Fetiţa mea creşte atât de repede, încât trebuie să ne mişcăm iute, înainte să-şi dea seama doar uitându-se la tine.

Am mormăit şi m-am uitat în jos, la abdomen. Avea dreptate. Nu se vedea când purtam haine mai largi, dar când aveam ceva mulat, era evident. Şi sânii îmi creşteau din ce în ce mai mult.

— Vineri?

— Vineri e perfect.

Capitolul 14

Natasha
Aprilie

Mi-am muşcat unghiile în timp ce mă uitam la ceas. Întârziase.

Cina era ceva important, ceva care se ridica la nivelul întâlnirii cu părinţii. Urma să le spun despre sarcină, sperând că nu aveau să mă întrebe cum se întâmplase totul. Pentru că nu voiam să le spun cum

ne-am întâlnit. Cea mai sigură explicaţie era că ne-am întâlnit la muncă.

Mi-am verificat pentru ultima oară înfăţişarea, ca să mă asigur că nu arătam într-un stadiu avansat de sarcină. Abdomenul îmi ieşea în evidenţă din ce în ce mai mult cu fiecare zi care trecea, dar din fericire croiala rochiei pe care mi-o cumpărase mama de Crăciun reuşea să îl ascundă. Însă, dacă mă învârteam, era evident.

Îi amintisem lui Richard de planurile noastre pentru cină în timpul conversaţiei telefonice de seara trecută, dar nu auzisem nimic de la el toată după-amiaza.

Cum weekendul trecut fusese prins cu munca, începeam să mă întreb dacă avea să vină.

„Traficul de vineri poate să fie groaznic”, mi-am amintit.

Aveam nevoie să fie acolo, alături de mine. Altfel nu ştiam ce aveam să fac.

Anxietatea a atins un punct culminant şi l-am sunat. Telefonul a sunat de trei ori înainte să răspundă, enervându-mă din ce în ce mai tare.

— Bună, frumoaso!

— Vii, da? am întrebat pe un ton mai panicat decât dorisem.

— Da, îţi promit.

— Când? am insistat eu.

— Nu crezi că deja am plecat?

Tonul lui avea o nuanţă jucăuşă, ceea ce mi-a dat speranţă.

— Am… dubii.

Pe măsură ce treceau săptămânile, devenise din ce în ce mai preocupat de muncă şi ratase o consultaţie pe care o stabilisem ca să poată ajunge şi el. Era ceva de rutină, dar voiam să-mi întâlnească doctoriţa.

În plus, voiam ca el să-şi dorească să-mi întâlnească doctoriţa. Să vrea să fie un participant activ în această călătorie cu ceva mai mult decât cuvintele. Cu acţiuni.

Toate ezitările lui mă făceau să fiu mai atentă şi anxioasă.

— Deschide uşa şi convinge-te singură!

Tocmai atunci s-a auzit soneria şi am sărit de pe canapea, cu ochii mari.

— Eşti aici?

— Nu, îţi supraveghez casa.

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce mă îndreptam spre uşă. Cu mâna pe clanţă, m-am oprit şi m-am ridicat pe vârfuri, ca să mă uit pe vizor. Am închis telefonul şi am deschis uşa.

Richard era acolo. A oftat când m-a văzut, iar buzele i s-au curbat într-un zâmbet. În mână avea un buchet cu flori colorate, de toate felurile.

— Sunt superbe, am zis.

A făcut un pas în faţă şi s-a aplecat să mă sărute,

trăgându-mă aproape. Sărutul m-a îmbătat şi scânteia mi s-a aprins din nou în piept.

— Erau atât de colorate şi fericite încât mi-au amintit de tine.

— Nu sunt la fel de delicată ca ele.

— Poate că nu, dar eşti frumoasă şi mă faci foarte fericit.

Am simţit un nod în stomac. El era Richard al meu. Nu vicepreşedintele mereu preocupat de muncă, ci bărbatul care mă adora.

I-am luat aranjamentul din mână şi am inspirat parfumul proaspăt.

— Linguşitorule!

A zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Poate.

— Mulţumesc.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am tras în jos ca să-mi lipesc buzele de ale lui. Până şi săruturile erau ca la început. Am aşezat vaza pe masă şi am luat-o spre uşă.

— Eşti gata să-mi întâlneşti familia? l-am întrebat în timp ce mi-am tras haina pe mine.

— Familia? Credeam că numai părinţii.

— Se pare că fraţii mei ne dau de furcă.

— O să fiu interogat, nu-i aşa?

— Da.

A oftat.

— Nu e niciun moment mai bun decât prezentul

ca să iau bătaie.

— Nu vor… de fapt… e posibil să nu facă asta.

Am râs şi mi-am retras răspunsul automat. Nu era exclus ca Wyatt şi Carson să încerce să-l intimideze pe Richard. În trecut făcuseră asta. Carson se purtase cel mai rău cu Mike, cel cu care fusesem la bal. După asta, m-a lăsat baltă la mijlocul nopţii şi a refuzat să mai vorbească cu mine.

— Schimbarea ta de direcţie nu inspiră încredere.

Am ridicat din umeri.

— O să fie în regulă.

Am luat-o spre maşină şi m-am oprit când am observat că Richard nu era în spatele meu.

— Ce faci?

— Conduc.

— Dar nu ştii unde mergem, i-am zis.

— Pot să folosesc navigatorul.

— Pot să conduc, asta pot să fac.

— Aşa e, dar cum pot să te pipăi între picioare dacă tu conduci?

M-a lăsat cu gura deschisă. S-a apropiat, cu privirea fixată pe buzele mele, apoi înapoi la ochii mei. Electricitatea arzătoare a atingerii lui mi-a înfiorat pielea când m-a tras spre el.

— Trebuie să te gust ca să pot trece cu bine de seara asta, a zis el.

Buzele lui s-au plimbat deasupra alor mele, după care m-a sărutat. După câteva secunde, s-a retras. M-

am întins după el, ignorând zâmbetul arogant de pe faţa lui.

— Ce mă tachinezi, am şoptit.

S-a dat în spate, a deschis uşa din dreptul pasagerului şi am urcat. După ce ne-am pus centurile, mâna lui s-a odihnit pe coapsa mea.

— Încotro?

— Fă dreapta după complex!

După ce s-a concentrat să scoată maşina din locul unde era, mâna i-a revenit pe coapsa mea, ridicându-se din ce în ce mai mult.

— Văd că eşti determinat, i-am zis când degetele i s-au plimbat peste materialul chiloţilor mei.

— Doar mă bucur că ţi-ai pus o rochie. Dacă aş fi putut să ajung mai devreme, ţi-aş fi tras-o deja şi aş fi scăpat de tensiunea asta.

Şoldurile mi s-au arcuit când degetele i-au alunecat sub material, mângâindu-mi deschizătura.

— Poate că unul din noi o să termine înainte de cină.

M-am uitat la el, după care braţul mi-a alunecat sub al lui şi i-am mângâiat penisul prin pantaloni.

A inspirat adânc, apoi degetele i-au alunecat în mine.

Am scâncit, mi-am rezemat capul pe spătar şi am ridicat şoldurile cu fiecare atingere a degetelor lui.

— Dacă mă atingi din nou, o să opresc pe dreapta şi o să ţi-o trag oriunde am fi, a mormăit el.

— Asta nu mă face decât să vreau să te ating şi mai mult.

Şi-a presat palma de clitorisul meu.

— Eşti nesătulă.

— Spune bărbatul ale cărui degete sunt în mine.

— Nu am zis că eşti singura nesătulă.

— Fă stânga la semafor, am zis cu un geamăt.

— Cât de departe e?

— Nu destul.

Mi-am muşcat degetul în timp ce mă frecam de mâna lui.

— Bine.

— Bine?

Nu-mi plăcea cum a spus asta.

— O să fii la fel de disperată ca mine.

— Nu o să facem sex în casa părinţilor mei.

Deşi am pronunţat cuvintele, ideea mă atrăgea, iar Richard a observat asta.

— Poate în baie. E dormitorul tău din copilărie?

Am scâncit.

— L-la dreapta, pe unde a luat-o maşina aia argintie.

— Ăsta e cartierul?

— D-da.

M-am frecat cu putere de mâna lui, urmărindu-mi orgasmul şi rugându-mă să mă bucur de el înainte să ajungem acasă.

Mâna lui Richard a dispărut dintre picioarele

mele şi un sunet disperat mi-a scăpat din gât.

— Te rog! l-am implorat, şoldurile unduindu-se, iar corpul meu implorându-l să continue.

La semafor, s-a uitat în jur, după care m-a privit. Şi-a ridicat degetele care fuseseră în mine la gură şi şi-a lipit limba de ele, apoi a închis gura în jurul lor. Un geamăt satisfăcut i-a vibrat în piept.

— Pe unde?

M-am încruntat în timp ce l-am privit. Şi-a mutat privirea în faţă şi eu l-am urmat.

— Dreapta, am zis. Nemernicule!

A râs.

— Acum avem amândoi aceeaşi stare.

— Eram atât de aproape!

— Poate o să apuc să ţi-o trag în dormitorul tău.

— Eşti rău, am spus.

A mormăit şi m-a strâns de coapsă.

— Da, o să mă sugi în dormitorul în care ai copilărit.

Stânga.

Dacă i-o scoteam din pantaloni, reuşeam să-l fac să termine înainte să ajungem pe aleea din faţa casei.

— E vina ta, a spus el, dar am refuzat să muşc momeala.

— A treia casă pe dreapta.

A ridicat o sprânceană.

— Mă ignori?

— Îmi pare rău, nu negociez cu teroriştii, am

răspuns, refuzând să îl privesc.

— Terorist? a întrebat el surprins.

— Tocmai mi-ai terorizat vaginul.

— Ţi-am traumatizat vaginul? Va trebui să-i cer scuze atunci.

Am încuviinţat.

— Ai făcut-o în condiţii de stres extrem şi nu ai reuşit să îl calmezi. Acum este într-o stare accentuată de defensivă.

— La naiba, asta înseamnă că o să fii mai strâmtă?

M-am întors şi l-am privit.

— Ce?

— Defensivă? Încerci să îmi ţii penisul la depărtare?

Inima a început să-mi bată cu putere. Oare puteam să-i fac un tur şi să terminăm amândoi în doar câteva minute? Tentant.

— Eşti incorigibil. Am clătinat din cap când am intrat pe alee. La naiba!

M-am uitat în oglindă şi am verificat cum arătam, apoi mi-am tras rochia în jos. Când m-am uitat în jos, am văzut doar rotundul perfect al corpului meu. Trebuia să mă asigur că abdomenul era ascuns de masă când aveam să mă aşez.

— Frumoasă ca întotdeauna.

M-am întors în scaun.

Câteva lucruri înainte să intrăm.

— Unu, ne-am întâlnit la muncă…

A ridicat o sprânceană.

— Serios?

— Da. Părinţii mei nu trebuie să afle cum ne-am cunoscut de fapt şi cum am rămas însărcinată. Teoretic, nu e o minciună. La muncă ne-am regăsit.

A încuviinţat.

— Deci ne-am întâlnit înainte de Anul Nou.

— Ultimul lucru de care am nevoie e ca bunica mea să afle că ne-am culcat împreună în seara în care ne-am întâlnit şi atunci am şi rămas însărcinată.

— Te rog, spune-mi că bunica ta nu e aici!

— Nu e, dar o s-o întâlneşti într-o zi şi, dacă nu vrei să spună că sunt o vagaboandă sau o uşuratică, pentru că asta sunt toate mamele necăsătorite, o să păstrezi povestea asta uşor modificată.

— Bunica ta pare minunată.

Mi-am dat ochii peste cap.

— E unică. Are 94 de ani şi gândeşte ca în anii ’20.

— Sună familiar, a mormăit el. Deci doar ca să mă asigur că am reţinut bine, cronologia e aceeaşi, doar că ne-am întâlnit mai devreme.

— Da. Şi am început să ieşim, dar era prea devreme în relaţie şi nu le-am zis că de asta voiam să merg în Chicago de Anul Nou.

— Nu-mi place să-ţi mint părinţii, dar, dacă asta o să ne uşureze situaţia, te susţin.

— Mulţumesc. M-am uitat spre casă şi am pufnit

când am văzut perdeaua căzând la loc. Am face bine să intrăm.

Am coborât din maşină şi am luat-o înainte, pe scări. Tocmai apăsam pe clanţă când uşa s-a deschis şi a apărut mama cu un zâmbet nebun pe faţă.

— Nat!

M-a strâns tare în braţe şi apoi s-a retras. Mi-a dat părul din ochi.

— Eşti bine, draga mea?

— Sunt bine, mamă.

M-am dat la o parte ca să o las pe mama să se bucure de Richard şi am fost satisfăcută de uimirea ei. În plus, a mai distras atenţia de la mine.

— Mamă, el e iubitul meu, Richard. Richard, mama mea, Tabitha.

Richard a făcut un pas în faţă şi a întins mâna.

— E o plăcere să te cunosc, Tabitha.

— Asemenea.

Era cucerită.

Felul în care îşi ţinea mâna la piept şi uimirea din ochi îmi spuneau că era sub vraja lui. Nu că ar fi fost o surpriză.

— Tatăl tău e în bucătărie, termină cina, a zis mama pe un ton aerian, ţinând privirea fixată asupra lui Richard.

— Tată, mama îi face ochi dulci iubitului meu! am strigat, iar asta a scos-o din transă.

— Natty!

M-a lovit peste braţ şi a roşit.

— Lasă omul în pace, Tabby-cat! a strigat tata din bucătărie.

L-am luat pe Richard de mână şi l-am tras, ghidându-l pe hol şi în bucătărie. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât mirosul de friptură devenea mai intens şi am început să salivez.

— Tată, miroase atât de bine, am zis cu un mormăit plin de apreciere.

Stomacul mi-a ghiorţăit şi el.

— Mulţumesc, Natty.

Richard s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Natty?

Mi-am dat ochii peste cap.

— E vina idiotului numărul unu. El îmi zicea Natty cea răsfăţată şi Natty a rămas.

Tata şi-a ridicat privirea de la aragaz şi a făcut ochii mari când l-a văzut pe Richard.

— Tu eşti probabil noul tip.

— Tată!

— Sper că într-o zi o să-mi spuneţi tipul vechi sau singurul tip, sau iubitul fetei mele.

Tata a făcut o mică pauză, l-a analizat pe Richard, a încuviinţat şi a întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc! Eu sunt Greg.

— Richard, a zis el când a dat mâna cu tata.

La uşa principală a fost ceva agitaţie şi am mormăit.

— Nu poţi să faci asta.

— Cine spune?

— Toată lumea, idiotule!

— Idiotule? Retrage ce ai spus, nemernicule!

Conversaţia a fost urmată de un sunet care nu puteau fi decât o strangulare, poate un pumn în stomac şi prosteală. Mi-am ţuguiat buzele şi m-am uitat la Richard, a cărui privire era lipită de intrarea în bucătărie.

— Băieţi, potoliţi-vă! a strigat tata.

— Nu până când nu recunoaşte că am dreptate! a ţipat Wyatt.

— Du-te naibii, ratatule! a mormăit Carson.

Au urmat o ciocnire, apoi nişte mormăieli. Am intrat pe hol cu braţele încrucişate. Era o masă de membre pe podeaua de gresie. Era greu de spus unde se termina unul şi unde începea celălalt.

— Avem un invitat. Grozavă primă impresie, idioţilor!

— Bună, Nat, a spus Carson zâmbind de sub braţul lui Wyatt.

— Nat, ajută-mă să-l pun la pământ! l-a implorat Wyatt când l-a tras pe Carson de braţ.

— Eşti pe cont propriu. Car, ai o deschidere cu braţul stâng.

— Mulţumesc.

Un pumn în coaste şi lupta s-a terminat. Doi bărbaţi în toată firea, întinşi pe podea şi respirând

sacadat.

— Nu mă iubeşti, Nat, a spus Wyatt bosumflat.

I-am privit şi am clătinat din cap.

— Mă bucur să văd că vă purtaţi cât se poate de frumos.

Wyatt a sărit în picioare şi s-a uitat la bărbatul din spatele meu.

— El e?

— Pari familiar, a spus Carson.

Când stăteau unul lângă altul, era uşor să-ţi dai seama că erau fraţi. Amândoi erau aproape cu 30 de centimetri mai înalţi decât mine, eu moştenind statura mică a bunicii. Părul şaten al lui Wyatt avea aceeaşi nuanţă ca al meu, dar şuviţele lui se datorau soarelui, nu procedeelor chimice folosite de mine. Carson avea ochii verzi ai tatei şi amândoi aveau nasul, buzele şi sprâncenele la fel. Cu excepţia nasului uşor cârn al lui Carson, de când i-l rupsesem din greşeală la 14 ani, trăsăturile lor erau aproape identice.

— La naiba, omule! a spus Wyatt în timp ce l-a lovit pe Carson în abdomen. Îţi aminteşti emisiunea la care ne-am uitat aseară, cu cele mai rele accidentări din fotbal?

— Da…

— El e numărul 23, Rick Bennett. Tipul care a fost placat. Ai văzut când i s-a rupt piciorul.

— Oh, la naiba! a tresărit Carson şi l-a studiat pe

Richard. Ce naiba cauţi cu ea?

Într-o secundă, am trecut de la a fi plină de mândrie la a fi gata să-mi împing fratele mai mare într-o mică groapă.

— Chiar dacă sunt mică, tot pot să te lovesc de nu te vezi. Apropo, unde e Hannah? De obicei mă susţine când mă întorc împotriva ta.

— Nu o s-o târăşti pe soţia mea în asta.

— Bine, gata, a spus mama, în timp ce şi-a îmbrăţişat băieţii. Cina e gata.

Am urmat-o, dar din spate îl auzeam pe Wyatt întrebându-l pe Richard de accidentare.

— A fost un accident, a spus Richard. Doar am aterizat greşit. S-ar fi putut întâmpla oricui.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat tata.

— Richard a fost jucător de fotbal, *a* răspuns Carson.

Tata a fost uimit. Era un mare fan al fotbalului.

— Serios? Pentru cine ai jucat?

— Clemson.

— Un absolvent de la Clemson? Bună captură, Natty!

Tata mi-a făcut cu ochiul şi a fost nevoie de mult control ca să nu-mi dau ochii peste cap.

Conversaţia s-a îndreptat spre accidentarea lui Richard şi spre finalul carierei sale de fotbalist. Eu ştiam deja de ea, dar cumva mă durea mai mult să aud totul din nou. Nu eram sigură dacă asta se

întâmpla din cauza sentimentelor pe care le dezvoltasem pentru el sau pentru că Wyatt şi Carson îl băteau la cap pentru mai multe informaţii, dar m-am trezit luându-l de mână şi strângându-l.

— Sună dur, a spus tata, clătinând din cap. Dar pari să te descurci bine. Nu am auzit cum v-aţi cunoscut.

— Ne-am întâlnit la Annex. Richard este vicepreşedintele departamentului de finanţe, am spus în timp ce-mi tăiam friptura.

Era făcută cum îmi plăcea, potrivită. Tata era maestrul grătarului.

— Credeam că locuieşti în Chicago, a spus tata încruntat, când a luat bolul cu unt de la Carson.

Nu mâncam împreună prea des, dar când o făceam, încă exista acea simfonie a mişcării lucrurilor de pe masă de când locuiam toţi sub acelaşi acoperiş.

— Da, sediul executiv este în Chicago.

— Natasha, e şeful tău? a întrebat mama.

Se aplecase în faţă, aproape disperată să afle un secret.

— Teoretic, da, doar că, atunci când ne-am întâlnit, nu ştiam că era vicepreşedintele.

— Deci nu v-aţi întâlnit la muncă?

M-am încruntat şi am clătinat din cap. Lucrurile erau răstălmăcite.

— Ne-am întâlnit în afara biroului şi apoi am aflat că lucrăm pentru aceeaşi companie, a spus Richard,

care a salvat situaţia.

L-am strâns din nou de mână, gândindu-mă deja la modul potrivit de a-i mulţumi. Poate că acea partidă din dormitorul copilăriei mele era ceva ce putea fi îndeplinit.

— De atunci am lucrat la o propunere de buget şi ne-am petrecut weekendurile împreună, am spus.

— Deci de asta ai dispărut, a mormăit mama.

I-a aruncat lui Richard privirea „îmi ţii fata departe de mine”, dar în clipa în care ochii i s-au oprit asupra lui, s-a topit din nou. Îi înţelegeam complet reacţia. Aşa făceam şi eu de fiecare dată când mă uitam la el.

— Vrem să vă spunem ceva, am început pe un ton mai ferm decât mă simţeam. Am scos ecografia din geantă şi am pus-o în mijlocul mesei. Felicitări, o să fiţi bunici!

Mamei i-a scăpat furculiţa din mână şi s-a lovit de farfuria din ceramică de dedesubt. La masă s-a lăsat tăcerea. Până şi Carson şi Wyatt se uitau la părinţii noştri ca să le vadă reacţia.

Zâmbetul binevoitor a dispărut de pe faţa tatălui meu, iar expresia lui părea să oscileze între dezamăgire, furie, fericire şi ce aş descrie ca fiind expresia lui „ce naiba?”.

— Eşti însărcinată? a şoptit mama.

— Dar tocmai v-aţi cunoscut, a zis tata.

— La naiba, omule! a exclamat Wyatt, punându-şi

mâna pe umărul lui Richard. Ai noroc că eşti aici şi faci parte din viaţa ei, altfel aş fi venit cu o bâtă după tine în Chicago.

— Iar eu aş aduce sacul de plastic şi o lopată, a zis Carson.

— Evident, nu a fost ceva plănuit. Amândoi avem emoţii, dar asta nu înseamnă că nu suntem fericiţi.

— Tocmai v-aţi cunoscut! a strigat tata, lovind cu pumnii în mână şi ducându-şi apoi mâinile la faţă. Eşti pe un drum atât de bun în carieră! Cum ai putut să fii atât de iresponsabilă, Natasha?

Asprimea cuvintelor lui a durut, iar ochii au început să mi se umple cu lacrimi.

— Da, e devreme, a zis Richard cu maxilarul încordat. Da, am luat o decizie proastă sub impulsul momentului. Dar aici, şi a arătat spre ecografic, e viitorul nostru şi al vostru. Ne iubim viitorul şi sperăm că şi voi o veţi face.

L-am privit în timp ce vorbea. Instinctiv, mi-am dus mâinile spre faţa lui şi l-am tras în jos, pentru un sărut.

— Mulţumesc, am şoptit când m-am retras.

Şi-a pus mâna peste a mea, ţinând-o pe obrazul lui. Apoi a întors capul şi mi-a sărutat palma.

— Greg, eu şi Natasha suntem doi indivizi responsabili, a spus Richard, care nu s-a fâstâcit sub privirea tatălui meu. Copilul nostru o să fie îngrijit şi iubit. Deşi suntem la început, aşa cum ai subliniat,

suntem într-o relaţie exclusivă şi devotată.

Tata a încuviinţat.

— Îmi pare rău, draga mea. S-a întins peste masă după mâna mea. Am fost şocat şi am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun.

— Mulţumesc, tată.

— Acestea fiind zise… a început Carson, atrăgând atenţia. Motivul pentru care Hannah nu e aici e… Ei bine, e greaţa de dimineaţă.

Mama a făcut ochii mari şi m-am întors spre fratele meu.

— Îmi furi momentul, i-am zis.

Şi-a ridicat mâinile.

— Urma să le spunem tuturor în seara asta, doar că mi-ai luat-o înainte.

Mama a pufnit, s-a ridicat şi a ocolit masa. M-a strâns în braţe, apoi a fost rândul lui Carson.

— O să fiu bunică!

Tata a apărut lângă mine şi m-a tras spre el pentru o îmbrăţişare. În acel moment, l-am iertat pentru acea ieşire.

— Te iubesc, gândăcel, mi-a zis.

— Şi eu, tati.

S-a întors spre Richard şi i-a întins mâna.

— Mulţumesc că m-ai ajutat să văd cum stau lucrurile.

Richard a râs şi a dat mâna cu el.

— Oricând.

Au continuat îmbrăţişările şi toată lumea s-a aşezat din nou la masă ca să continue cina.

— Acum nu mai e nevoie decât ca Wyatt să-şi găsească o fată, am spus.

— Nicio fată nu o să mă lege, a mormăit el.

— Spui asta acum, jucătorule, dar într-o zi o să te prindă, a zis Carson.

— Vorbim despre cineva anume? am întrebat.

Wyatt s-a uitat la Carson.

— Ţi-am spus că domnişoara Detector de Minciuni o să se prindă.

— Deci e aşa cu toată lumea, nu doar cu mine? a întrebat Richard.

— Să ne întoarcem la ea totuşi. Cine e?

Wyatt a clătinat din cap, cu maxilarul încordat. A refuzat să-mi răspundă, aşa că mi-am îndreptat atenţia spre Carson.

— Are o admiratoare super, a dezvăluit acesta.

— Care-l urmăreşte?

— Nu, dar locuieşte în acelaşi complex şi mă întâlnesc cu ea *peste tot.* Totul e o coincidenţă, chiar dacă nu pare.

— Şi nu ai invitat-o la o întâlnire pentru că…

— Nu e genul meu, a mormăit el, refuzând să-şi ridice privirea din farfurie.

— Minciuni, a şoptit Carson.

— Taci din gură! a mormăit Wyatt, după care a aruncat cu o chiflă în capul lui Carson.

Carson a râs, dar nu s-a lăsat.

— E plinuţă, drăguţă şi dulce.

— Călcâiul lui Ahile pentru Wyatt, am zis eu.

— Toţi sunteţi răi.

Obrajii lui Wyatt erau de un roz aprins. Mi-am dat seama că o plăcea cu adevărat, în ciuda încercărilor lui de a ne face să schimbăm subiectul.

— Invit-o în oraş, las-o însărcinată şi o să am trei nepoţi pe drum, a spus mama cu un zâmbet pe faţă.

— Mamă! s-a plâns Wyatt.

— Şi când se vor naşte copiii? a întrebat ea, ignorându-şi complet băiatul cel mic.

Mama era în al nouălea cer. Eram convinsă că abia aştepta să meargă la cumpărături ca să ia lucruri pentru copii. Probabil îşi imaginase deja cum avea să transforme unul dintre dormitoarele de sus în creşă, ornamentele şi restul.

— Hannah ar trebui să nască pe 6 octombrie, a zis Carson în acelaşi timp în care am răspuns şi eu.

— 23 septembrie.

— Putem să facem o petrecere dublă! a strigat mama.

L-am văzut pe tata cum şi-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul de pe faţă arăta că se aşteptase la acest răspuns de la ea.

Două ore mai târziu, eram înapoi în apartamentul meu şi eram pregătită să mă arunc în pat. Richard a venit în spatele meu şi şi-a înfăşurat braţele în jurul

meu, trăgându-mă aproape.

— Mă bucur că am scăpat de asta.

— Şi eu.

— Cum au reacţionat comparativ cu ce îţi imaginaseşi?

— Cam la fel. Şocul, dezamăgirea, apoi fericirea. Nu mă aşteptam însă la anunţul lui Carson.

— Fraţii tăi sunt distractivi, a zis el râzând.

Mi-am dat ochii peste cap. Habar n-avea că ăla era cel mai bun comportament al lor.

— Sunt nişte terorişti.

— Poate pentru tine. E evident cât de mult te iubesc.

— Bine, sunt oarecum adorabili.

Chiar îi iubeam.

— Eşti foarte amuzantă cu ei. Eu şi Susie nu am fost niciodată atât de apropiaţi ca voi.

— De ce nu?

A ridicat din umeri.

— Eu eram pasionat de sporturi, ea, de Barbie.

— Eu mă plimbam prin pădure, presupun că am fost mai băieţoasă din cauza lor.

S-a aşezat pe marginea patului şi m-a tras mai aproape, uitându-se la burta mea.

— Draga mea, o să te joci cu ce vrei. Dacă eşti pasionată de Transformers, e grozav. Dacă îţi place costumatul, o să vin la petreceri cu tine.

I-am zâmbit şi mi-am trecut degetele prin părul

lui.

— Şi dacă fiul tău va dori să se costumeze?

Şi-a lăsat capul pe spate şi şi-a plimbat mâinile peste abdomenul meu.

— O să-l las. Nu o să-i impun un concept social legat despre ce ar trebui să fie un băiat sau o fată.

M-am simţit bine când am auzit asta, dar m-a şi durut, pentru că mi-am dat seama că erau cuvinte născute din experienţă. Poate că el şi sora lui nu erau apropiaţi din cauza acestor perspective. Poate că nu li s-a dat voie să fie, pentru că băieţii nu trebuiau să aibă sentimente sau din cauza unei perspective arhaice de genul ăsta.

După felul în care se ţinea de mine, mi-am dat seama că Richard avea mai mult întuneric în el decât durerea provocată de divorţ.

Capitolul 15

Richard

În ultima săptămână, Natasha m-a ajutat să perfecţionez analiza bugetară şi am fost impresionat de munca ei. A optimizat totul mai bine decât reuşisem să o fac de unul singur în trecut.

Amândoi am stat până târziu, vorbind la telefon, trimiţând e-mailuri la sfârşitul săptămânii, până când totul a fost în regulă. Ştiam că o afectase şi mă

pregăteam să-i dau liber un weekend mai lung ca să o răsfăţ puţin.

Şi ca să împărtăşesc entuziasmul unei munci bine făcute.

Zidurile pe care le-am construit ca să mă protejez de Natasha nu mi-au micşorat dorinţa profundă pe care o aveam pentru ea. Natasha reuşise să-mi intre în sânge şi devenise un drog de care corpul meu avea nevoie în doze regulate ca să supravieţuiască.

Faptul că i-am cunoscut familia doar a evidenţiat cât de disfuncţională era familia mea. Eu şi Susie nu eram apropiaţi pentru că ea era fată şi eu eram băiat. Fetele găteau, făceau curăţenie, coseau şi se jucau cu păpuşile, în timp ce băieţii făceau treburile grele de afară, jucau sport şi câştigau bani.

La opt ani, deja distribuiam ziare, iar la 13 ani, făceam baloturi de fân pe timpul verii. Nu am locuit în oraş, ci într-un orăşel, şi uram acest lucru în fiecare zi. Asta era singura legătură pe care eu şi Susie o avusesem atunci.

Era puţină afecţiune, şi tata nu permitea niciun pic de răsfăţ. Poate de aceea m-am îndrăgostit atât de puternic de Desiree când ne-am întâlnit. Era afectuoasă şi caldă, juca fotbal şi mă lăsa să fac lucruri care altfel ar fi fost privite urât pentru că eram băiat.

Tata nu ar fi suportat faptul că am întâlnit-o pe Natasha la dans. Că am acoperit-o cu săruturi şi că

mereu căutam un mod de a o atinge să fiu aproape de ea. Că îi permiteam să ia decizii şi îi ceream părerea.

Susie avea păreri şi asta îl înnebunea pe tata. După ce a plecat de acasă, a fost ca mine – capabilă să crească, iar asta ca persoană, nu ca o umbră a ideilor expirate ale părinţilor mei.

Nu voiam genul ăsta de afecţiune stătută pentru copiii noştri, şi oricât de groase erau zidurile din jurul meu, nu mă puteam opri să îmi imaginez viitorul nostru.

În timpul săptămânii îmi blocam emoţiile, dar, în clipa în care o vedeam, acea nevoie se revărsa.

Îmi înfăşuram braţele în jurul taliei ei, rezemându-mi capul pe gâtul ei. Când îi inspiram parfumul, gemeam.

— Eşti leacul perfect pentru o săptămână lungă.

A râs când m-am uitat la birourile din jur şi la privirile uimite aţintite asupra noastră.

— Ei bine, săptămâna mea nu s-a terminat.

— Ba da, a zis el.

Aveam nevoie să se fi terminat.

S-a întors în braţele mele.

— Te dai în spectacol.

— Nu-mi pasă.

La naiba cu toţi! Era a mea şi toată lumea avea să afle. Amândouă erau ale mele.

Şi-a trecut mâinile peste pieptul meu.

— De ce eşti aşa de disperat?

— Pentru că mi-a fost dor de tine.

Dar asta era numai la suprafaţă.

— Ei bine, va trebui să-ţi mai fie dor de mine câteva ore. Am de lucru, a spus în timp ce s-a îndepărtat.

Am prins-o de mână şi am tras-o înapoi.

— Pun pariu că pot să rezolv asta cu şeful tău.

— Richard! Nu mi-am dat seama că vii azi, a spus Marjorie cu un zâmbet crispat.

— Bună, Marjorie.

Privirea ei s-a plimbat între noi, apoi spre mâinile noastre unite. A închis gura, şi-a încordat maxilarul şi şi-a pus un zâmbet forţat pe buze.

Tensiunea era palpabilă, iar Natasha a încercat să-şi tragă mâna dintr-a mea. Dar am ţinut-o strâns. Voiam ca prostiile acestei femei să se termine şi să fie discutate, pentru că eram sigur că urma să spună lucruri pe care aveam să o fac să le regrete.

Din ce îmi spusese Nat, Marjorie nu o plăcuse niciodată. Ştiam sigur că nu o plăcea nici pe Nina. Cum nu înţelesese femeia asta că ea era problema?

— Bună, Richard, a spus Jenna, care a făcut un pas în faţă şi a ridicat mâna.

Am bătut palma cu ea.

— Jenna. Ce face Brent?

— Bine. Ce se întâmplă aici?

I-am zâmbit.

— Am venit să-mi văd fetele.

Natasha şi-a dat ochii peste cap, cu zâmbetul pe buze.

— Nu ştii dacă e fată.

— Nu te îndoi de ce spun, am zis eu zâmbind. M-am întins şi am pus mâna pe burta ei, aşteptând cu nerăbdare ziua când avea să lovească. Fetiţa Bennett. Îţi spun eu!

Marjorie ne privea cu gura căscată.

— Ştiam eu că nu aveai cum să obţii promovarea aia fără ajutor, a zis ea.

Natasha a îngheţat, fixând-o cu privirea pe Marjorie.

— Poftim?

— Am bănuit eu că te culci cu şefii ca să te urci pe scara corporatistă, dar acum ştiu sigur.

Marjorie era roşie la faţă din cauza furiei.

— Bineînţeles că tu ai crede asta, a zis Natasha cu amărăciune.

— Marjorie, încetează înainte să depun o plângere la HR! i-am zis.

Acuzaţia ei plină de gelozie mi-a făcut sângele să ia foc.

Marjorie s-a albit la faţă.

— De ce?

Chiar avea impresia că era acceptabil ce spunea? Nu era în nicio afacere. Cum reuşise o persoană atât de ineptă să devină manager? Trebuia să verific asta când aveam să ajung acasă.

— De ce? Pentru că ai insinuat că iubita mea s-a culcat cu mine ca să obţină o promovare. Relaţia noastră nu te priveşte.

— Politica companiei spune că…

„La naiba cu asta!”

— Nu-mi recita politica companiei! Abia puteam să-mi controlez furia. I-am citit dosarul, ştiu cum a fost promovată şi asta s-a întâmplat datorită muncii depuse şi a cunoştinţelor ei. În plus, s-a întâmplat înainte să ne cunoaştem. Care e problema ta? De ce simţi nevoia să analizezi tot ce se întâmplă în biroul ăsta? Îţi face plăcere să-i umileşti pe alţii? Ca să te simţi superioară? Dă-te jos de pe piedestal sau o să te trag eu! Scopul tău nu e interesul companiei, ci doar interesul propriu, şi refuzi să fii jucătoare de echipă, mereu vrei să ieşi în evidenţă. Nu faci tu regulile aici, ci *eu!*

Degetele Natashei s-au împletit cu ale mele, iar celălalt braţ şi l-a înfăşurat în jurul bicepsului meu.

Destul! Mă săturasem de atitudinea lui Marjorie şi nu aveam de gând să-i permit să-i vorbească aşa Natashei.

Marjorie a clipit şi umezeala i-a umplut ochii.

— Aveţi dreptate, domnule. Îmi pare rău. O să mă duc să mă gândesc la acţiunile mele şi o să mă străduiesc să fiu o angajată mai bună.

— Deci el e vicepreşedintele feroce despre care am auzit atâtea lucruri, a spus Jenna, în timp ce ne-

am uitat la Marjorie, care se îndepărta.

— Nu o să-i cer scuze pentru că i-am rănit sentimentele.

— Cine a spus că trebuie s-o faci? a zis Jenna.

Natasha mi-a dat drumul la mână şi a făcut un pas în faţă. Cu coada ochiului, am văzut-o rezemându-se de un birou apropiat.

— Eşti bine?

M-am dus repede lângă ea şi mi-am pus braţul în jurul ei.

— Da, a zis în timp ce şi-a odihnit capul pe pieptul meu. Am ameţit dintr-odată.

— Ia loc! Am îndreptat-o spre un scaun din apropiere, iar pe celălalt m-am aşezat eu.

— Mulţumesc.

I-am ridicat bărbia, uitându-mă în ochii ei ca să-mi dau seama dacă era ceva în neregulă.

— Se întâmplă des?

Acum câteva săptămâni fusese o zi în care tremurase, dar nu-mi aminteam să o fi văzut ameţită.

A clătinat din cap.

— De câteva ori.

— I-ai spus doctoriţei tale despre asta?

A încuviinţat.

— Ameţeala e alt efect secundar al sarcinii. La fel ca greţurile de dimineaţă.

— Acum pot să te duc acasă? am întrebat, disperat să o duc undeva unde putea să se întindă.

A încuviinţat şi am ajutat-o să se ridice.

Aranjasem pe ascuns ca Natasha să coboare cu Jenna, ceea ce m-a ajutat să o iau de acolo. Astfel, când am plecat, nu mai trebuia decât să-şi ia geanta.

— Cum a mers? a întrebat când am ieşit din parcare.

Nu vorbiserăm despre confruntarea mea cu Marjorie şi asta era în regulă, dar nici nu apucasem să-i spun cum decursese întâlnirea. Aş fi vrut să fie acolo cu mine, dar m-am asigurat că avea să fie apreciată, mai ales de managerul ei direct.

Lucraserăm atâtea ore la propunerea bugetară, iar la final descoperiserăm că majoritatea propunerilor meritau riscul. Trebuia doar ca Michael şi ceilalţi directori să fie de acord.

— Au fost foarte încântaţi de recomandările *noastre.*

Un zâmbet i-a luminat faţa.

— Serios?

Am încuviinţat.

— Da. Deci e posibil să fii nevoită să-l mai ajuţi pe vicepreşedinte pe viitor.

— Oh, nu, nu pe el din nou!

Am râs.

— Serios? Aşa o să joci?

— Nu, nu cu tine, a zis ea, luându-mă de mână. Dar vicepreşedintele poate să fie un ghimpe în coaste.

Am mormăit gândindu-mă la imaginea pe care o

conturau cuvintele ei.

— Nu-mi vorbi aşa!

— Cum?

— Iubito, aş adora să fiu un ghimpe în coastele tale.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ce avem la cină?

— Orice vrei.

— Hibachi.

Trecuserăm de câteva ieşiri spre autostradă, aşa că am fost nevoit să o iau pe străzi, inclusiv pe nişte scurtături neobişnuite prin cartier.

A oftat.

— Mereu mi-a plăcut cartierul ăsta.

— Serios? De ce? am întrebat.

Trăisem în oraş atât de mult, în apartamente, iar înainte de asta, în zone rurale. Niciodată nu trăisem într-un cartier.

— Casele au o atmosferă tradiţională. Ca de cămin. Mereu sunt copii care merg pe biciclete şi aleargă pe gazon. Casele sunt mari şi îngrijite, cu multe parcele.

— Asta vrei? am întrebat, curios să aflu cum arăta casa ei ideală.

A încuviinţat.

— O bucătărie mare, cu două aragaze. O insulă uriaşă şi cuptor cu două uşi. Cu vedere la verandă. Mare, nu foarte mare, dormitorul matrimonial cu o

baie ca la spa.

— Câte dormitoare?

Şi-a ţuguiat buzele şi, dacă nu aş fi fost la volan, m-aş fi aplecat şi i-aş fi supt buza de jos.

— Patru. Şi un birou undeva în casă. Un subsol pentru o cameră de filme sau o grotă a bărbaţilor, poate o masă de biliard. Parchet, ca să fie mai uşor de curăţat.

— Se pare că te-ai gândit mult la asta, am zis, asigurându-mă că reţineam toate detaliile menţionate de ea.

Poate că într-o zi ne puteam muta în suburbiile din Chicago. Naveta ar fi fost groaznică, dar voiam să-i ofer acest vis.

— Nu chiar, dar în minte am o listă mentală cu dorinţe. Într-o zi.

Şi-a pus mâna pe burtă şi a început s-o mângâie.

Aşa era, într-o zi. Aveam să mă asigur de asta.

Capitolul 16

Natasha

Când Richard m-a întrebat dacă era ceva ce voiam să facem în weekend, era un singur lucru pe care aveam nevoie disperată să-l fac. Între muncă şi puiul de somn cerut de copil, reuşisem să nu fac absolut nimic în privinţa cumpărăturilor şi nu mai

aveam multe haine care să-mi vină. Burta îmi creştea din ce în ce mai mult în fiecare săptămână şi rămăsesem numai cu rochii şi pantaloni de yoga.

— Magazinul ăsta e diavolul, i-am spus lui Richard când am intrat pe uşile automate.

— De ce? a întrebat el, încruntat. E unul dintre cele mai mari din ţară.

— Pentru că intri ca să iei un obiect de cinci dolari şi ieşi cu chestii în valoare de 200 de dolari.

— Asta se numeşte lipsă de autocontrol.

— Hm, stai să vezi!

Am luat un coş şi m-am îndreptat spre raionul cu lenjerie. Richard a făcut ochii mari când m-am oprit în faţa raionului cu sutiene.

— Lasă-mă să-ţi cumpăr lenjerie dintr-un loc mai bun decât ăsta, mi-a şoptit el la ureche.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Fă asta, dar eu caut lenjerie de zi cu zi. Îmi tot cresc sânii…

— Oh, am observat, a zis Richard cu zâmbetul pe buze.

— Oricum, am nevoie de câteva sutiene noi.

Mi-au atras atenţia nişte sutiene şi am căutat imediat câteva care mi-au plăcut şi pe care le-am pus în coş. Aveau să fie grozave. Mai puţin restrictive şi aveau să-mi ofere susţinere. Chiar dacă nu erau potrivite pentru muncă, aveau să fie confortabile în afara biroului. Din fericire, sensibilitatea se mai

atenuase.

Ne-am dus la raionul pentru maternitate şi m-am uitat după haine potrivite pentru muncă. Încă puteam să port anumite lucruri, dar orice se închidea cu nasturi nu mai era potrivit. Cămăşi, pulovere, rochii, blugi – toate au intrat în cărucior. Cel puţin afară începea să se încălzească, deci nu trebuia să adaug o haină pe listă.

— Nu o să încerci nimic din toate astea? a întrebat Richard când ne-am îndepărtat de cabinele de probă.

— Nu.

— De ce nu?

M-am apropiat mai mult, verificând că nu era nimeni în jur.

— Pentru că, dacă intru acolo, o să vrei să vii după mine şi ştiu că în doar câteva secunde o să fii în mine.

A mormăit şi a păşit în spatele meu. Şi-a apropiat buzele de urechea mea în timp ce şoldurile lui s-au lipit de mine.

— Cine, eu? Niciodată.

Mi-am înclinat capul ca să-i ofer mai mult acces.

— Sunt sigură că nu. La fel cum nu ai face aşa ceva în toaleta unui restaurant sau la o petrecere de Anul Nou, în faţa unei ferestre.

— Nu am fost eu.

Am chicotit. Asta era versiunea lui pe care o iubeam. Era jucăuş, afectuos şi dulce.

— Ei bine, dacă nu ai fost tu, atunci nu ştiu al cui e copilul ăsta.

— Ah, copilul e al meu!

M-a muşcat uşor de gât, ţinându-şi mâna protector peste burta mea.

— Eşti atât de exhibiţionist!

— Spune femeia care m-a făcut să i-o trag în faţa ferestrei fără perdele.

Mi-a atras atenţia raionul pentru copii şi m-am îndreptat într-acolo.

— Şi uite în ce probleme m-a băgat asta, am spus în glumă, arătând spre abdomen.

Richard şi-a pus mâinile pe abdomenul meu şi s-a aplecat.

— Şşşt, mami nu vorbeşte serios. Nu o să fii o problemă, nu-i aşa, îngerul meu?

Am zâmbit şi am clătinat din cap, apoi m-am uitat la toate lucrurile de pe acel culoar. Erau atâtea! Niciunul dintre prietenii mei nu avea copii şi nu mai îngrijisem un copil de mai bine de un deceniu, deci cunoştinţele mele despre toate astea se reduceau la aproape nimic. În schimb, am trecut dincolo de diversele obiecte spre ceva ce ştiam: haine.

— Oh, ia uite! am zis eu, scoţând o salopetă.

— *Puştiul chipeş al mamei,* a citit Richard ce scria pe ea. A râs, apoi a scos alta. Sau mai bine *Mica prinţesă a tatei.*

Am chicotit.

— Exagerezi.

— Doar vorbeam.

— Şi eu.

— Nat? m-a strigat cineva.

M-am întors şi am văzut-o pe soţia fratelui meu la câţiva metri depărtare, la capătul rândului.

— Hannah!

M-am dus şi am luat-o în braţe.

— Ce mai faci?

— Sunt bine. Tu?

— Foarte bine.

Privirea i s-a mutat spre Richard, aşa că l-am luat de mână.

— Richard, ea e cumnata mea, Hannah. Hannah, el e iubitul meu, Richard.

— Deci tu eşti infamul Richard despre care am auzit atât de multe.

Richard a întins mâna.

— Sper că totul e de bine.

— Cum ai reuşit să o laşi însărcinată pe cumnata mea la ceea ce bănuiesc că a fost prima întâlnire?

— Carson! am strigat fiindcă a apărut dintr-odată lângă mine. M-ai speriat al naibii de tare!

— E adevărat? a întrebat Hannah.

Tot sângele mi-a năvălit în faţă şi m-am uitat de la Carson la Richard.

— Despre ce vorbiţi?

— Ei, hai! Carson şi-a dat ochii peste cap şi a

întins mâna spre Richard. Ai salvat-o frumos!

— Sunt sigur că nu ştiu la ce te referi, a spus Richard pe cel mai diplomat ton.

— Micuţa Natty nu e singura perspicace. S-a scăpat, dar ai salvat situaţia.

— Crezi că s-a mai prins cineva? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu, doar că nu prea se potriveşte cronologia, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— Ne-am întâlnit în noaptea de revelion şi am aflat că e şeful meu de Sfântul Valentin. Dacă le spui mamei, tatei sau lui Wyatt, o să te fac să suferi.

— Nu, îţi jur! a zis şi a ridicat el mâinile.

— De ce să nu-i spună lui Wyatt? a întrebat Richard.

Hannah a râs.

— Îmi pare rău, încă nu îl cunoşti prea bine, dar Wyatt nu e în stare să ţină un secret.

Carson s-a apropiat mai mult.

— În sfârşit, a invitat-o în oraş.

— Nu! am făcut eu ochii mari.

— Adică e jucător profesionist de baseball, dar nu are curaj să vorbească cu o femeie? a întrebat Richard.

Am clătinat din cap.

— Cu femei? Da. Cu una de care e interesat pentru ceva mai mult decât sex? E un dezastru.

— Fetele pe care le place îl transformă într-un tocilar timid şi introvertit care nu a făcut niciodată sex, a detaliat Carson într-un mod în care numai fratele meu putea să o facă.

— Însă, odată ce le face ale lui, lucrurile se întorc la normal, am adăugat.

— Aţi venit aici ca să faceţi cumpărături pentru bebeluş?

Hannah mi-a zâmbit, în timp ce se uita la burta mea.

M-am uitat şi eu la a ei.

— Tu?

— Da, dar mă gândesc foarte serios să deschid cutia asta cu prăjituri.

M-am uitat la cutia din mâna ei.

— Dacă o faci, ai face bine să împarţi.

A râs şi a deschis cutia, a scos un rând de prăjituri şi apoi i-a dat-o lui Carson.

— Iubitule, du-te să plăteşti asta!

— Şi adu-mi o apă! am strigat după el.

Privirea lui Hannah s-a luminat.

— Şi o cola dietetică!

— Rick? Vrei ceva cât fac comisioane? a întrebat Carson în timp ce se îndepărta de noi.

Richard i-a făcut cu mâna.

— Sunt bine, mersi.

— Cum te simţi? a întrebat Hannah în timp ce muşca a doua prăjitură.

— Mai bine, am oftat eu uşurată. Săptămâna trecută am adormit la muncă şi nu m-am trezit decât când mi-a alunecat capul şi m-am lovit de birou.

— Au! Nu mi-ai spus asta, a zis Richard, după care m-a sărutat pe frunte.

— Sigur, să-i spun şefului meu că am adormit la birou. N-am făcut-o mai degrabă de ruşine.

— Şi voma. Am avut o săptămână întreagă fără să vomit, mulţumesc! a spus Hannah pe un ton reverenţios.

— Am avut noroc. Greţurile de dimineaţă n-au fost foarte grave, aşa că se întâmpla doar de vreo două ori pe săptămână.

Carson s-a întors cu băuturile şi restul cutiei cu prăjituri. Asta era bine, pentru că eu şi Hannah aproape că terminaserăm primul rând.

Lui Richard i-a sunat telefonul. Şi l-a scos din haină. S-a strâmbat când s-a uitat la ecran.

— Mă întorc imediat, a spus el înainte să se îndepărteze.

Şi astfel domnul vicepreşedinte se întorsese. Am oftat, rugându-mă să fie binedispus şi când avea să se întoarcă.

— E chipeş, a spus Hannah şi mi-a făcut cu ochiul.

— Oh, crede-mă, sunt foarte conştientă de asta!

M-am întors şi i-am admirat spatele. Spatele lui foarte musculos.

— Cum vă merge? a întrebat Hannah, atrăgându-

mi atenţia şi dându-mi altă prăjitură. Probabil a fost un şoc pentru el, dar pare entuziasmat.

— Lucrurile merg foarte bine. E mult de muncă, drept dovadă apelul telefonic. Şi a fost foarte fericit când a aflat de copil.

Hannah m-a strâns de mână.

— Asta e foarte bine. Am tot vrut să te sun. În serile de marţi merg la un curs de yoga pentru femei însărcinate. Ar trebui să vii.

— Ar fi grozav!

Chiar ar fi fost. Adevărul era că trebuia să petrec mai mult timp concentrându-mă asupra lucrurilor legate de sarcină şi a pregătirilor pentru copil. Zilele mele erau pline de muncă şi weekendurile erau ale lui Richard. Iar serile erau pline de somn şi capitole din cărţi despre ce mă aştepta. Studiasem câteva bloguri pe telefon şi făcusem o planşă pentru camera copilului pe Pinterest.

Avea să fie grozav să pot vorbi cu Hannah, cu cineva care trecea prin aceleaşi lucruri ca mine.

— Haide, iubito, a spus Carson, care şi-a tras soţia aproape.

Am stat cu ochii pe prăjituri, dar a fost înţelept şi nici măcar nu a încercat să i le ia.

— Trebuie să luăm prânzul cu părinţii tăi în câteva minute.

— Ah, aproape că am uitat! S-a întors din nou spre mine. Îţi scriu. Putem să ne întâlnim marţi. Poate

mâncăm ceva după aceea.

— Perfect.

I-am îmbrăţişat pe amândoi.

Carson a strigat spre Richard şi i-a făcut cu mâna, după care au luat-o spre casa de marcat.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus Richard când s-a întors după câteva secunde. A luat salopeta cu *Mica prinţesă a tatei* şi a pus-o în cărucior. Cumpărăm asta.

— Nu o să ştim decât în iunie dacă o să fie fată sau băiat.

A clătinat din cap.

— O cumpăr.

M-am ridicat pe vârful degetelor şi l-am pupat pe obraz.

— Eşti adorabil.

Am continuat să ne plimbăm prin raionul pentru copii, şi Richard a găsit animalele de pluş. A luat un ursuleţ de pe raft.

— Trebuie să aibă un ursuleţ.

Jucăria nu avea nimic special. Era un ursuleţ obişnuit, dar felul în care Richard îl privea mi-a făcut inima să-mi tresalte.

— Îmi place ăla, am spus.

— Aveam unul asemănător când eram mic, a spus, plimbându-şi mâna peste materialul moale.

— Deci le-am spus părinţilor mei. Când le spunem alor tăi? am întrebat.

Doar ei rămăseseră.

A îngheţat, strângând ursuleţul mai tare.

— Ce e? am întrebat, în timp ce mi-am pus mâna peste a lui.

— Tata are… idei despre cum ar trebui să se poarte bărbaţii şi femeile. Este obsedat de rolurile tradiţionale ale oamenilor.

— Bine.

— O să te întrebe când demisionezi. Când te muţi la mine. Când ne căsătorim. Care e cel mai bun preparat pe care ştii să-l găteşti. Cum o să ai grijă de mine. Întrebări la care nu am răspunsuri şi cu care nu sunt de acord. Nu vreau să-l întâlneşti şi să crezi că asta vreau de la tine.

I s-a încordat maxilarul şi l-am mângâiat pe obraz, îndreptându-i privirea spre mine.

— E în regulă, ştiu asta.

— Desiree a refuzat să fie în preajma lui după ce ne-am căsătorit, iar când am divorţat, tata a zis că nu am fost în stare să-mi susţin drepturile de bărbat.

— Drepturile de bărbat?

A încuviinţat.

— E exact cum sună. E tatăl meu, dar nu te vreau aproape de el.

— Şi mama ta?

— Îl ascultă orbeşte pentru că aşa a fost crescută.

— Şi Susie?

A pufnit încet.

— Putem s-o sunăm în seara asta.

Capitolul 17

Natasha
Începutul lunii mai

Devenea o obişnuinţă. O chestie indecentă, de atragere a atenţiei. Ceva disperat, ca un dependent de droguri care îşi căuta următoarea doză.

Şi când lovea, îmi distrugea toată fericirea din inimă, mai ales când Richard întârziase deja o zi. Îl aşteptasem vineri seară, ca de obicei, dar munca îl acaparase.

Nu mă mai simţeam confortabil să îi spun tot ce se întâmpla pentru că nu mai era atât de deschis în conversaţii.

— Lucrurile s-au inflamat, şi eu stau aici, navighez printre e-mailuri cu geanta lângă mine, încercând să nu-mi distrug laptopul, a spus Richard.

Iritarea din vocea lui îmi arăta exact cât de nervos era.

— La naiba!

M-am frecat între ochi, încercând să alung durerea de cap care se anunţa mai mult pentru că agitaţia de la muncă îl acaparase din nou.

Munca era singurul lucru care îi cerea atenţia, care trosnea din degetele inexistente şi îl făcea să

tresară. Nu puteam nici măcar să-l conving să vină cu mine la o consultaţie la doctor, dar era nevoie doar de un telefon sau de un e-mail şi munca se bucura de toată atenţia lui.

Aş fi vrut să fiu la fel de importantă pentru el.

— Îmi pare rău. Tocmai ieşeam pe uşă când mi-a sunat telefonul şi acum rezolv problema.

— Înţeleg.

Aproape că i-am spus că era în regulă, dar ar fi fost o minciună. Nu era în regulă. Era obositor şi începeam să simt cum îmi scădea importanţa.

— O să ajung cât de repede pot.

— Atunci ar trebui să munceşti. Ţine-mă la curent!

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, dar o simţeam cum îmi sângera în cuvinte.

— Da. Vorbim în curând.

— La revedere. Am închis telefonul şi m-am uitat la burtă. Ce vrei să facem azi, puştiule?

O mişcare uşoară dinăuntru mi-a dat răspunsul.

Nici măcar nu apucasem să-i spun lui Richard că bebeluşul începuse să se mişte. Iniţial, am crezut că erau gaze, dar, când i-am spus doctoriţei mele cu o zi în urmă, a spus că era copilul. Nu apucasem să-i zic nici ce îmi mai spusese doctoriţa în timpul controalelor.

Mi-am plimbat degetele peste burtă şi mi-am încordat degetele de la picioare pe covor, în timp ce

am oftat, observând cât de umflate erau.

Nu era nici măcar 9.00 dimineaţa. Ce aveam să fac? Luni întregi, weekendurile mele libere fuseseră petrecute cu Richard şi era prima oară în februarie când eram fără el câteva ore. Nu luam în considerare momentele când lucra atunci când eram împreună, pentru că era cu mine.

— Vrei să vezi ce face mătuşa Jenna? mi-am întrebat burta.

O altă tresărire, pe care am luat-o drept răspuns.

Nat: „Ce faci?”

În câteva secunde, am primit răspunsul.

Jenna: „Mănânc dorayaki”.

Nat: „Vii pe la mine?”

Jenna: „O să ajung imediat”.

M-am dus la uşa de la intrare şi am deschis-o. Aerul era rece pe piele şi mi-am înfăşurat cardiganul mai strâns.

Dincolo de parcare, uşa Jennei s-a deschis, apoi ea a venit spre mine în pantalonii ei mov de pijama, papuci, halat şi o farfurie plină cu dorayaki. O bucată îi atârna din gură.

— Arăţi bine, sexy! am strigat eu.

Şi-a întins braţele şi a făcut o mică piruetă, mişcându-şi şoldurile. Când s-a apropiat destul de mult, am luat farfuria de la ea, lăsând-o să o termine pe cea din gură.

— Mulţumesc.

— Mama ta le-a făcut? am întrebat-o în timp ce am pus farfuria pe măsuţa de cafea.

Dorayaki era practic pastă de fasole dulce între două clătite, dar avea ceva special. Mai mâncasem din alte locuri, dar niciuna nu era la fel de bună precum cea făcută de mama Okada. Spunea că diferenţa o făcea toată dragostea pe care o turna în ea, dar aveam senzaţia că răspunsul era, de fapt, zahărul.

A încuviinţat.

— A făcut în plus pentru tine.

— Hm, şi dacă nu ţi-aş fi scris, le-aş mai fi văzut?

A ridicat din umeri.

— Dacă mai supravieţuiau în weekend.

Am luat-o în braţe.

— La naiba, mi-a fost dor de tine! i-am spus în timp ce o strângeam cu putere.

Ea m-a strâns şi mai tare.

— Şi mie.

— Simt că ne-am deconectat într-un fel.

Era o senzaţie pe care o uram.

Era singura persoană căreia îi spuneam tot şi erau atâtea lucruri pe care nu i le spusesem în ultimul timp.

Ne-am aşezat pe canapea şi am luat dorayaki. Am gemut când am muşcat.

— Chiar dacă ne vedem aproape zilnic, înţeleg ce spui.

— Dau vina pe bărbaţii din vieţile noastre.

Şi era adevărat. Amândouă ne petreceam timpul liber cu ei.

La menţionarea bărbaţilor, ochii Jennei au devenit sticloşi şi colţul gurii i s-a ridicat.

Am făcut ochii mari când am observat transformarea.

— Şterge-ţi expresia asta de pe faţă! Mă sperii.

— Îmi pare rău. Nu pot să mă abţin.

— Ce anume ţi-a pus zâmbetul ăla înfricoşător pe faţă?

Chiar mă speria.

— Dragostea.

Am privit-o fix. În toţi anii de când o cunoşteam, Jennei îi plăcuseră mulţi tipi, ba chiar ceva mai mult în cazul unora dintre iubiţii ei, dar privirea visătoare şi cuvintele pe care le spunea păreau deplasate.

— Dragoste? Serios?

Şi-a muşcat buza de jos şi a zâmbit.

— Brent mi-a spus aseară că mă iubeşte şi nu s-a întâmplat când făceam sex.

Am ridicat o sprânceană.

— Şi e normal?

A încuviinţat.

— Şi Taka, şi Ben au făcut asta.

— Cum a spus-o Brent?

A oftat lung şi s-a aruncat pe canapeaua de lângă mine.

— Era cald aseară, aveai senzaţia că în sfârşit a

venit primăvara, aşa că am mers să ne plimbăm pe lângă lac. Doar ne plimbam şi ne ţineam de mână, când s-a oprit. S-a aplecat să mă sărute şi pur şi simplu a spus-o. Bam!

— Şi ce ai făcut?

— Ce puteam să fac? Am sărit pe el. Da, e cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât mine, însă când l-am auzit spunând cuvintele… S-a oprit şi a oftat. Da, îmi place foarte mult de el. Foarte-foarte mult. Atât de mult încât mă văd căsătorindu-mă cu el.

— Jenna, sunt atât de fericită pentru tine!

Chiar eram. Deşi era puţin sălbatică şi nebună, Jenna era prietena mea şi nu voiam decât să-şi găsească fericirea.

— Brent e primul tip care nu e asiatic şi cu care am ieşit şi care chiar pare să mă placă pentru mine, nu pentru vreo fantezie stereotipică cu gheişe sau un personaj manga.

— Cât de drăguţ!

Şi au apărut lacrimile.

Jenna s-a aplecat spre mine şi m-a luat în braţe.

— E în regulă, e de la hormoni, a spus ea în timp ce mă mângâia pe cap. Ţi-e foame? Trebuie să se hrănească mama?

— Nu e asta. A fost total neaşteptat. Sunt doar atât de fericită să te văd fericită! Brent e un tip de treabă, am văzut cum se uită la tine, ca şi cum eşti întreaga lui lume.

Mi-a zâmbit.

— Se pare că noaptea de Anul Nou a fost una de pomină pentru amândouă.

Am încuviinţat.

— Ştii, gândindu-mă cât de înalt e Brent, copiii voştri e posibil să aibă o înălţime medie.

Şi-a ridicat mâinile.

— Stai, cine a zis ceva de copii? Încă nu suntem acolo.

— Nici eu nu eram, am zis, arătând spre burta din ce în ce mai mare. Nu e nevoie decât de o singură dată.

— Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat.

S-a aplecat şi a gângurit spre burtă în timp ce mă mângâia.

Am râs.

— Nici mie. Dar consider că ăsta a fost destinul meu. Poate că asta trebuia să se întâmple ca să fim împreună.

— Apropo de Richard, unde e?

Am oftat şi m-am afundat din nou între perne.

— Munceşte. A apărut ceva. A spus că o să încerce să vină după aceea.

— După aceea?

M-am uitat spre burta mea, mângâind-o uşor. În aproape trei luni, nu era prima oară când se întâmpla asta. După toate zilele pe care le scurtase în acea primă lună ca să mă vadă, munca îl prinsese din

urmă, iar acum plăteam pentru asta.

Cel puţin aşa îmi spuneam. Încercam să nu las gândurile negative să mă inunde, dar nu mă puteam abţine. Poate că nu-l prinsese munca din urmă, poate că, de fapt, el se aruncase din nou în muncă.

Mi-am lipit un zâmbet pe faţă.

— E în regulă, serios. Ar trebui să vină până la cină.

Jenna şi-a ţuguiat buzele şi ochii i-au devenit nişte dungi, exact ca emojiul ei preferat, în afară de cel care râdea. Expresia ei zicea: „Spui prostii şi văd direct prin ele”.

— Haide, a spus, în timp ce s-a ridicat de pe canapea.

— Unde mergem?

M-a tras de mână ca să mă ajute să mă ridic.

— Avem nevoie să ne facem pedichiura.

Capitolul 18

Richard

— La naiba! am pufnit când m-am uitat la ceas.

Ultima oară când mă uitasem în jos în partea dreaptă a ecranului, soarele dimineţii se reflecta în ferestrele celuilalt turn, dar acum lumina lui intra pe geam. Mi-a îngheţat sângele în vene. Trebuia să rezolv nişte urgenţe şi apoi să plec la Natasha, dar la aproape

17.00 după-amiaza mă întrebam dacă mai eram bine-venit.

După o jumătate de secundă de gândit, mi-am luat telefonul şi inima mi s-a scufundat când am văzut cele două mesaje pe care le ratasem.

Natasha: „Eşti pe drum?”

Natasha: „Te rog, sună-mă! Vreau doar să ştiu că eşti bine”.

Al doilea fusese trimis în urmă cu o oră.

Munca mă luase din nou de lângă Natasha şi ştiam că într-o zi nu avea să mai fie la fel de înţelegătoare. De fapt, eram destul de sigur că, dacă voiam să-mi deschidă uşa, pentru că sunatul sau trimisul mesajelor nu mai erau o opţiune în acel moment, trebuia să implor.

Mi-am închis laptopul imediat, dar l-am lăsat acolo unde era. Dacă apăream cu el, ştiam că aveam să fiu un om mort. În timp ce mi-am făcut bagajul şi am luat-o spre maşină, am început să-mi formulez scuza.

Seara trecută, când vorbisem la telefon, îmi spusese că avea poftă de mâncare mexicană. Asta era portiţa mea de intrare.

Am mărit viteza pe autostradă, ocolind linia nesfârşită de camioane de pe I–65. Era nevoie disperată de trei benzi şi nu înţelegeam de ce erau numai două.

L-am sunat pe Keenan şi l-am rugat să mă ajute să

găsesc un restaurant de unde să cumpăr mâncare şi în scurt timp am reuşit să dau comanda şi să o ridic. Drumul a fost făcut în timp-record şi a inclus şi oprirea.

M-am grăbit să-mi iau geanta şi mâncarea şi am pornit spre uşa ei. Am bătut.

Când s-a deschis uşa, am inspirat adânc. Părul îi era prins într-un coc haotic şi era îmbrăcată în ce ştiam că erau hainele ei confortabile preferate – bluză, pantaloni largi şi un cardigan gros.

La naiba! Privirea ei m-a distrus. Ar fi trebuit să plec mai devreme. Ar fi trebuit să mă rup de laptop, dar în acel moment totul păruse prea important.

Mai important decât ea.

Însă, când o am privit-o şi am văzut roşeaţa din jurul ochilor ei, am început să mă întreb ce fusese atât de important ca să mă ţină departe de ea.

Natasha era ca aerul proaspăt. De fiecare dată când o vedeam, era aproape ca prima oară.

Cu toate astea, gândurile se strecuraseră. Gânduri întunecate, care mă încolţiseră când eram în Chicago, departe de ea. Acestea nu voiau căldura care îmi umplea pieptul când eram lângă ea. Voiau să ridice ziduri, ca să o ţină la depărtare.

Acel întuneric voia ziduri până sus, ca să ţină la distanţă sentimentele.

— Am adus tacos ca ofertă de pace. Cu brânză şi salsa. Şi nişte îngheţată.

Şi-a înclinat capul şi şi-a ţuguiat buzele în timp ce decidea, dar zgomotul stomacului ei a dat-o de gol.

— Bine, dar asta nu o să-ţi plătească decât intrarea. Eu nu sunt de la linia fierbinte.

Am făcut un pas în faţă, încrezător că nu avea să mă înjunghie, deşi privirea ei m-a ţinut ca pe ghimpi. M-am aplecat, am sărutat-o, dar reacţia ei a fost lipsită de entuziasm. Era furioasă, şi pe bună dreptate, dar speram că mâncarea avea să o îmbuneze.

După ce mi-am pus geanta jos, m-am dus în bucătărie, am scos farfurii din dulap şi am început să aranjez mâncarea pe ele. Natasha s-a aşezat la masă, privindu-mă şi aşteptând.

Am pus farfuria cu tacos cu pui în faţa ei, laolaltă cu bolul cu sosul de brânză şi un castron cu chipsuri, apoi m-am dus după nişte felii de lime şi smântână şi ca să pun îngheţata în congelator.

— Cum a fost ziua ta? am întrebat.

M-a fixat cu privirea şi a ridicat din sprâncene.

A gemut la prima gură, iar când a terminat primul taco, a pus câteva chipsuri în sosul de brânză înainte să-mi răspundă. Şi am aflat că era în interesul meu să-i aştept răspunsul, mai ales când îi era foame.

— Agravantă. Pentru că te-am aşteptat pe tine, am stat toată ziua ca pe ghimpi. Hannah a vrut să facem yoga şi i-am spus că nu pot, pentru că trebuie să apari în orice moment.

— Îmi pare atât de…

— Nu vreau să aud asta. Vreau să aud ce a fost atât de important încât nu ai putut să-ţi ţii promisiunea. Şi ştiu ce se întâmplă la Annex, aşa că să nu vii cu prostii.

— Am obligaţii despre care nu ştii.

— Felicitări pentru cât de vag eşti!

După ce a spus asta, s-a ridicat, şi-a luat farfuria, a aruncat-o în chiuvetă şi s-a dus spre dormitor. Am aşteptat câteva minute, crezând că avea să se întoarcă, dar nu a făcut-o.

Distanţa dintre noi s-a mărit şi mai mult.

*

În dimineaţa următoare, m-am trezit pe canapea şi mă durea spatele. Uşa dormitorului era în continuare închisă. Nici măcar nu am încercat să mă urc în pat lângă ea. Meritam să dorm pe canapea.

Tot corpul îmi era rigid. Mi-am trecut mâinile peste faţă. Când fusese ultima oară în situaţia asta?

Nici măcar nu o puteam învinovăţi.

De nenumărate ori am lăsat munca să-mi distragă atenţia.

Deşi mâncarea mexicană îmi asigurase intrarea pe uşă noaptea trecută, nu compensase faptul că munca mă corupsese din nou. Micul dejun era modul prin care puteam să-i intru din nou în graţii destul ca să vorbească cu mine.

Abia trecuse de 6.30. M-am dus la baie şi am încercat să nu fac gălăgie, ca să nu o trezesc când mă spălam pe dinţi şi pe faţă. Apoi m-am uitat peste mai multe meniuri. Până ce am găsit ceva ce i-ar fi plăcut. Am comandat şi alte trei preparate din meniu, ca să mă asigur că avea să-i placă totuşi ceva.

Am dat comanda şi apoi am deschis încet uşa dormitorului. Mici sforăituri mi-au dat de înţeles că încă dormea, aşa că m-am strecurat pe uşă şi i-am luat cheile ca să închid uşa de la intrare.

Mâncarea trebuia să ajungă într-o jumătate de oră, ceea ce-mi dădea destul timp ca să ajung la cafenea. M-am întors înainte să se trezească, dar soneria care s-a auzit peste câteva minute a trezit-o.

Era uşor încruntată când a ieşit din dormitor cu părul ciufulit.

I-am mulţumit şoferului în timp ce i-am luat pungile din mână, apoi am închis uşa.

— Încă eşti aici, a spus ea.

Nu ştiam cum să-i interpretez cuvintele, vocea ei trădând parţial uimire, parţial furie, şi nu ştiam care avea să câştige.

— Unde altundeva să fiu?

A ridicat din umeri.

— Adormit pe canapeaua din biroul tău?

Au! Asta mă duruse, dar era o lovitură adevărată.

Am pus pungile pe masă, apoi am ridicat băutura pe care o luasem pentru ea.

— Bună dimineaţa, frumoaso! i-am spus în timp ce i-am dat cana.

S-a încruntat şi a inspirat adânc.

— Ciocolată caldă?

I-am zâmbit.

— Da.

S-a uitat la cană.

— Mi-ai luat ciocolată caldă?

Am încuviinţat şi am luat o pungă de pe masă.

— Friptură de pui, ouă, sos şi turtiţe de cartofi cu pâine prăjită.

— Mi-ai luat ciocolată caldă, a repetat ea, ignorând meniul pe care-l selectasem.

— Voiai cafea? Nu credeam că ai voie să bei aşa ceva, iar ultima oară când am ieşit, ai comandat ciocolată caldă, aşa că am crezut…

M-am oprit. Oare o dădusem în bară? Urma să arunce cu ciocolata caldă în mine?

I-a curs o lacrimă pe obraz şi a pufnit.

— Mi-ai luat ciocolată caldă.

— E în regulă? Dacă nu, pot să scap de ea.

A protejat cana de mine.

— La o parte!

Am ridicat mâinile şi m-am dat înapoi.

— Dacă nu vrei friptură de pui, am luat clătite şi şuncă, omletă, biscuiţi şi cârnaţi.

A ridicat o sprânceană la mine.

— Ai comandat tot meniul?

— Aproape.

A gustat din ciocolata caldă şi a oftat.

— Cât de bună e!

S-a dus la masă şi s-a aşezat.

Am considerat că era un semn bun şi am luat nişte farfurii şi tacâmuri, apoi am scos recipientele. A gustat cu lăcomie din toate şi am zâmbit pentru că, măcar o dată în weekendul ăsta, reuşisem să o fac fericită.

— Îmi pare rău, am spus în timp ce mânca o clătită.

M-a privit şi a mestecat încet în timp ce aştepta. Ciocolata caldă îmi deschisese portiţa şi micul dejun îmi adusese conversaţia, dar depindea de mine să o fac a mea.

— Muncesc mult şi las asta să intre peste timpul nostru. Uneori sunt urgenţe pe care nu pot să le ignor, dar ştiu că unele lucruri pot să aştepte. Trebuie să fac alegeri mai bune, pentru că tu eşti cel mai feroce adversar cu care m-am confruntat vreodată.

— Ar trebui să fiu partenera ta în bătălii, nu rivalul tău în luptă.

— Ai dreptate.

A mai luat o gură, privirea ei rămânând fixată asupra mea.

— Şi soluţia ta este…

Soluţia mea? M-am întins peste masă şi mi-am pus mâna peste mâna ei.

— Singura bătălie pe care vreau să o am cu tine este în dormitor.

— Ei bine, dacă vrei sex, trebuie să-ţi închizi telefonul tot restul zilei.

Am privit-o. Era o cerere simplă, dar când m-am uitat la telefon, la cele 15 e-mailuri noi primite de când plecasem de la birou şi la cele trei mesaje, mi s-a părut greu. Puteam să închid soneria. Dar să închid telefonul?

M-a privit, aşteptând decizia mea, şi, deşi nu-mi plăcea, exista doar un răspuns. Un singur mod prin care să intru din nou în graţiile ei. Am apăsat butonul şi am văzut cum ecranul s-a închis şi a devenit negru.

Capitolul 19

Natasha

Weekendul trecut fusese un eşec. El a dormit pe canapea, eu am plâns până ce am adormit. Nu îl voiam decât pe el. Nu aveam nevoie decât de el. Să fie prezent, să fie mental cu mine, să mă sprijine, dar el se îndepărtase. Iubitul odată atent dispăruse şi fusese înlocuit de vicepreşedinte.

De dimineaţă, a comandat micul dejun, şi eu am fost emoţionată când mi-a dat o ciocolată caldă. A fost un gest frumos şi am încercat să găsesc un teren comun. Însă a fost greu să cedez pentru că devenisem

prea emotivă în orice situaţie.

L-am pus să-şi închidă telefonul şi, timp de câteva ore, am fost doar noi doi din nou.

Însă, pe măsură ce au trecut zilele, nemernica aia l-a acaparat din nou. Seara trecută, a ajuns înainte de 22.00, după ce plecase la 15.00, ora locală. Nu m-am simţit bine, aşa că am optat să stăm înăuntru şi m-am ghemuit pe canapea, în timp ce ne-am uitat la un serial pe Annex.

Puteam accepta că uneori munca avea să ne afecteze weekendurile, dar acest lucru se întâmpla aproape tot timpul. Jumătate din timp încă era la birou în timpul telefoanelor de seară.

Mă oferisem să merg la el în weekend, dar a refuzat, spunând că voia să plece imediat de la birou şi nu voia să conduc eu. Nu eram sigură în privinţa condusului, dar m-a convins cu faptul că pleca puţin mai devreme de la birou.

Însă biroul venea după el, iar când i-a sunat telefonul a treia oară de când ne aşezaserăm ca să luăm cina, am oftat când l-a scos din buzunar şi s-a uitat la ecran. Degetele i s-au mişcat rapid pe taste.

— Îmi pare rău. Din nou, a zis el cu un zâmbet rigid. Ce spuneai?

— Spuneam că ecografia de aflare a sexului e peste fix două săptămâni. Am programat-o la 17.00 vineri.

A încuviinţat. Era clar că mintea i se plimba din

nou. Asta se întâmplase de mai multe ori în ultimul timp, chiar şi în timpul conversaţiilor noastre telefonice zilnice.

— Ce e?

A clătinat din cap şi a încercat să-şi lipească un zâmbet pe faţă, care nu îi ajungea însă şi la ochi. Ceva îl deranja, dar orice încercam să fac, nu reuşeam să aflu ce anume, ceea ce nu făcea decât să-mi alimenteze propriile temeri şi rezerve.

Oare avea dubii în privinţa noastră? A mea? A copilului?

Distanţa dintre noi tot crescuse în ultimele săptămâni, dar săptămâna trecută făcuse un salt imens. Fusese clar că munca era mai importantă decât mine şi nicio cantitate de tacos, îngheţată sau ciocolată caldă nu avea să compenseze, oricât de bune erau.

— Azi m-am uitat la nişte locuri, am spus, încercând să trec dincolo de tensiunea ciudată care umplea camera.

Însă începusem să mă întreb de ce mă străduiam aşa mult.

— Locuri?

— Da, în cartierul acela la care mă uitam cu Jenna. Tocmai au terminat nişte apartamente.

A fredonat încet şi a încuviinţat. Era grav. Nu se implica în conversaţie şi, dacă nu putea să participe la o conversaţie legată de zona unde aveam să locuiesc,

cum puteam să vorbesc cu el despre copil? Despre alte lucruri care se întâmplau?

Trebuia să fiu atentă la lucruri care îmi făceau sângele să fiarbă, iar cea mai mare problemă stătea chiar în faţa mea.

Era foarte puţin interesat de mine sau de viaţa mea şi tocmai de asta nu îi spusesem de problemele mele cu tensiunea sau de faptul că bebeluşul se mişcase. Părea să-şi fi pierdut interesul.

Săruturile noastre nu mai aveau scânteia pe care o avuseseră odată. Stomacul îmi era dat peste cap şi încercam să nu mă gândesc de ce lipsea, dar îngrijorarea persista. Separarea pe care am simţit-o era pe multe niveluri, ca o deconectare de esenţă. Acest lucru mă tulbura şi nu ştiam ce să fac cu acele sentimente.

Aveam un gol în stomac şi o fisură în inimă.

— Vreau să-mi spui ceva, am zis în acea noapte, când stăteam în pat amândoi.

— Ce anume?

— Sunt o persoană pentru care ai sentimente sau sunt o simplă obligaţie?

A făcut ochii mari şi s-a întins să-mi mângâie faţa.

— Nu eşti o obligaţie. Ţin foarte mult la tine.

— Ce înseamnă asta?

S-a încruntat.

— Însemni mult pentru mine, Natasha. Atât de mult!

Cuvintele nu au reuşit să îndepărteze disperarea care mi se cuibărise în piept. Nu am avut parte de nicio declaraţie de dragoste, doar de o vagă asigurare a afecţiunii.

Însemnam mult pentru el. Ţinea la mine. Astea erau lucruri pe care le spuneai unui prieten sau unei persoane pe care o plăceai, nu unei persoane cu care erai într-o relaţie stabilă de mai bine de trei luni şi cu care urma să ai un copil.

Am încuviinţat şi mi-am muşcat buza de jos, încercând să-mi controlez lacrimile. Şi-a trecut braţul în jurul meu şi, în câteva minute, a adormit.

Eu am stat trează, iar lacrimile mi-au curs încet pe pernă. Simţeam căldura emanată de corpul lui. Deşi era cu mine fizic, nu mai era şi mental. Priorităţile lui se schimbaseră – munca era din nou prioritatea, iar eu eram ceva secundar.

Amanta.

Prima lună sau a doua în care am fost împreună fuseseră fericire pură şi crezusem că mi-am găsit sufletul-pereche, dar în ultima lună începusem să mă întreb dacă urma să-mi fie alături după ce aveam să nasc.

Iar durerea din piept nu făcea decât să-mi amintească faptul că eram profund îndrăgostită de un bărbat care nu mă punea pe primul loc în viaţa lui.

Capitolul 20

5 iunie

Două săptămâni. Atât trecuse de când îl văzusem pe Richard ultima oară. Două săptămâni lungi şi grele.

Două săptămâni în care mă gândisem care era locul meu. Ştiam răspunsul, dar nu voiam să recunosc asta. Eram în două locuri diferite, la propriu, şi nu avea să renunţe vreodată la muncă.

M-am uitat la ceasul de pe perete din biroul doctoriţei în timp ce secundele treceau. Acestea s-au transformat în minute şi în continuare nici urmă de Richard.

Îmi promisese.

Îmi promisese că avea să fie acolo. Dintre toate programările, aceasta era cea la care putea să facă un efort şi să-mi arate că era alături de mine. Cu fiecare secundă care trecea, îmi dădeam seama că nu avea să vină.

Abia dacă vorbiserăm în ultimele zile şi trecuseră două săptămâni de când îl văzusem, deoarece munca îl ţinuse ocupat weekendul trecut.

După câteva minute, mi-a sunat telefonul. Am simţit un nod în stomac şi am ştiut că temerile mele erau adevărate fără să mă uit la mesaj. Lacrimile mi-au umplut ochii şi am clipit, făcându-le să dispară la timp, când a intrat doctoriţa. Simţeam că sunt pe pilot

automat şi mă îndreptam spre una dintre cele mai importante consultaţii. Nu mă simţeam bine. Am făcut controlul obişnuit – cum mergeau lucrurile, dacă mai fusesem ameţită, bla-bla-bla.

Din cauza absenţei lui, nu reuşeam să mă concentrez.

— Treaba e serioasă, Natasha, a spus doctoriţa Danvers. De fiecare dată când ai venit, tensiunea a fost ridicată şi îmi fac griji din cauza hipertensiunii. Vreau să-ţi fac nişte teste de sânge ca să-ţi verific rinichii şi ficatul. Deşi nu vreau să-ţi pun diagnosticul de hipertensiune gestaţională, cunoscută şi ca preeclampsie, e posibil să fiu nevoită. Chiar trebuie să fii atentă la nivelul de stres.

Iată! Richard era pe jumătate ieşit din viaţa mea, aşa că nici măcar nu puteam să-i spun despre problemele mele de sănătate. În ultimul timp, nu părea să-i pese de nimic în afară de muncă.

— Nu ştiu ce să fac.

— Cred că ştiu care e cel mai mare factor de stres, pentru că e singurul care lipseşte din camera asta acum. Singurul lucru care lipseşte de fiecare dată când te văd.

Mi-am şters lacrimile şi am încuviinţat, doctoriţa confirmând fiecare gând negativ pe care îl avusesem în ultimele săptămâni.

Răceala lui Richard era problema. Nu numai separarea fizică a relaţiei noastre la distanţă, ci şi

golul care se aprofundase între noi de mai bine de o lună.

Trebuia să fac o alegere, iar asta pentru sănătatea mea.

În mintea mea, mă rugam ca Richard să intre pe uşă, să fie acolo pentru mine şi pentru copil, dar momentul venise şi el nu fusese acolo.

M-am uitat la ecran, urmărind ecograful încercând să obţină un cadru bun, dar copilul nostru era timid. Sau îmi simţise stresul, sperând că tatăl său avea să vină la timp ca să afle că vom avea fetiţa despre care tot vorbise Richard sau că aveam un băieţel, aşa cum spusesem mereu ca să-l tachinez.

Era punctul culminat al celor 23 de săptămâni de aşteptare şi întrebări, de tachinări continue, iar eu eram singură.

Fericirea momentului era pătată şi gri din cauza absenţei lui. Copilul era bine. Aveam un document cu sexul copilului, iar când am ajuns la recepţie, tot nu era urmă de Richard.

În acel moment, am ştiut că era momentul să iau o decizie pe care nu eram pregătită să o iau. Una care îmi frângea inima într-un milion de bucăţi.

Mi-am scos telefonul şi am oftat când l-am deschis.

Richard: „Îmi pare atât de rău! Tocmai am ieşit dintr-o întâlnire…”

În clipa în care am urcat în maşină, am sunat-o pe

Jenna. Voiam să încerc orice ca să ţin lacrimile la distanţă.

— Bună, draga mea, a zis ea entuziasmată. Deci e fetiţă sau băiat?

— Nu a fost acolo, am replicat.

Tăcerea s-a întins mai mult decât era normal pentru Jenna, apoi a şuierat:

— Nemernicul!

— Nu pot să mă bazez pe el. Nu pot să mă bazez pe el să vină aici.

Am început să plâng. Toate acele săptămâni în care îmi ţinusem sentimentele în frâu, în care crezusem că ceea ce ne adusese pe mine şi pe Richard împreună avea să fie destul de puternic să trecem de răceala dintre noi, m-au copleşit într-un final şi am cedat. Nu am reuşit să pronunţ cuvintele. Plângeam atât de tare, încât abia mă înţelegeam eu pe mine, aşa că nu aveam cum să ştiu dacă Jenna putea înţelege ce spuneam.

— Nu pot să fac asta. Nu mă iubeşte. Nu contează ce simt pentru el, pentru că asta, noi... nu o să funcţioneze. Nu sunt destul de importantă pentru el şi mereu o să fiu rănită de lipsa lui de atenţie. Amândoi o să plătim dacă rămân, pentru că mereu o să fiu amanta în căsnicia lui.

Nu am mai putut să-mi controlez senzaţia că totul era pe dos sau lacrimile. Au ieşit în valuri, inundându-mi ochii şi curgând pe obraji.

— Îl iubesc, Jenna, dar el nu mă iubeşte.

Capitolul 21

Richard

Am inspirat adânc.

— La naiba, ce săptămână!

În fiecare zi am avut întâlniri nesfârşite.

Deşi eram vicepreşedinte, stătusem treaz până târziu în fiecare noapte. A fost mai uşor să dorm pe canapea decât să mă duc acasă. Din fericire, aveam haine de schimb şi o geantă cu produse de igienă la birou.

Săptămâna fusese groaznică, cumva mai rea decât finalul anului fiscal anterior. Mi-am frecat fruntea când am terminat un e-mail, fiind concentrat asupra sarcinii.

Telefonul a sunat de patru ori. Aproape a intrat pe mesagerie vocală când am răspuns. Când am văzut numele Natashei, mi-am amintit ce zi era.

„La naiba!”

Îi trimisesem mesaj în urmă cu o oră şi tot nu plecasem.

— Sunt pe drum, am spus, în timp ce îmi opream calculatorul.

— Nu te obosi!

Am făcut o pauză, încercând să-mi dau seama

dacă auzisem bine.

— Ce?

— Îţi aminteşti ce zi era azi?

— Consultaţia. Îmi pare atât de rău! Îţi promit că nu o s-o ratez pe următoarea, am zis, blestemându-mă.

— Ai promis că nu o s-o ratezi pe asta. Asta era cea la care trebuia să vii. Aveam nevoie să fii lângă mine azi şi nu ai fost.

Durerea din vocea ei era palpabilă şi am simţit un gol în stomac.

— Crezi că nu voiam să fiu?

— Dacă ai fi vrut, nu ai fi făcut un efort?

— La naiba, Nat, locuim la sute de kilometri depărtare. Sunt vicepreşedintele departamentului de finanţe şi, aşa cum ştii foarte bine, suntem la finalul anului fiscal.

Ştia că iunie era mereu o lună grea.

— Au trecut săptămâni de când te-am văzut şi zile întregi de când m-ai sunat.

— Sunt ocupat! Am inspirat adânc, încercând să mă calmez. Pe 1 iulie se vor mai calma lucrurile, dar până atunci lucrez mai mult de 70 de ore pe săptămână.

S-a auzit o bătaie la uşă şi a apărut capul asistentului meu, dar i-am făcut semn să plece.

— Şi eu lucrez aproape la fel de mult, dar presupun că sunt singura destul de implicată cât să i

se facă dor de tine şi să vrea să vorbească cu tine.

— Nu începe cu prostiile astea! Dacă eşti supărată, spune-o!

— Sunt teribil de supărată! a ţipat ea.

— Şi eu! am strigat la ea. Te-ai gândit că poate lumea mea nu se învârte în jurul tău? Ea a inspirat adânc, iar eu m-am blestemat în sinea mea pentru ce am zis. Îmi pare r…

— Nu trebuie să fiu lumea ta, doar inima, dar încep să cred că asta nu o să se întâmple niciodată.

La naiba! Mi-am trecut mâna peste faţă, iar maxilarul îmi era încordat. Nu suportam modul în care îi tremurase vocea. Nu suportam că eu eram motivul pentru asta.

Sentimentele erau ceva dificil pentru mine, aproape devastatoare, fiind şi mai greu de exprimat în cuvinte.

Cum eram la sute de kilometri depărtare, cuvintele erau tot ce aveam în acel moment şi nu le găseam.

— Chiar nimic?

— Nu e atât de simplu, Natasha.

— De ce nu?

— Dă-mi trei săptămâni să trec de nebunia asta şi o să plecăm undeva pentru un weekend.

Tăcere. La naiba!

Tăcerea nu era un semn bun.

Apoi, după ce a expirat greoi, Natasha a

continuat, înfrângerea fiind evidentă în vocea ei.

— Nu te obosi! În noaptea aia mi-ai spus că eşti căsătorit cu munca, şi eu am fost destul de naivă să cred că pot fi cea care poate schimba acest lucru.

Înainte să pot răspunde, mi-a închis.

La dracu'!

A fost nevoie de tot autocontrolul posibil ca să nu arunc cu telefonul în perete. Nici măcar nu spusese la revedere, doar închisese. Ce naiba puteam să fac?

Ce puteam să fac după tot ce se întâmplase? Nu înţelegea câte purtam pe umeri?

Capitolul 22

Natasha

Trecuseră două zile de când îi închisesem telefonul în nas lui Richard şi încă nu mă dădusem jos din pat. Eram atât de supărată încât îi blocasem numărul. Doctoriţa Danvers îmi spusese să fiu atentă la stres, iar asta mă stresa şi mai mult. Era tatăl copilului meu, dar aveam nevoie de spaţiu.

Am regretat aproape imediat ce am făcut, dar trebuia să fiu puternică. Dacă voia să repare lucrurile, avea să vină la mine.

Când am auzit voci pe hol, am tresărit, dar m-am relaxat imediat când am recunoscut vocea mamei.

— Ştii, nu ţi-am dat cheia aia ca să vii când vrei,

m-am plâns eu de sub pătură.

— Gata, domnişoară, ridică-te! a spus mama din uşa dormitorului meu.

— Nu, am scâncit eu de sub pătură.

Nu voiam decât să zac în propria mea tristeţe şi… în pizza. Şi îngheţată, murături, orez prăjit şi cheeseburger cu şuncă.

Stomacul mi-a ghiorţăit când m-am gândit la mâncare, copilul cerând tot.

Ca atunci când eram adolescentă, mama a tras pătura de pe mine. Am deschis un ochi şi m-am uitat la ea.

— Scuteşte-mă de prostiile astea!

În spatele mamei a apărut o siluetă, burta ei făcându-şi apariţia prima.

— Am un milkshake, a spus Hannah cu zâmbetul pe buze. E de ciocolată.

Vocea ei era melodioasă şi prea veselă pentru starea mea, dar avea un milkshake.

Am deschis şi celălalt ochi şi mi-am ridicat capul de pe pernă. La naiba cu ea!

Cu fiecare pas pe care-l făcea, buclele ei brunete se legănau, iar ochii albaştri îi străluceau. Încerca să mă înveselească şi mă cucerise cu un *milkshake.*

Am luat o gură mare şi a durat mult ca shake-ul foarte dens să treacă prin pai. Când lichidul rece mi-a atins limba, a explodat în straturi multiple de rai de ciocolată şi am gemut.

— Ţi-am spus eu, a zis Hannah şi s-a uitat la mama.

— Ce faceţi voi două aici? am întrebat înainte să încerc să beau şi mai mult prin pai.

— M-a sunat Jenna, a zis mama.

Avea un zâmbet trist pe faţă şi am înghiţit cu noduri înainte să-mi mut privirea.

— O să-şi revină el, m-a asigurat Hannah.

— Dacă nu a făcut-o până acum, nu o s-o mai facă. Inima mea a simţit altă fisură. Credeam că era tot, că însemnam ceva şi poate chiar aşa e, dar nu însemn mai mult decât munca. Am luat altă gură lungă. Vreau *Portillo's.*

— Îmbracă-te şi o să mergem, a spus mama.

Vocea ei veselă nu mă însufleţea la fel de mult cum o făcea câinele ei.

Am clătinat din cap.

— Vreau să-mi fie livrată mâncarea.

— Ba nu, vii cu noi, a spus Hannah. Mergem la cumpărături. Încă nu ai nimic pentru bebeluş.

Nu era chiar adevărat. În colţul camerei se afla un coş cu câteva obiecte pe care eu şi Richard le cumpătaserăm împreună, inclusiv salopeta şi ursuleţul.

O lacrimă mi-a curs din ochi şi mi-a alunecat pe obraz. Hannah a şters-o şi m-a bătut uşor pe bărbie ca să mă întorc spre ea.

— E o situaţie de rahat.

— De unde ştii? am întrebat-o.

Eu şi Hannah vorbiserăm mai mult decât o făcuserăm vreodată datorită copiilor, dar ea îl avea pe fratele meu, care îi era devotat şi îi fusese devotat ani întregi.

Era o replică răutăcioasă, dar nu aveam chef să raţionalizez lucrurile. Nu voiam decât să stau ghemuită în patul meu.

— Să ştii că nu a fost mereu numai lapte şi miere cu fratele tău… Ăsta nu e finalul. Nu s-a terminat. E doar un obstacol.

— E un obstacol dat naibii.

Mi-a dat părul după ureche.

— Unele sunt mai rele decât altele, aşa e, dar ai încredere că Richard o să se întoarcă!

— Vreau să facă asta?

Era o întrebare bună, la care nu ştiam răspunsul.

— Nu pot să-ţi răspund, dar, ţinând cont de situaţia în care eşti acum, aş spune că da. Uite, nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi, dar e evident că ai sentimente profunde pentru el. Aşa că ridică-te, piaptănă-te şi îmbracă-te! Hai să mergem să mâncăm undeva, apoi să mergem legănat prin magazinul pentru copii şi să alegem pătuţurile!

Am luat o gură lungă din shake.

— Nu merg legănat.

— Poate încă nu, dar o vei face. Amândouă o s-o facem.

Mi-au dat douăzeci de minute ca să mă fac prezentabilă şi ce am reuşit era minimum. Nu-mi aminteam când îmi păsase ultima oară atât de puţin de felul în care arătam. Pantaloni de yoga, pantofi de tenis, un tricou care se mula pe abdomen şi un pulover care-mi ajungea la genunchi.

Am comandat ce voiam de la Portillo's – sendviş italienesc cu carne de vită şi cu ardei iute, cartofi prăjiţi cu brânză şi un shake de ciocolată.

Şi am plâns când am luat ultima gură.

M-au târât la magazinul pentru copii şi m-am uitat fără pic de entuziasm la mobilă. Aveam 24 de săptămâni şi nu luasem nimic pentru copilul meu. Nu aveam cameră, nu aveam lucrurile de bază şi nu-l aveam pe tatăl lui. Timpul trecea şi nu eram deloc pregătită. Fusesem prea ocupată ca să mă joc de-a casa şi nu văzusem că mereu aveam să fiu pe locul doi.

Munca era importantă, dar trebuia să existe un echilibru pe care Richard îl refuzase. Dacă munca îl contacta, devenea automat prioritate.

— Ce părere ai de leagănul ăsta, Nat? a întrebat Hannah.

— E drăguţ, am spus, admirând culoarea albă şi restul colecţiei.

Era un set drăguţ, cu un dulap asortat şi şezlong. M-am aşezat pe scaun. Adoram felul în care se legăna şi mi-am plimbat mâinile peste burtă.

Timp de 48 de ore dificile, mă gândisem ce aveam să fac singură cu un copil, asta după ce aflasem vestea. Apoi apăruse Richard şi nu mai eram doar eu, eram *noi*. În lunile care urmaseră, am fost noi doi, imaginându-ne viaţa cu copilul nostru.

Dar uneori fanteziile sunt chiar fantezii, iar alteori realitatea nu e atât de sigură sau stabilă precum o credeai.

— Am nevoie de un loc mai mare, am rostit, atrăgându-i atenţia lui Hannah. Carson poate să mă ajute să mă mut?

Mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Sigur. Cauţi ceva?

Am încuviinţat.

— Am pus ochii pe un apartament de lângă râu. Vrei să-l vezi?

— Sigur.

Nu mai aveam să contez pe Richard să fie acolo. Trebuia să merg mai departe, să plănuiesc viaţa cu un copil şi custodie comună.

Să fac planuri pentru o viaţă fără Richard alături.

O parte din asta însemna să-mi păstrez locul de muncă şi să nu mă odihnesc.

Capitolul 23

Richard

Munca m-a ţinut ocupat în weekend şi toată ziua de luni, dar nici măcar faptul că eram concentrat asupra muncii nu putea opri greutatea pe care o simţeam în piept sau golul care îmi creştea în stomac în fiecare zi. Nu erau sentimente familiare. Dar ştiam că aveau legătură cu Natasha.

Nu ajunsesem nicăieri cu sunatul şi mesajele – nu-mi răspundea.

Amândoi eram supăraţi, iar distanţa nu ajuta.

Cu toate că nu eram sigur că eram supărat pe ea, ci ea pe mine. După ce mi-a închis telefonul în nas, mi-am dat seama de ce era atât de supărată. Ratasem un moment important din viaţa copilului meu, pe care nu-l puteam avea din nou. Un moment în care ar fi trebuit s-o ţin de mână şi să o sărut entuziasmat, dar eu am stat într-o sală de conferinţe, mărind şi mai mult zidul dintre noi.

Nu ştiam de ce tot făceam asta. Mişcările mele autodistructive nu mă mai răneau doar pe mine. Zidurile erau menite să mă protejeze, dar făceau exact opusul.

Voiam să o las înăuntru. Voiam să mă înec în sentimentul care mă copleşea când eram împreună. Să fiu pentru totdeauna bărbatul care fusesem în noaptea când o întâlnisem. Un bărbat concentrat cu întreagă fiinţă asupra ei.

Dar Chicago îmi amintea de Desiree şi de trădarea ei. Nu era casa pe care o împărţiserăm, dar oraşul era

otrăvit cu ani întregi de amintiri.

Singura dată când mi-am deschis inima, m-am îndrăgostit până peste cap. Îi eram devotat lui Desiree şi nu am observat semnele până când nu i-am văzut împreună.

M-a distrus şi mi-a distrus abilitatea de a mai avea încredere în cineva. Până când Natasha nu mi-a închis telefonul în nas, nu mi-am dat seama cum o afectase asta.

Nu dorisem să nu am încredere în ea. Nu îmi dăduse niciun motiv să o fac, dar acest lucru făcea parte din zidurile ridicate în jurul meu. Nu ţineam la distanţă dragostea, ci încrederea.

Dar Natasha nu era Desiree, şi emoţiile pe care le simţeam pentru ea erau mai profunde decât tot ce simţisem vreodată. Mult mai profunde decât iubirea pe care o simţisem la un moment dat pentru Desiree.

Teroarea care mă paralizase de zile întregi era…

Mi-a sunat telefonul şi am auzit soneria pentru apelurile Natashei. M-am întins după el, peste biroul plin.

Numele ei mi-a apărut pe ecran şi am răsuflat uşurat. Nu-mi răspunsese la mesaje şi nici nu mă sunase după cearta noastră.

— Bună, am zis eu îngheţat.

— Richard, sunt Jenna.

M-am încruntat confuz, după care am simţit un fior de teamă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nat a leşinat acum o oră… S-a lovit destul de rău la cap. Tocmai au plecat ca s-o ducă la spital.

Timpul s-a oprit.

— Ce spital? am reuşit să întreb.

— Ce o să faci?

— O să vin. La ce spital e?

M-am ridicat de pe scaun şi am luat-o la fugă spre lift în câteva secunde, ignorându-l pe Michael, care mă striga.

Nimic nu avea să mă oprească să ajung la ea.

*

Orele de pe drum au părut o eternitate.

Am înghiţit cu noduri. Stomacul îmi era dat peste cap şi o presiune puternică mă apăsa pe piept. Cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât simţeam mai multă disperare.

Când am intrat în camera ei, aproape nu mai puteam să respir. Chiar dacă fusese o simplă căzătură, dacă ar fi fost ceva mai grav? Dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău şi nu eram cu ea?

Monitoarele piuiau şi în jurul stomacului avea un fel de centură. Era pansată la cap şi ochiul drept îi era umflat.

— Natasha? am şoptit, mângâind-o pe obraz, însă fără să primesc niciun răspuns.

— Ai venit, a zis Jenna din uşă, cu ceva gustări şi o sticlă în mână.

— E bine? am întrebat, în timp ce m-am aşezat pe scaunul de lângă pat.

— S-a lovit la cap, dar are doar nişte vânătăi şi umflături. S-a trezit pentru câteva clipe, dar a adormit la loc.

— Cum? De ce?

— I-au spus mamei ei că a fost o combinaţie de lucruri. Stresul despărţirii voastre…

— Nu ne-am despărţit, am întrerupt-o.

Ne certasem doar. Nu?

— Ea nu crede asta. A trebuit să-ţi deblochez numărul din telefonul ei.

Am avut senzaţia că am fost acoperit de gheaţă. Deci de asta nu răspunsese. Chiar o rănisem atât de tare? Acţiunile mele o forţaseră să mă scoată din viaţa ei?

— Oricum, pe lângă asta au fost stresul de la muncă, sarcina şi tensiunea mare. S-a simţit groaznic şi totul a culminat…

— Groaznic?

Cuvântul mi-a rămas în gât.

Groaznic. O făcusem pe mama copilului meu să se simtă mizerabil. Totul din vina mea, pentru că greşisem.

În sfârşit, mi-am dat seama de asta.

De toate modurile în care o îndepărtasem şi

creasem o distanţă între noi doi. Zidurile ridicate în jurul meu nu fuseseră îndeajuns, creasem un abis de-a lungul săptămânilor.

Era singura persoană pe care voiam s-o fac fericită, să o îngrijesc şi reuşisem să fac exact opusul.

— Nu trebuie decât să-i spui ce simţi.

Am clătinat din cap.

— E prea perfectă pentru mine.

Jenna s-a încruntat.

— Nat e departe de a fi perfectă.

— Pentru mine este.

Am mângâiat-o pe mână.

— Atunci de ce nu poţi să-i spui asta? De ce nu poţi să-i spui ce simţi pentru ea?

Am sărit din scaun şi am început să mă plimb.

— Nu e atât de simplu.

Durerea din piept s-a intensificat şi nu am putut să stau locului.

— Ba da, chiar e. Fie o iubeşti, fie nu.

— Poate că aşa funcţionezi tu, Jenna, dar lucrurile nu merg aşa la mine.

M-a fixat cu privirea.

— Îmi dau seama de asta, la fel şi ea. Nu vrea decât să fii bărbatul care erai în seara în care v-aţi întâlnit.

— Nu ştiu cine eram în noaptea aia. Eram într-un fel de transă, complet cufundat în ea. Aveam nevoie să fiu aproape de ea. O voiam în moduri în care nu

am vrut niciodată pe nimeni.

Voiam ca acea noapte să nu se termine niciodată.

— Şi totuşi, care e problema?

— Problema sunt eu, am mormăit. Problema e că mi-e frică să recunosc ce simt, pentru că atunci o să aibă puterea să mă distrugă.

A ridicat din sprâncene.

— Nu vreau să fiu purtătoarea veştilor proaste, dar i-ai dat deja puterea asta.

— Cum adică?

— În secunda asta, nu eşti iubitul ei, ci doar şeful ei nemernic, iar asta îţi provoacă durere. I-ai dat puterea să te distrugă şi, pentru că nu i-ai spus ce simţi, chiar tu ai activat-o.

M-am uitat la ea lung, apoi m-am aşezat înapoi pe scaun. Oare avea dreptate? Inabilitatea mea de a-i spune, dorinţa de a mă proteja erau catalizatorul propriei autodistrugeri, care demola cel mai bun lucru din viaţa mea?

— Nu ştiu cum să mă schimb. Mereu mă gândesc la ea când sunt departe. Îmi pulsează ceva în vene când suntem separaţi, ceva care mă înnebuneşte, dar când o văd, când o ating, lumea are din nou sens.

Am luat-o iar de mână.

— O iubeşti? a întrebat Jenna.

— Nu ştiu, am răspuns, deşi ştiam că nu era aşa.

— Da, o iubeşti. Ăsta e sfatul meu: ai face bine să-ţi vină mintea la cap, altfel o s-o pierzi pentru

totdeauna. Asta vrei?

Am clătinat din cap. Voiam să fiu aproape de ea, nu departe. Voiam să scap de durerea şi de îndoiala care îmi întunecau judecata. De gândul că zidurile erau soluţia. Nu erau. Singurul lucru pe care-l făceau era să mă ţină singur şi nu mai voiam asta.

Telefonul m-a anunţat că am primit alt mesaj. Ore întregi l-am ignorat. Am ignorat apelurile şi mesajele. I-am spus asistentului meu să se ocupe de toate şi părea să nu facă faţă.

— O să te las să te gândeşti la asta, a spus Jenna când s-a ridicat. O să mă întorc.

Am ridicat mâna Natashei la buzele mele.

— Îmi pare rău! Am dat-o în bară. Rău.

Nu exista decât un singur mod să îndrept lucrurile. Jenna avea dreptate în privinţa asta, dar nu eram sigur că puteam s-o fac. Era terifiant să înfrunt acele emoţii.

La câteva minute după ce plecase Jenna, uşa s-a deschis şi a intrat un doctor nu mult mai în vârstă decât mine.

— Bună, sunt doctorul Nadar, a spus el cu zâmbetul pe buze, îndreptându-se spre computer.

— Copilul e bine? am întrebat, disperat să aflu.

— Şi tu eşti?

— Tatăl.

A încuviinţat, părând să mă considere o persoană cu care poate să vorbească.

— Copilul e bine. O monitorizăm.

— Pe ea.

Doctorul m-a privit uimit, apoi i-a studiat fişa.

— Se pare că a făcut o ecografie ca să-i afle sexul săptămâna trecută.

— Da, am... am ratat-o.

Pentru ceva ce era complet neimportant, dar care mi-am spus că era mult mai important decât ecografia. Un moment pe care nu l-am împărtăşit cu ea.

— Când pot s-o iau acasă? am întrebat.

— O s-o ţinem în seara asta, ca să-i monitorizăm starea. Valorile ei încă sunt mari.

Încă mari?

— Ce valori?

— Tensiunea arterială e cea mai mare problemă. Hipertensiunea e o condiţie serioasă, poate provoca orice, de la inflamare la insuficienţă hepatică.

Hipertensiune? Insuficienţă hepatică? Când devenise tensiunea ei arterială o problemă?

— Când a început?

S-a uitat în fişa ei.

— Se pare că primele semne au început la începutul celui de-al doilea trimestru. Mai devreme decât vedem de obicei, ceea ce a fost un motiv de îngrijorare.

Informaţia m-a lovit cu putere. Îmi ascunsese anumite lucruri. Lucruri pe care ar fi trebuit să le ştiu.

De ce nu-mi spusese că tensiunea arterială devenise o problemă? De fiecare dată când vedeam că era ceva în neregulă, spunea că era un alt simptom al sarcinii.

Apoi m-a lovit un gând cu puterea unui camion. Data. Weekendul în care mi-am dat seama că sentimentele pentru ea erau mai puternice decât puteam permite. Weekendul în care am ridicat primele ziduri între noi. Comentariul pe care-l făcuse Natasha despre începerea celui de-al doilea ei trimestru de sarcină.

O dădusem la o parte, atât de departe, încât simţise că nu putea avea încredere în mine. În timp ce am construit zidurile în jurul meu, am distrus legăturile care ne conectaseră.

Devenise mai tăcută, aproape retrasă când fusesem împreună. Eu lucram mai mult şi o vedeam mai puţin, iar când o făceam, era rezervată. În ultimele săptămâni, pasiunea care arsese atât de intens abia dacă era o scânteie, iar eu pusesem asta pe seama faptului că nu mai eram în etapa lunii de miere.

Doar că nu era asta.

Era vina mea.

Mi-am amintit tot. Războiul de memeuri pe care îl începuse nu mai continuase într-o luni. În ultimele două luni, telefoanele şi mesajele noastre se împuţinaseră, iar în ultimul timp, nu era ceva neobişnuit să treacă zile întregi fără să luăm legătura.

Din nou, nu fusese vina ei, ci a mea. Eu fusesem cel care nu mai răspunsese.

Pusesem totul înaintea ei şi o împinsesem pe fundal. De ce? Pentru că acolo poate că nu avea un efect la fel de mare asupra mea? Pentru că aşa puteam să-mi gestionez sentimentele pentru ea dacă nu era prioritatea mea?

Acesta s-a dovedit a fi un exerciţiu inutil.

— Richard?

Mi-am ridicat privirea şi i-am văzut pe părinţii Natashei.

Dintr-odată, era tensiune în aer. Nu ştiam cât de multe aflaseră, dar, având în vedere cât de apropiaţi erau, eram convins că ştiau tot. Şi nicio informaţie nu mă punea într-o lumină foarte bună. Iar asta mă transforma în persoana cel mai puţin agreată.

— Chiar crezi că ar trebui să fii aici? a întrebat Greg.

Meritam lovitura, dar asta nu însemna că era mai uşor de suportat.

— Are nevoie de mine.

— A avut nevoie de tine acum mult timp. Dar unde ai fost? a continuat să lovească.

Mi-am dat seama pe cine moştenise Natasha. Tatăl ei era la fel de direct ca ea.

— Nu unde ar fi trebuit să fiu, am răspuns eu sincer.

— E bine că Wyatt şi Carson nu ştiu că eşti aici.

Mi-am încleştat maxilarul şi am tăcut. Faptul că avea tot dreptul să facă acele afirmaţii nu le făcea mai uşor de auzit.

Tabitha şi-a pus mâna pe braţul soţului ei, atrăgându-i atenţia.

— Haide!

— Unde? Am venit să-mi văd fata.

— Şi ai văzut-o. Acum hai să le dăm spaţiu!

Greg s-a aplecat şi a sărutat-o pe Natasha pe frunte.

— Te iubesc, Natty.

Privirile ni s-au intersectat când s-a îndreptat şi nu am ratat avertismentul din ochii lui.

Interacţiunea m-a lovit într-un mod la care nu mă aşteptam. Greg era un bărbat care pur şi simplu îşi proteja singura fiică. Oare eu aş fi reacţionat altfel dacă rolurile ar fi fost inversate? Dacă fiica mea ar fi fost întinsă pe pat, ştiind că bărbatul de lângă ea era cauza unei mari părţi a durerii ei?

La scurt timp după ce au plecat, Natasha şi-a mişcat mâna într-a mea şi a mormăit încet. A deschis ochii şi s-a întors spre mine.

— Bună, am rostit când privirile ni s-au întâlnit.

Am simţit un gol în piept când licărirea din ochii ei a dispărut.

— Ce cauţi aici, Richard?

Forţa din vocea ei dispăruse. Oare chiar o redusesem la o umbră a ceea ce fusese?

— Eşti rănită.

M-a fixat cu privirea, deşi mişcarea a făcut ca ochiul umflat să se închidă.

— Chiar ai plecat de la muncă şi ai condus până aici pentru că am leşinat?

— Da, am răspuns.

— E final de an.

— Da.

S-a uitat la mine.

— Chiar ai plecat.

Am luat-o de mână şi i-am ridicat-o la buze. Cu cealaltă mână, am desenat cercuri leneşe pe burta în care se afla copilul nostru. Era greu să am încredere în acele sentimente, dar am forţat să coboare zidurile dintre noi. Să fiu sincer cu ea şi cu mine era singurul mod prin care aveam să reuşim împreună.

— De ce nu mi-ai spus?

S-a încruntat.

— Ce să-ţi spun?

— Că avem o fată.

— Pentru că m-am gândit că, dacă nu te sinchiseşti să vii la o consultaţie care era în orarul tău de aproape o lună, nu îţi pasă.

Am strâns-o de mână.

— Îmi pasă, Nat.

— Chiar şi aşa, nu ţi-a păsat destul cât să vii.

— Nu face asta!

Şi-a tras mâna dintr-a mea.

— Ce anume? Să nu strig din cauza furiei şi a frustrării? Să nu-ţi arăt ce simt? A clătinat din cap. Îmi pare rău, Richard, dar când nu le spui oamenilor ce simţi e problema ta, nu a mea.

— Nu greşeşti.

Cu asta, Natasha a închis ochii şi şi-a întors capul într-o parte, ţinându-mă la distanţă. Forţându-mă să privesc ultimele săptămâni fără ochelarii de cal pe care-i purtasem. Nu făcuseră decât să mă îndepărteze de lucrurile de care îmi păsa, în loc să le ţină la distanţă pe cele care mă puteau răni.

Capitolul 24

Natasha

Când am fost externată în dimineaţa următoare, Richard era acolo să mă ducă acasă.

Nu am suportat asta. Nu am suportat ce am simţit în piept când l-am văzut acolo, atât de atent la nevoile mele. Era o latură a lui pe care o văzusem puţin în trecut, dar trecuseră multe săptămâni de când caracteristica asta a lui fusese lăsată să iasă la suprafaţă.

Soneria telefonului din buzunar a trecut neobservată şi nu a răspuns nici când a răsunat în difuzoarele maşinii.

— Nu o să răspunzi? Poate fi important.

Aerul continua să fie sufocant.

S-a întins peste consola din centru şi mi-a acoperit mâna cu a lui, strângând-o.

— Nu are cum să fie la fel de important ca tine.

— Ai avut o revelaţie?

Am închis ochii din cauza luminii, ochii mei fiind prea sensibili din cauza migrenei care îmi bubuia în cap.

— Vreau să vorbim despre asta.

— De ce?

„Dă-mi un motiv!”

— Pentru că nu s-a terminat, în ciuda a ceea ce probabil crezi. O ceartă nu termină o relaţie.

— S-a terminat, iar dacă ai impresia că ne-am despărţit din cauza unei certi, chiar habar n-ai ce se întâmplă.

— Nu te-ai putut baza pe mine, ştiu.

Am pufnit şi mi-am tras mâna dintr-a lui, încrucişându-mi braţele la piept.

— Ăsta e un mod de a descrie ultima lună. La naiba, ultimele două luni!

— Ai o descriere mai precisă?

— M-am îndepărtat? Am luat-o la fugă? Am plecat fără să-mi iau rămas-bun?

Vocea mi-a tremurat la ultimele cuvinte şi mi-am încordat maxilarul, încercând să-mi controlez lacrimile. Săptămâni întregi dorisem o conversaţie deschisă şi sinceră cu el, dar continuase să se

îndepărteze din ce în ce mai mult.

— Acţiunile vorbesc cel mai mult, Richard, iar tu eşti o dihotomie de acţiuni. Pe de o parte, eşti afectuos, sexy şi tot ce am sperat să găsesc la un bărbat. Pe de altă parte, ignori complet orice nu e legat de muncă, şi asta mă include şi pe mine.

— Am o funcţie importantă, care necesită mult timp.

— Dar nu tot timpul, am replicat, sperând că avea să înţeleagă. Ai voie să ai o viaţă personală, să ai o viaţă în afara muncii, dar refuzi să impui limite. Eşti disponibil pentru ei 24 de ore din 24.

A tăcut în ultimii doi kilometri. Speram că îmi procesa cuvintele într-un mod constructiv, altfel restul conversaţiei nu avea să meargă bine. Când a parcat în faţa casei mele, m-a pus să aştept ca să mă ajute să cobor din maşină. Chiar m-a pus să-l ţin de braţ când am intrat, în caz că ameţeam.

După ce m-a ajutat să mă schimb în ceva confortabil, m-a ajutat să mă aşez pe canapea. Nu aveam nevoie de ajutor, dar a insistat. Ochiul meu drept era în continuare umflat, limitându-mi vederea, aşa că l-am lăsat.

Însă asta însemna că rămânea în prezenţa mea. A tras fotoliul aproape ca să stea în faţa mea. Părea că urma să avem o conversaţie pe care nu o voiam. Spusesem ce aveam de spus. Acum voiam să merg mai departe. Înainte să-l rog să plece, Richard a observat

cutiile din cameră.

Carson trimisese mai multe cutii, iar cele goale erau rezemate de perete. Pe masa din bucătărie erau două cutii închise. Pe podea erau altele. Pereţii erau goi, la fel rafturile. Încet-încet, viaţa mea era împachetată.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat el şi am fost surprinsă de furia din tonul lui.

Am ridicat din umeri.

— Mă mut într-un loc mai mare luna viitoare.

— Fără să vorbeşti cu mine?

Cu o nonşalanţă pe care nu o simţeam, am răspuns calmă:

— În 18 săptămâni o să nasc. Nu pot să te mai aştept să iei decizii. E momentul să acţionez.

— Bine. Nu am discutat despre asta.

Vocea lui era tensionată. A expirat puternic. Mi-am controlat impulsul de a ţipa la el, spunându-i că încercasem să vorbesc cu el despre asta şi că mă ignorase.

— Mută-te cu mine! Vino la Chicago!

Am făcut ochii mari şi l-am privit uimită.

— Ce?

Avea maxilarul încordat.

— Poţi să rămâi în companie, dar într-un departament diferit.

Am clătinat din cap.

— Dacă asta e versiunea ta pentru un gest măreţ,

ai face bine să te gândeşti la altceva.

Spunea asta doar pentru că se simţea vinovat.

A făcut ochii mari. Nu-i venea să creadă că nu eram complet cucerită de declaraţia lui. Cum aş fi putut fi? Nu voiam să fie cu mine din vinovăţie sau din obligaţie.

— Natasha.

Am ridicat o mână.

— Ai spus că vrei să plec din Indianapolis şi să mă mut în Chicago. Să-mi părăsesc familia, prietenii şi locul de muncă pentru a locui cu tine. Corect?

— Da.

Mi-am ţuguiat buzele şi am clătinat din cap.

— Nu. La naiba, nu!

— De ce nu?

— Pentru că viaţa mea e aici. Îmi ceri să-mi las viaţa, să o împachetez, să părăsesc locul în care trăiesc în timp ce aştept un copil, pentru un loc unde nu am niciun sprijin şi nici tu nu ai. Da, câştigi mai mulţi bani, dar muncim pentru aceeaşi companie.

— Ceea ce creează alte probleme, pentru că teoretic sunt şeful tău.

— La depărtare de patru niveluri.

— Asta nu schimbă realitatea. Poziţia mea mă transformă în şeful fiecărui angajat de sub mine, chiar dacă nu-mi raportează direct. Dar tu îmi raportezi direct. Tu eşti angajată directă în departamentul meu.

Lacrimile au început să-mi umple ochii.

— Din nou munca ta vine înaintea mea.

— Nu, nu asta…

— Nu e ăsta motivul? Te iubesc, Richard.

M-a privit în tăcere, uimit, dar nu a dat semne că avea să vorbească, iar asta m-a făcut să plâng.

— Sunt îndrăgostită de tine de atâta vreme, de când ne-am întâlnit, dar acum îmi dau seama că nu o să mă iubeşti niciodată. Şi chiar dacă o s-o faci, nu o să mă iubeşti niciodată cu profunzimea cu care te iubesc eu. Nu ştiu de ce, dar ştiu că tot ce mă aşteaptă cu tine e durere.

— Mi-e… mi-e greu să-mi exprim sentimentele în cuvinte.

Mă săturasem deja de scuzele lui.

— Acţiunile tale au vorbit foarte clar. O să mergem la tribunal ca să stabilim custodia şi programul.

— Nu, a zis el.

— E cel mai simplu.

A clătinat din cap.

— Natasha, îmi ceri să ratez jumătate din viaţa copilului meu!

— Munca oricum o să facă asta. Poate că asta o să te forţeze să-ţi iei weekendurile libere.

A făcut ochii mari. Erau plini de rugăminţi.

— Nu face asta!

— Tu eşti cel care face asta, Richard. Eu nu fac

decât să mă protejez.

— Te rog, Nat, nu mă părăsi!

Să nu-l părăsesc?

— Nu ai fost cu mine de la bun început. Eu am fost pe planul doi, ceva ce faci în cele câteva ore petrecute în afara căsniciei tale. Eu sunt cealaltă femeie, Richard, şi merit mai mult de atât.

A clătinat din cap.

— Nu renunţ la noi. Nu o s-o fac. Refuz.

Mi-am îndreptat capul spre uşă.

— Ar trebui să pleci.

M-a luat de mână.

— Te rog, Nat, nu face asta!

Mi-a curs o lacrimă pe obraz.

— Trebuie s-o fac. Pentru mine, pentru inima mea, pentru copilul nostru, trebuie să fiu egoistă, oricât de mult m-ar durea. Dacă nu-mi susţin convingerile, tu o să faci aceleaşi lucruri, iar durerea o să fie mult mai intensă.

Expresia îndurerată de pe chipul lui m-a distrus.

— Nu o s-o fac. Pot să mă schimb. O să mă schimb. Nu am nevoie decât să-mi dai o şansă.

Mi-am tras mâna dintr-a lui.

— Am nevoie de mai mult decât cuvinte goale şi garanţii. Am nevoie de dovezi.

— Faptul că sunt aici nu e o dovadă destul de mare? a întrebat în timp ce mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar e prea puţin şi prea târziu.

A clătinat din cap.

— Nu, nu e prea târziu. Nu o să renunţ la asta, la noi. O să-ţi demonstrez.

Mi-a luat faţa în mâini şi m-am încordat, apoi m-am topit când m-a sărutat. Acea conexiune, acel sentiment de perfecţiune împreună s-au aprins, apoi s-au stins când mi-a dat drumul. M-a mângâiat pe obraz, respirând greoi.

— Nu mă da la o parte! Răspunde-mi la mesaje! O să vin după tine!

Capitolul 25

Richard

Nu eram sigur cum am ajuns acasă. Tot drumul spre Chicago m-am simţit amorţit. Creierul meu nu a funcţionat până în ziua următoare, când m-am aşezat la biroul meu cu vedere spre lacul Michigan. Soarele intra pe geam, iar plaja era presărată cu corpuri care se bucurau de vremea caldă. Păreau lipsite de griji.

În mine era un tumult.

O pierdusem.

Fiecare minut departe de Natasha mă ardea în moduri pe care nu le mai simţisem vreodată. Presat de responsabilităţi, le alesesem pe cele greşite la care

să mă concentrez.

Nu trecuseră nici 24 de ore de când o lăsasem, dar niciodată nu simţisem un nor negru de o asemenea magnitudine. Nici măcar după divorţ, după ce aflasem că Desiree mă înşelase, nu simţisem profunzimea disperării care mă apăsa acum.

Eram hotărât să îmi ţin promisiunea, dar mintea mea care de obicei găsea soluţii plecase în vacanţă şi nu mă ajuta să îmi dau seama ce să fac.

S-a auzit o bătaie în uşă şi nici nu am avut şansa să spun ceva când a intrat Michael.

— Richard, ce naiba se întâmplă? Ai dispărut zile întregi şi acum stai aici şi te uiţi pe fereastră.

Michael era preşedintele şi avea tot dreptul să fie îngrijorat din cauza comportamentului meu.

— Iubita mea a ajuns la spital.

Michael a făcut ochii mari.

— Iubita?

Faptul că numai asistentul meu ştia de Natasha era un semn clar al numeroaselor mele greşeli.

— A leşinat, dar ea şi copilul sunt bine.

— Copilul?

Surprinderea şi şocul de pe faţa lui erau evidente.

L-am privit.

— Trebuie să fac nişte schimbări.

— De ce nu mi-ai spus că ai o iubită? Cu atât mai mult dacă e şi un copil pe drum!

Asta era întrebarea de un milion de dolari.

— Nu ştiu. Am mers mai departe, ca de obicei, numărând zilele săptămânii până când o puteam vedea din nou. Am clătinat din cap. Nu-mi venea să cred că stricasem lucrurile. Au fost nişte momente furate, care se îndreptau spre o dată de expirare.

— Ce vrei să spui?

— Orice relaţie cu mine e o bombă cu ceas. Dar m-am gândit că, dacă reuşesc să ţin totul laolaltă până se naşte copilul, nu o să-mi vadă defectele. A fost stupid. Natasha mă vede aşa cum nu a făcut-o nimeni altcineva şi nu o s-o facă vreodată. Acum am distrus totul. E rănită, iar când am încercat să-i arăt că sunt alături de ea, să îi arăt că îmi pasă, că o vreau în viaţa mea şi că vreau să am grijă de ea, mi-a arătat din nou lipsurile mele.

Nu aveam cum să mă ascund de ea, dar cumva toate nesiguranţele şi îndoielile mele dispăreau când eram cu ea. O voiam în viaţa mea. Nu-mi imaginam să mă trezesc în fiecare zi fără ea şi fiica noastră.

— Trebuie să mă mut în Indianapolis.

Michael s-a încruntat. Pur şi simplu, scuipasem cuvintele, dar în clipa în care le-am pronunţat, am ştiut că erau lucrul potrivit. Asta avea să mă aducă aproape de Natasha.

— Poate să fie mutată funcţia de vicepreşedinte? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu pot. Îmi pare rău, dar nu e o posibilitate.

Am nevoie de tine aici.

Asta mi-a făcut decizia mai uşoară.

Capitolul 26

Natasha

După ce am căzut şi am ajuns la spital, mi s-a sugerat să-mi iau restul săptămânii liber. A fost o tortură prima zi după ce a plecat Richard. Doar mi-am plâns de milă. Orice declaraţii făcuse şi indiferent ce simţeam pentru el, trebuia să îl las în urmă.

Acest lucru şi faptul că totul era pentru bunăstarea mea şi a copilului nostru nu uşurau situaţia. Recunoaşterea faptului că era cel mai mare factor de stres din viaţa mea şi că acel stres îmi provoca probleme fizice în sarcină a fost cel mai dificil adevăr pe care am fost nevoită să-l înfrunt vreodată.

O mulţime de posibile scenarii îmi pluteau prin minte. Oare m-ar fi evitat la fel de mult dacă aş fi locuit în Chicago? Ar fi venit la consultaţii sau munca l-ar fi acaparat la fel de mult?

Jenna a venit la mine în acea noapte şi m-a ţinut în braţe în timp ce plângeam. Simplul fapt că a fost acolo a însemnat foarte mult pentru mine.

Tot ea i-a deblocat numărul din telefonul meu.

Miercuri m-am simţit destul de stabilă ca să mă

ridic din pat şi să mă gândesc la altceva decât la Richard. Am continuat să împachetez, dar m-am asigurat că o luam încet. Timp de cinci ani, trăisem în acelaşi apartament cu un dormitor. Fusese prima mea casă şi avea să fie greu să mă mut.

Nu avea să-mi fie dor de vecini. Cu excepţia Jennei. Contractul ei expira în septembrie, iar planul ei era în continuare să cumpere un apartament în acelaşi cartier. Însă aveam senzaţia că, atunci când avea să se mute, urma să fie în casa lui Brent.

Eram atât de fericită pentru ea, dar în acel moment eram şi puţin geloasă. De ce a trebuit să mă îndrăgostesc de un bărbat atât de atrofiat emoţional?

Nici măcar nu era vorba de asta. Richard oferea afecţiune gratuit şi arăta că îi păsa în atâtea moduri, dar când venea vorba de emoţiile mai profunde, nu putea s-o facă.

Richard: „Mi-e dor de tine”.

Mesajul a venit în acea după-amiază când împachetam toate hainele în care nu mai încăpeam.

M-am uitat la mesaj şi am simţit că mi se strângea inima. Să îi răspund? Sau să-l ignor? Îmi ceruse să-i răspund la mesaje, dar îmi trimisese o afirmaţie. Da, voiam să-i spun că îmi era dor de el, dar tresărirea din stomac mi-a amintit de ce nu trebuia să fac asta. Dacă cedam, nimic nu avea să se schimbe.

Până vineri, folosisem toate cutiile aduse de Carson. Era puţin prematur din moment ce nici măcar

nu terminasem achiziţionarea, dar cel puţin eram pregătită.

Mai erau 23 de săptămâni…

După ce m-am umplut cu chipsuri şi salsa, am fost prinsă de o poveste de dragoste de pe Annex. A fost o mişcare stupidă. Pentru că deja plângeam la mijlocul ei.

— Dragostea e vicleană, am spus eu în timp ce am aruncat încă un şerveţel la gunoi.

Copilul s-a mişcat şi mi-am plimbat mâna peste burtă.

— Îmi pare rău, draga mea!

Buza de jos mi-a tremurat şi lacrimile mi-au umplut ochii. Mi-am mângâiat burta în continuare.

Pentru o clipă, după ce mă trezisem cu Richard lângă mine, sperasem că lucrurile aveau să se schimbe, dar fusese ceva trecător. Nu merita inima mea, dar i-o dădusem cu uşurinţă. Mă îndrăgostisem rapid.

Nu mai primisem niciun mesaj de la el până la acela în care îmi spunea că îi era dor de mine. În ciuda tuturor declaraţiilor lui, eram convinsă că îl acaparase munca.

Era trecut de 17.00 când s-a auzit soneria, ceea ce m-a derutat. De obicei, Jenna intra direct.

Am deschis uşa şi m-am uitat la bărbatul imens care stătea în uşă.

— Natasha? a întrebat el pe un ton profund.

— Eu? Am clătinat din cap. Adică da.

Eram derutată, nu ştiam cine era sau de ce era la uşa mea.

— Bună, Nat, a spus Keenan, care mi-a făcut cu mâna din spatele umerilor laţi care îmi blocau uşa.

Străinul a făcut un pas în spate, expunându-l pe Keenan, care s-a apropiat. Mi s-a strâns stomacul când l-am văzut. Dacă el era în faţa mea, atunci Richard era undeva pe aproape.

Mi-am strâns cardiganul şi m-am încruntat.

— Ce se întâmplă?

— Am nevoie să vii cu mine.

— De ce? E totul în regulă?

Atmosfera nu emana teamă sau îngrijorare, aşa că eram confuză, nu înţelegeam de ce era Keenan la uşa mea.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat în timp ce a întins mâna.

Deşi Keenan nu-mi dăduse niciun motiv să nu am încredere în el, era cel mai bun prieten al lui Richard şi nu aveam prea multă încredere în *el.*

M-am uitat în spatele lui, la acel Mercedes care ocupa două locuri lângă maşina mea.

M-a cuprins neliniştea. Maşina aia avea să mă ducă la Richard. Ştiam asta. Voiam să-l văd? Puteam să fac faţă situaţiei?

M-am uitat în jos. Făcusem duş? Da. Părul îmi era un haos, purtam pantaloni de yoga şi un tricou care se

mula peste burtă. Asta îmi amintea că aveam nevoie de nişte haine maternale.

Degetele de la picioare, care erau umflate, erau singurul lucru care nu era acoperit.

— Stai să-mi pun nişte pantofi, am spus înainte să mă retrag în dormitor.

Era cald afară, aşa că mi-am dat jos cardiganul şi mi-am pus nişte şlapi. Am mai aruncat o privire în oglindă. Arătam groaznic. Ochiul stâng avea o varietate de nuanţe de mov şi galben, dar nu puteam face nimic în privinţa asta. Cel puţin cea mai mare parte a umflăturii din jurul lui dispăruse. Încă era puţin inflamat, dar cel mai mult în zona sprâncenei.

Mi-am aranjat coada, mi-am luat geanta şi am ieşit. Keenan m-a luat de braţ, asigurându-se că puteam să cobor scările, iar şoferul mi-a deschis portiera de la maşină.

Maşina era foarte spaţioasă în spate, oferind destul loc până şi pentru cele mai lungi picioare. Scaunele erau acoperite cu piele, cu o cusătură rafinată, şi puteam să jur că exista un suport pentru picioare care se plia.

Nici măcar nu ieşiserăm din cartier când a spus:

— Voiam să vorbesc cu tine.

— Bine.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu Rick.

Mi-am ţuguiat buzele şi m-am uitat în jos, privindu-mi mâinile.

— De ce eşti aici?

— Pentru că vreau să ştii că nu l-am văzut niciodată atât de fericit ca atunci când era cu tine. A dat-o în bară într-un mod în care numai Rick putea s-o facă.

— Ce înseamnă asta?

— Divorţul l-a afectat în multe moduri pe care nici nu cred că le-a înţeles vreodată. Apoi ai apărut tu şi ai întors totul cu fundul în sus. Tu erai ea. Fata.

— Şi eu am crezut asta.

— Chiar eşti. S-a foit în scaun, iar privirea lui m-a implorat. Era electrizant când aţi ajuns împreună.

Descrierea lui nu era greşită. Asta simţisem când ne-am întâlnit: fulgere.

— La divorţul meu, mi-am înfruntat sentimentele. Le-am procesat şi le-am acceptat, dar el nu a făcut asta. Rick le-a blocat. Le-a îngropat adânc şi le-a ţinut închise acolo, până când vi s-au întâlnit privirile.

Avea sens, chiar dacă nu voiam să cred asta. S-a întâmplat într-o zi, ca o apăsare de buton. Atunci au început lucrurile să se destrame.

— Ce mai contează acum? Chiar dacă recunoaşte într-un final că mă iubeşte, asta nu schimbă nimic. Încă e căsătorit cu munca lui, devotat ei şi numai ei, nu mie.

M-am oprit şi am înghiţit un nod care ameninţa să mă facă să plâng din nou.

S-a întins şi m-a strâns de mână.

— L-ai pus faţă-n faţă cu propria stupiditate. E greu să te schimbi, să renunţi la bagajul pe care l-ai cărat ani întregi. Se simţea confortabil, dar pot să-ţi zic că acum e foarte departe de zona lui de confort.

— Ce înseamnă asta?

Maşina a încetinit şi am studiat strada. Eram într-un cartier şi stăteam în faţa unei case mari şi moderne în stil colonial. În curte era un semn pe care scria că e de vânzare.

M-am încruntat când m-am uitat la casă.

— Ce e asta?

— Doar fii deschisă, a spus Keenan când şoferul a coborât din maşină.

Mi-a deschis portiera şi m-a luat de mână, ajutându-mă să cobor. Keenan a venit şi m-a luat din nou de braţ. Nu-mi plăcea sentimentul de cocoloşeală, dar după căzătură nu aveam de gând să-l refuz.

În timp ce ne îndreptam spre uşa principală, a apărut Richard. Purta blugi şi un tricou şi avea mâinile în buzunare.

M-am oprit la trei metri de el.

Keenan i-a făcut un semn, iar Richard i-a răspuns:

— Mulţumesc, omule, a zis Richard.

— Baftă! a strigat Keenan, după care s-a aplecat, m-a sărutat pe obraz şi a plecat spre maşină.

Mi-am încrucişat braţele la piept, ca să mă proptesc în loc, ca să nu-i alerg în braţe. Îmi fusese atât de dor de el, dar nu aveam să cedez.

— Ce e asta?

Richard a arătat spre casă.

— Vino să vezi!

— Ce anume?

— Doar vino!

A întins mâna, dar am ignorat-o. Am urcat scările şi am trecut pe lângă el.

Voiam să ştiu despre ce era vorba şi nu voiam să-mi fac speranţe prea mari că avea să fie ceva bun. Dacă asta însemna că trebuia să fiu rece, atunci aşa trebuia să fiu, chiar dacă nu voiam decât să îi simt braţele în jurul meu.

Maxilarul încordat mi s-a relaxat şi buzele mi s-au îndepărtat când am intrat pe uşa casei cu două etaje. Parchetul trecea lin dintr-o cameră în cealaltă. În dreapta era un birou, iar în stânga era un living formal.

Ferestre tip transom se aflau deasupra fiecărei intrări, iar tavanele înalte dădeau senzaţia de spaţiu deschis.

Am făcut un pas în faţă şi m-am oprit când am ajuns la intrarea în bucătărie. Era superbă. Ideală cu decorul şi finisajele pe care le avea. Dulapuri albe, cu un blat din granit gri, o insulă mare cu minunate lumini suspendate, un aragaz dublu, un cuptor cu gaz şi o cămară.

Era o masă largă pentru mesele zilnice. Puteam să mă imaginez stând la ea, în timp ce ne ajutam copiii la

teme.

Am clătinat din cap şi m-am uitat spre camera de familie.

— Oh, nu! am şoptit.

Altă cameră ideală. Tavanul era din lemn cofrat, iar şemineul era aprins. Pe un perete erau două uşi franţuzeşti.

Ştiam că el era în spatele meu, observându-mă, dar eram prea fascinată de tot, mai ales de veranda mare, deschisă, pe care păşeam. Avea dimensiunea perfectă, completată cu un şemineu, şi avea vedere spre o curte cu gard înalt, o piscină şi un lac mic dincolo de el, încadrat de copaci.

Casa avea un subsol complet finisat, cu plafon la doi metri deasupra capului, completat de un bar, cameră pentru filme, sală de gimnastică, încăpere de jocuri şi o baie.

În timp ce ne uitam prin casă, au revenit amintiri ale unor conversaţii avute în trecut.

Dormitorul principal avea mărimea perfectă, cu un tavan înalt şi o fereastră mare. Baia era şi ea spaţioasă, cu un duş cu aburi şi cadă cu jet. Garderoba era o cameră întreagă şi destul de mare ca să aibă o comodă, ca un fel de masă cu sertare.

Mai erau patru dormitoare, toate spaţioase. Cel mai mic era de mărimea actualului meu dormitor.

— Ce părere ai? a întrebat Richard când ne-am întors la etajul principal.

Am devorat priveliştea, gândindu-mă la casa mea de vis.

— E absolut minunată, dar tot nu înţeleg de ce sunt aici.

— Asta ar putea fi casa noastră.

Am întors capul spre el, cu ochii la fel de mari ca inima care îmi tresălta în piept. Sigur nu-l auzisem bine.

— Poftim?

S-a apropiat, fixându-mă cu privirea când s-a întins după mâna mea.

— Dacă îţi place, asta ar putea fi casa noastră. Seamănă cât de mult se poate cu casa visurilor tale, dar vreau să împart visul cu tine.

Casa visurilor mele?

Chiar ascultase. Într-o perioadă în care distanţa dintre noi se mărea zilnic, fusese o conversaţie nevinovată la care nu credeam că fusese atent. Iar acum stăteam într-un loc pe care-l *simţeam* ca fiind acasă, care avea toate lucrurile de pe lista mea de vis şi am descoperit că mă ascultase. Auzise fiecare detaliu.

— Am simţit cum iubirea poate să se întoarcă împotriva ta. Cum poate să-ţi distrugă viaţa. Când aveam vârsta ta, visul meu de a avea o carieră în fotbal fusese spulberat, apoi m-am căsătorit şi am divorţat.

— Toate astea sunt lucruri pe care le ştiu.

— Ce trebuie să înţelegi e modul în care lucrurile astea ne-au modelat relaţia. S-a apropiat, până când a ajuns la doar câţiva centimetri de mine. Cu cât lucrurile deveneau mai profunde, cu cât îmi păsa mai mult de tine, cu atât se strecura mai multă teamă înăuntru. În mod subconştient, am început să mă îndepărtez şi să ridic ziduri ca să mă protejez pe mine, precum şi viaţa pe care o construisem.

Am înghiţit în sec şi am clătinat din cap.

— Şi, vai, cât de mult o să ni se schimbe viaţa!

— Nu e ceva neobişnuit. Am avut acea noapte minunată cu tine, iar când ne-am revăzut am aflat că voi fi tată. Atunci am acceptat totul, dar mintea m-a trădat, deşi ştiam realitatea lucrurilor. Am făcut ce făceam eu cel mai bine – m-am uitat la condiţii. Cum avea să funcţioneze? Unde vom locui? Apartamentul meu nu e pregătit pentru un copil.

Din nou, toate gândurile îi erau concentrate asupra lui.

— Să ştii că nu câştigi puncte.

— Într-o lume perfectă, nimic nu m-ar opri să fiu cu tine. Dar nu sunt perfect. Ţi-am spus asta în prima noapte. Ceva din mine e rupt şi ştiu că eşti singura care poate repara acest lucru.

Lacrimile mi-au umplut ochii, dar le-am alungat.

— Ar fi bine ca asta să nu fie scuza ta, pentru că nu funcţionează.

A clătinat din cap şi mi-a şi luat cealaltă mână

într-a lui, împreunându-le între palmele lui.

— Nu. Ai avut dreptate. Eram egoist şi ceream prea mult de la tine, dând vina pe cariera mea. Aşa că mi-am schimbat drumul.

I-am privit zâmbetul de pe faţă. Timpul a părut să se oprească în timp ce încercam să înţeleg ce spunea.

— Ce ai făcut?

— Michael mi-a spus că nu pot să-mi mut funcţia pentru că lucrăm împreună, aşa că am renunţat, a spus în timp ce mă fixa cu privirea.

Inima îmi bătea cu putere în piept în timp ce-l ascultam.

— De ieri nu mai sunt angajat la Annex, ci proprietarul de la Bennett Sports Advisors. De ieri, apartamentul meu e de vânzare şi de azi caut o casă unde să-mi cresc familia în Indianapolis. M-a mângâiat pe faţă. Dar asta e ce vreau. Faptul că eram căsătorit cu munca mă făcea nefericit. Doar asta făceam, doar la asta mă gândeam pentru că era evadarea mea. O evadare pe care am folosit-o prea mult şi prea des. Vreau să-mi petrec timpul cu tine. Vreau să fiu căsătorit cu tine.

Inima mi-a tresărit şi copilul s-a mişcat.

— C-ce?

S-a aplecat şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Sunt îndrăgostit de tine, Natasha. Îmi era prea frică să spun asta, iar teama m-a împins să distrug cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Eşti aerul pe care-

l respir, sângele din vene. Sunt al tău. Total şi complet.

I-am privit cu atenţie ochii şi nu am văzut decât adevărul absolut. Era dispus să renunţe la tot, să o ia de la început ca să fie cu mine. O ruptură de toate amintirile care îl apăsau zi de zi.

Credeam fiecare cuvânt. Cum aş fi putut să n-o fac?

Mă iubea şi a demonstrat acest lucru cu fapte, nu doar prin cuvintele pe care a reuşit în sfârşit să le spună.

Privirea mi s-a înceţoşat şi am început să plâng, în timp ce mi-am aruncat braţele în jurul lui.

— Te iubesc, Richard!

Toate zidurile şi tot spaţiul dintre noi s-au topit cu fiecare lacrimă ce curgea.

Mă ascultase. În sfârşit, înţelesese. Eu dorisem să găsim un compromis împreună, dar el îmi oferise cel mai mare dar pe care mi-l putea oferi – mi s-a oferit pe el însuşi.

Nu era un sacrificiu, era o renaştere.

— Te iubesc. Atât de mult! a spus el în timp ce mă strângea în braţe. Vrei să locuieşti aici? Putem să ne uităm şi la alte case, doar că…

Mi-am lipit degetul de buzele lui.

— Vreau casa asta.

Voiam amintirile pe care le reprezenta. Însemna totul şi nu aveam nevoie să văd altele.

— Eşti sigură?

Am încuviinţat.

— Vreau să ne creştem familia aici.

Şi-a lipit buzele de ale mele.

— Şi eu.

M-a luat pe mână şi m-a dus pe verandă. Sunetul greierilor umplea aerul. Ne-am aşezat pe un fotoliu. M-am ghemuit lângă el când şi-a scos telefonul.

Am îngheţat şi a simţit asta, întorcând telefonul spre mine.

— Ce ofertă să facem?

M-am uitat la lista de preţuri. Era o casă imensă şi ştiam că în zonă erau şcoli grozave. Şi ştiam că apartamentul lui avea să se vândă cu sute de mii mai mult.

— Preţul întreg.

— Suntem implicaţi cu totul?

— Nu vreau să o pierd.

Era bine că nu finalizasem achiziţionarea apartamentului, pentru că eram atât de îndrăgostită de pereţii care ne înconjurau! Nu era vorba doar de instalaţii şi de amplasare, ci de toate lucrurile pe care le luase el în considerare când alesese casa. Era perfectă şi ştiam că avea să fie perfectă pentru noi.

— Când putem să ne mutăm?

— Pun pariu că putem cere o finalizare rapidă.

— Bun, pentru că apartamentul meu e golit.

— Abia aştept să stau aici şi să am vedere spre lac în timp ce ne jucăm cu fetiţa noastră. Şi-a trecut

mâinile peste abdomenul meu. Ar trebui să o numim Elizabeth şi să-i spunem Lizzy.

L-am fixat cu privirea.

— Nu o să ne numim fata Elizabeth Bennett.

Mi-a zâmbit.

— Jane? Lydia? Kitty?

Am râs.

— Cum de ştii toate numele astea?

— Mama era obsedată. Obişnuia să se uite la televizor când tata nu era prin preajmă şi tot privea cum Colin Firth iese din apă iar şi iar. A clătinat din cap.

Nu puteam să-i învinovăţesc mama pentru asta.

— Doar e Colin Firth.

A ridicat o sprânceană la mine.

— Trebuie să mă duc să sar în piscina aia şi să ies din apă ca să dispară bărbatul ăla din gândurile tale?

Am ridicat din umeri.

— N-ar strica.

Am oftat când m-am uitat la tot ce avea să fie al nostru.

Richard a primit un mesaj şi a zâmbit când l-a citit.

— Ce e?

— Au acceptat. S-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale mele. Avem o casă.

— Avem o casă? Casa asta?

Lacrimile mi-au umplut din nou ochii.

— E în regulă, iubito, a spus el în timp ce m-a tras mai aproape.

Aveam o casă. O casă în care avea să se nască fetiţa noastră. Una cu o piscină în care să se joace şi o curte unde să alerge.

Avusesem încredere în el, în noi chiar şi când mă dezamăgise, chiar şi când îl îndepărtasem. Pentru că îl iubeam într-un mod în care nu mai iubisem niciodată pe nimeni. Avea toată inima mea şi acum ştiam, în sfârşit, că şi eu o aveam pe a lui.

Puteam să o luăm de la început, ca un întreg. Împreună. Uniţi. O familie.

Şi totul a început cu acea noapte.

Epilog

Un an mai târziu...

Anul care trecuse nu fusese perfect, aşa cum sperasem, dar asta nu a însemnat că nu am fost fericiţi şi că nu eram foarte îndrăgostită de Richard. Nesiguranţele lui erau profunde, dar a muncit din greu ca să-mi dea şansa... să ne dea şansa de a reuşi acolo unde eşuase cu Desiree. Şi s-a asigurat că în fiecare zi îmi arăta că mă iubea.

Datorită reclamei minunate făcute de Keenan în faţa foştilor săi colegi şi prieteni şi faptului că Wyatt a dus vorba mai departe, Bennett Sports Advisors a

crescut foarte mult. În şase luni, avea 15 angajaţi, iar după un an, numărul era dublu. Avea nevoie de tot ajutorul posibil, deoarece compania crescuse la peste 200 de clienţi – un număr care continua să crească săptămânal.

— În sfârşit! am exclamat când am oprit uscătorul.

Trecuse mai bine de un an de când Richard cumpărase ursuleţul mare pe care îl scoteam din uscător, dar era jucăria preferată a fiicei noastre, pe care scuipa foarte des.

M-am dus înapoi pe verandă şi, când am trecut prin bucătărie, am luat un pahar cu apă. Richard stătea pe unul din scaune şi o supraveghea pe fiica noastră, în timp ce vorbea la telefon cu un client.

Cassandra Anne Bennett s-a născut fericită şi sănătoasă cu o săptămână înainte de data la care trebuia să se nască şi din acel moment a făcut regulile în casa noastră.

— Ce e asta? am întrebat cu o expresie de uimire exagerată.

Faţa grăsuţă a Cassandrei s-a luminat în timp degetele ei necoordonate, dar puternice s-au întins să ia ursuleţul de la mine.

A dat din picioare entuziasmată şi a scos un mormăit de fericire, după care a tot spus „mamamama”.

— Uite care e treaba, ştiu că vrei un Bentley nou,

dar chiar ai nevoie de unul? Banii ăia pot fi investiţi într-o afacere, iar într-un an o să-i recuperezi şi poţi să cumperi maşina doar din profit… Hm, înţeleg, dar ce se întâmplă dacă o accidentare o să-ţi pună punct carierei? Nu, nu încerc să atrag asta spre tine. Pur şi simplu, spun că trebuie să investeşti în viitorul tău în afara fotbalului.

S-a ridicat şi a început să se plimbe. L-am urmărit în timp ce încerca să-i bage minţile în cap unui nou sportiv care semnase un contract. A zâmbit când a ridicat pumnul în aer. Asta însemna mereu că îi convinsese.

Alţi jucători pe care-i ajutase în trecut îşi mutaseră afacerile la el şi, chiar înainte să vină Cassandra pe lume, avea din nou un venit în creştere. Ceea ce era bine, pentru că i-a alungat îngrijorarea în privinţa investiţiei financiare reprezentate de deschiderea noii afaceri. A ajutat şi faptul că apartamentul lui s-a vândut la scurt timp după ce ne-am mutat în casa visurilor noastre.

— Bine, o să-l rog pe Chad să-ţi trimită o listă cu potenţiale investiţii, ca să te uiţi peste ea în după-amiaza asta. Mulţumesc că ai încredere în mine, Jaden! Mă bucur că am vorbit.

S-a întors spre mine şi a zâmbit.

— Felicitări, iubitule!

S-a aplecat şi şi-a lipit buzele de mine, în timp ce se lăsa pe podea.

— Ta-ta-ta, a spus Cassandra, întorcându-se spre tatăl ei şi târându-se mai aproape de el.

— Bună, dulceaţă mică. A ridicat-o şi a aşezat-o în poală. Teddy e curat acum?

Ea a făcut bule. Nu ştia ce-i spunea Richard, dar mereu era foarte atentă la vocea lui.

— Creşte atât de repede! am zis eu uşor bosumflată.

— Bebeluşul numărul doi, doamnă Bennett. Sunt pregătit.

Am zâmbit şi am clătinat din cap la auzul replicii, apoi m-am uitat la inelele de pe deget. Era greu de crezut că acum un an eram despărţiţi. Se schimbaseră atât de multe lucruri, inclusiv numele meu de familie!

De Crăciun am avut o mică ceremonie, cu familia şi câţiva prieteni apropiaţi, acasă la ai mei. Au venit şi părinţii lui Richard şi, deşi au fost civilizaţi, i-am înţeles reticenţa de a-i întâlni.

Majoritatea comentariilor făcute de tatăl lui erau neînsemnate, dar când a spus ceva despre faptul că nu ar fi trebuit să avem un copil bastard, mi-am pierdut controlul. După ce l-am apostrofat, bărbatul pur şi simplu a clătinat din cap şi a spus:

— E de păstrat.

Apoi s-a dus spre bar.

Mama lui era cucerită complet de Cassandra şi refuza să lase pe altcineva să o ţină. O parte din mine s-a întrebat dacă nu avea să se strecoare afară cu

copilul, dar mi-am dat seama că doar încerca să se bucure cât mai mult timp de prima ei nepoată, deoarece nu ştia când avea să o vadă din nou.

Atunci am făcut o schimbare şi am început să avem conversaţii video săptămânale cu ei. Tot atunci a început să se vindece relaţia lui Richard cu părinţii lui.

Susie chiar a venit din California cu partenera ei şi au petrecut Crăciunul cu noi.

— Avem tot ce ne trebuie pentru sâmbătă? a întrebat el.

Am încuviinţat. Era prima oară când organizam ceva acasă şi petrecusem ultimele săptămâni făcând curat şi punând la punct un meniu.

Pentru 4 Iulie, am hotărât să invităm pe toată lumea la o petrecere la piscină. Era o combinaţie între celebrarea sărbătorii şi petrecerea de casă nouă pe care n-am dat-o niciodată.

— E cineva aici? a strigat Jenna.

— Pe verandă! am strigat.

Jenna a apărut la uşă cu pungi de plastic pline cu chipsuri. Le-a întins.

— Contribuţia mea la mâncare.

— Credeam că aduci Ichigo Ame.

Doar menţionarea căpşunelor îndulcite m-a făcut să salivez.

M-a fixat cu privirea.

— Şi cum a fost ultima săptămână?

— Un iad?

A încuviinţat, adăugând:

— Nu am avut timp.

M-am bosumflat.

— Fii serioasă! Sunt epuizată!

— Iese vinovăţia la iveală, a spus Brent, care râdea în spatele Jennei.

Avea mai multe pungi în mână şi mă întrebam oare ce mai aduseseră.

La scurt timp după naşterea Cassandrei, contractul Jennei pentru închirierea apartamentului se terminase, aşa că ea se mutase cu Brent. Nu-mi plăcea că acum eram la 15 minute una de cealaltă, dar tot ne vedeam aproape în fiecare zi la birou.

S-au dus din nou la gala de Anul Nou, unde Brent a cerut-o în căsătorie. Să devină mireasă nu fusese niciodată o prioritate pentru Jenna, aşa că nu m-a surprins când mi-a spus că aveau să se căsătorească, dar nu religios, şi voia să fim acolo, ca martori. Jenna Okada a devenit Jenna Young pe 1 februarie.

— Ce motiv ai să fii atât de epuizată? am tachinat-o.

Şi-a muşcat buza de jos şi s-a uitat spre Brent.

— Ce a fost asta? am întrebat-o, al şaselea simţ activându-se.

— Ce?

Am fixat-o cu privirea.

— Privirea aia plină de conspiraţie. Ştiu privirea

aia.

Nu se putea ascunde de mine.

— Ţi-am spus că o să-şi dea seama că e ceva e în neregulă, a spus Jenna, lovindu-l pe Brent cu cotul în stomac.

— Doar cred că eşti entuziasmată să-i spui asta, a zis el râzând.

— Ce să-mi spui?

Jenna strălucea.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus acum mult timp, că nu e nevoie decât de o singură dată?

Am deschis gura şi am privit-o şocată, apoi am ţipat şi am sărit să o iau în braţe.

— Dumnezeule!

Amândouă am chicotit şi am ţipat, spre încântarea bărbaţilor din jurul nostru. Până şi Cassie s-a implicat cu propriul ţipăt, dorind să fie implicată.

— Îmi scapă ceva, a spus Richard cu un oftat. Mereu îmi scapă ceva.

— Jenna e însărcinată! am ţipat. Când trebuie să naşti?

— Abia ieri am aflat că bebeluşul Young o să vină de Sfântul Valentin.

M-am uitat la Richard.

— Ai auzit asta, iubitule? De Sfântul Valentin.

A încuviinţat şi a zâmbit.

Privirea Jennei s-a plimbat între noi.

— Ce ascundeţi voi doi?

— Va trebui să începem pariurile, a spus Richard, zâmbindu-i lui Brent.

— Pe ce pariem?

— Care dintre soţiile noastre o să nască prima.

— Nu-mi vine să cred! a strigat Jenna. În aceeaşi zi?

— Teoretic, pe 12.

— O să fim însărcinate împreună! a ţipat Jenna şi şi-a aruncat braţele în jurul meu.

Adoram faptul că nu aveam să trec prin asta singură. Să fiu însărcinată în acelaşi timp cu Hannah fusese un mare sprijin, mai ales în perioada dificilă.

— Richard, şmecherule! a spus Jenna cu zâmbetul pe buze.

El a râs şi a clătinat din cap.

— I-am spus că următorul o să fie băiat. Am avut dreptate în privinţa lui Cassie. O să am dreptate şi acum.

— E fetiţă, am şoptit eu.

Richard şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei mele şi şi-a lipit buzele de tâmpla mea.

— Băiat.

Îmi iubeam soţul. Îmi iubeam fiica. Îmi iubeam prietenii.

Cel mai important, îmi iubeam viaţa.

Niciodată nu-mi imaginasem că o singură noapte putea schimba totul, dar o făcuse. Dragostea îşi aruncase săgeata în cel mai spectaculos mod, iar

acum ardea mai puternic decât cel mai strălucitor soare. Ne-a adus împreună, ne-a legat unul de celălalt.

O băutură vărsată.

O privire.

O noapte magică.

După toate cuvintele şi toate lucrurile...

Când am început să lucrez la partea mea din antologia *Wild in the Windy City,* mi-a fost greu. Nu legam ideile, iar în timp ce vorbeam cu o prietenă, aceasta mi-a spus:

— De ce nu scrii ceva despre iubirea la muncă? Îţi plac lucrurile astea.

Şi avea dreptate. Chiar îmi plac.

Imediat m-am conectat cu această idee şi a înflorit o poveste, iar conexiunea era atât de puternică, încât ştiam că trebuie să continui dincolo de acea noapte.

Sper că v-a plăcut povestea lui Richard şi a Natashei. Dacă nu a fost pe gustul vostru, sper că o să-mi daţi totuşi şansa să devin unul dintre autorii voştri preferaţi.

O NOAPTE MAGICĂ...
O PASIUNE NESTĂPÂNITĂ...
O COMPLICAȚIE NEPREVĂZUTĂ...

Ajunul Anului Nou și o petrecere pe care o aștepta cu mare nerăbdare îi aduc Natashei o noapte magică, petrecută în brațele lui Richard, un bărbat pasional, alături de care ar fi rămas toate nopțile din viața ei, chiar dacă abia îl cunoscuse. Dar următoarele două săptămâni în care el nu o mai caută deloc și un test de sarcină pozitiv schimbă totul și îi dau complet viața peste cap. Asta până într-o zi când Natasha intră în sala de conferințe a firmei la care lucrează pentru a participa la o ședință și pentru a-l cunoaște pe noul vicepreședinte al departamentului de finanțe. Însă acesta nu este un bătrân plictisitor și cu părul alb, așa cum se așteptase ea, ci e chiar Richard Bennett, tatăl copilului ei încă nenăscut, bărbatul în brațele căruia trăise cea mai fierbinte noapte din viața ei. Iar lucrurile se complică și mai tare. Deși Natasha și Richard locuiesc în orașe diferite, iar el este șeful ei, între cei doi arde o pasiune de nestăpânit, care îi aduce tot mai des împreună. Totuși, faptul că urmează să aibă un copil împreună, dar văd viitorul complet diferit îi obligă să facă o alegere, chiar dacă e una dureroasă.

„Un roman sexy și amuzant, care te atrage imediat într-un roller coaster de emoții din care cu greu te poți desprinde!"

LoveReading

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8791-3
9 786063 387913
eBook disponibil